

Graham Powell

Rázd ki magad a porból

© Graham Powell

A mű eredeti címe: Christian, set yourself free!
Sovereign World Trust
PO BOX 777
Tonbridge
Kent TN11 9XT
England

All rights reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány egyetlen része sem sokszorosítható, nem tárolható számítógépben, és nem terjeszthető sem mechanikus vagy elektronikus formában, fénymásolatban, vagy bármilyen más módon a kiadó előzetes hozzájárulása nélkül. Rövid idézetek illusztráció céljából felhasználhatók.

Az igei idézetek, ha külön nincs jelölve, a Károlyi Bibliafordításból származnak.

Fordította: Lukács Tibor

 MAGYAR KERESZTÉNY KULTÚRÁÉRT
ALAPÍTVÁNY

 MAKKA

Serkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem, szent város, mert nem lép beléd többé körülméletlen, tisztátalan!

Rázd ki magad a porból, kelj fel, ülj fel Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya!

Mert így szól az Úr: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg!

Ésaiás 52:1-3.

TARTALOM

1. fejezet	
<i>Válság és keresés</i>	
2. fejezet	
<i>Shirley bizonyágtétele</i>	
3. fejezet	
<i>Isten nagysága</i>	
4. fejezet	
<i>A Sátán misztériuma</i>	
5. fejezet	
<i>A démonok világa</i>	
6. fejezet	
<i>A démonok belépése</i>	
7. fejezet	
<i>Szellemi fegyverzet a szellemi hadviseléshez</i>	
8. fejezet	
<i>A hit kulcsa</i>	
9. fejezet	
<i>Az új teremtés valósága</i>	
10. fejezet	
<i>Önfegyelem és szabadulás</i>	
11. fejezet	
<i>Testi gyógyulás és szabadulás</i>	
12. fejezet	
<i>Megnyilvánulások: igen vagy nem</i>	
13. fejezet	
<i>Mennyi ideig tart a szabadulás?</i>	
14. fejezet	
<i>A szabadulás akadályai</i>	
15. fejezet	
<i>Hogyan szabadíthatod meg magad?</i>	
16. fejezet	
<i>Imádkozás mások szabadulásáért</i>	
17. fejezet	
<i>Szabadulásod megőrzése</i>	
18. fejezet	
<i>Szabadulás gyermekek számára</i>	
19. fejezet	
<i>Kérdések és válaszok a szabadulásról</i>	
20. fejezet	
<i>Személyes bizonyágtételek</i>	

1. fejezet

Válság és keresés

Shirley-vel együtt egy súlyos válságba jutottunk, de nem igazán voltunk tudatában annak, hogy ebből olyan események fognak kibontakozni, amelyek forradalmasítják életünket.

Már néhány éve egy felekezeti szervezet evangélistája voltam, de munkám során továbbra is folytatódtak olyan problémák, amelyekre - úgy tűnt - nincs megoldás. A kudarc és az alkalmatlanság érzésével benyújtottam lemondásomat a szervezet országos igazgatójának.

- Hogyan vezetett téged az Úr arra, hogy ilyen döntést hozz? - kérdezte igazgatóm, amint leültem irodájában. Néhány órán keresztül beszélgettünk, és végül arra a következtetésre jutottam, hogy a távozás gondolata nem Isten vezetése volt. Majd megváltoztatva a beszélgetés témáját, ezt kérdezte:

- Graham, vannak olyan személyes problémáid, amelyeket szeretnél megosztani velem?

Személyes problémák! Úgy tűnt, hogy az életem tele van problémákkal. Látszólag Isten buzgó szolgája voltam, szívemben mégis óriási problémákkal küszködtem. Sok olyan területe volt az életemnek, ahol nélkülöztem a szabadságot és a győzelmet, jöllehet évek óta kerestem a megoldást. Naponta órákon keresztül imádkoztam és Istenhez kiáltottam segítségért, de semmi változás nem történt.

Problémák? Igen! De vajon képes lenne az igazgatóm segíteni? Az évek során Krisztus Testének sok vezető szolgájához fordultam tanácsért, de miután kiöntöttem a szívemet, a válasz mindig ugyanaz volt: Sajnálom, nem tudok segíteni.

Lehet, hogy most kapok segítséget? Alázzam meg magam újból mély problémáim területeinek feltárásával, hogy aztán megint csak ne kapjak megkönnyebbülést? Abban a helyzetben nem sok választási lehetőségem volt, tehát újból elmondtam mindent.

Igazgatóm meghallgatott, azután felajánlotta, hogy imádkozik értem. Azt mondta, úgy érzi, hogy konfliktusaim forrása gonosz szellemektől ered, és szabadulásra van szükségem. Nem akartam újabb csalódással szembenézni, ezért vonakodtam segítségét elfogadni, és távoztam, megígérve, hogy gondolkodom a dolgon.

Miután elhatároztam, hogy elfogadom a segítségét, négyesben összejöttünk (mindketten magunkkal hoztuk feleségünket), és elkezdtük keresni az Urat. Majd hirtelen megtörtént! Valami óriási erővel és nyomással megnyilvánult bennem. Ez korábban soha nem történt meg velem! Egy belső erő hevesen megragadott, és én remegni kezdtem. Első reakcióm egyfajta félelem volt. Valami kiabálni kezdett az ajkaimon keresztül, amint barátaim szabadságot parancsoltak Jézus nevében.

Félelem - igen, de reménység is. Azzal egyidőben, hogy a félelem megragadott, észrevettem, hogy ezt mondom magamban: Ha ez az erő megtörik bennem, egészen más leszek! Meg fogok változni! Valami, ami nem én vagyok, arra kényszerített engem, hogy olyan legyek, amilyen voltam.

Első ízben értettem meg, hogy problémáimat gonosz szellemek okozták. Ez nem volt többé kétséges a számomra.

A reménység gondolatai töltötték be elmémet: Mire a mai estének vége lesz, szabad leszek! El fogom mondani az egész világnak! Fel fogom nyitni Isten népének a szemét! Elmondom nekik, hogy Jézus az ő szabadítójuk is lehet! Holnap el fogom...

Négy órával később kimerülten és csalódottan feküdtem a padlón. Erősen felkavarodtak bennem a dolgok, de nem könnyebbültem meg. Kijelöltünk egy újabb időpontot imádkozásra. Az is csalódással végződött. Alkalom alkalmat követett. A végeredmény mindig ugyanaz volt.

Igazgatóm és felesége tanácstalan volt. Már sok emberért imádkoztak ilyen módon, és nagy eredményeket láttak. Az enyémhez hasonló helyzettel még soha nem találkoztak. Hogyan lehetséges az, hogy másoknak tudtak segíteni, nekem pedig nem? Elkezdtem végiggondolni az életemet. Könnyen fel tudtam idézni néhány olyan eseményt, amelyeken keresztül gonosz szellemek léphettek be az életembe. De miért nem tudnak távozni? Sem én, sem a velem lévő nem tudták.

Új-Zélandon nevelkedtem, egy olyan családban, ahol hittünk a keresztény alapelvekben. Családom a helyi presbiteriánus gyülekezetet látogatta. Gyermekként szívem megnyílt Isten felé, és hatéves koromban megkértem Jézust, hogy jöjjön be az életembe. Ám azokban a napokban, amikor ezt a döntést meghoztam, át kellett élnem az ellenség támadását. Ez ellentámadás volt szívem kiáltására (amelynek mivoltát akkor nem ismertem fel). Önhibámon kívül egy olyan esemény történt, amely szó szerint elborított engem félelemmel. Ezen keresztül az ellenség erősen megvetette bennem a lábát. Attól a naptól kezdve elmém állandóan tele volt félelemmel, és a félelem szorításától testem gyakran merevvé és feszültté vált. Meg kellett tanulnom együtt élni ezzel.

Tizenéves koromban félelmeim fokozódtak, de mindezek ellenére barátságos, nyitott ember maradtam, és aktívan részt vettem sok iskolai elfoglaltságban, beleértve ebbe a keresztény csoportot is, ahol ifjúsági vezető lettem.

A középiskola végéig megszerveztem az iskolai táncot. Emiatt összeütközésbe kerültem a többi keresztény vezető alapelveivel. Megtanultam táncolni a gyülekezetben, és semmi rosszat nem láttam ebben. Szűk látókörűnek tartva őket lemondtam, megszakítottam velük a kapcsolatot, és a világ társaságát választottam helyettük. Most már látom, hogy ez a döntés további megtévesztéshez vezetett, és további démoni beszivárgások számára nyitott ajtót.

A középiskola befejezése után beálltam a kereskedelmi hajózáshoz. Mindig arra vágykoztam, hogy tengerre szálljak. Sajnos ez olyan emberek társaságába vezetett engem, akik nem tisztelték Istent és a keresztény alapelveket. Néhány hónapig még látszatkeresztényként éltem, mielőtt megadtam volna magam a környezet nyomásainak. Elfordultam az Úrtól, sőt elkezdtem átkozni Krisztus nevét. Félelmeim egyre fokozódtak, elárasztott a depresszió, az önsajnálát és a magányosság. Egy gyógyíthatatlannak tűnő allergia örökös légzési nehézségeket okozott nekem. Az a beteljesülés, amelyet a tengerészéletben kerestem, kitért előlem.

Visszatértem a szárazföldre, és egy tanítóképző iskolában kezdtem el tanulni. Ezenkívül szaxofonon játszottam, és beléptem egy tánczenekarba. Izgatottan vártam a bálakat és a szombat esti alkalmakat. Egy darabig izgalmat éreztem, de ez soha nem volt tartós. Volt bennem egy olyan üresség, amit semmi nem tudott betölteni. Akkoriban már fontolgattam, hogy visszatérek a gyülekezetbe.

Egy újságban olvastam, hogy ifjúsági evangélizáció-sorozatot terveznek a helyi operaházban. A szónok egy amerikai evangélista volt, aki egy zenekart vezetett és hivatásos zenész volt, mielőtt prédikátor lett. A zene odacsábított engem az összejövetelekre.

Az első este Jézus Krisztus második eljövételéről beszélt, amikor Ő meg fogja ítélni az emberiséget. Soha nem hallottam azelőtt ezt az üzenetet. Ahogy hallgattam, súlyosan rám nehezedtek a bűneim. Gyermekként megnyitottam szívemet Krisztusnak, de Isten most olyan távolinak tűnt. Sötétség vett engem körül. Újból arról a Jézusról hallottam, Aki először azért jött a földre, hogy magára vegye a bűneimet; halálból való feltámadásáról; arról, hogy visszatért a mennybe; és most hallottam végső visszajöveteléről, amikor ítélőként jön a földre.

Isten szólt hozzám. Adott egy újabb - talán utolsó - lehetőséget, hogy visszatérjek Hozzá. Tudtam, hogy válasznak teljesnek, egy „mindent vagy semmit” jellegű döntésnek kell lennie. Úgy döntöttem, hogy mindent Jézusnak adok, felemeltem szívemet Istenhez, és a mélységes bűnbánat szavait mondtam, kértem bűneim bocsánatát, és elfogadtam Jézus Krisztust Úrnak.

Amikor befejeztem az imádságot, a prédikátor még beszélt. De valami történt. Tisztának éreztem magam, tudtam, hogy bűnbocsánatot nyertem, az örök élet bizonyossága töltötte be a szívemet, tudtam, hogy a mennybe megyek, nem a pokolba. Jézus élő volt a számomra! Emlekszem, hogy az alkalom után ezt gondoltam: Most már ismerem Istent. Most már van valaki, Akihez oda tudok fordulni, és Aki segít, hogy kijussak a problémáimból.

Egy új folyamat indult el: elfordulás a régi utaktól. Most Jézus Krisztus volt életem középpontja, az Ő akarata mindenképp felett való volt a számomra. A Biblia élő könyv lett, és a keresztényekkel való közösség csodálatos volt. Állandóan bizonyosságot tettem a bűnbocsánatnak és Isten személyes ismeretének a valóságáról. A magányosság eltűnt, és depresszióm jelentős mértékben csökkent. Ám a félelmek nem szűntek meg, és a légzési nehézségek is változatlanok maradtak. Elkezdtem kérni Istent, hogy teljesen szabadítson meg.

Ahogy a hetek teltek, Isten utáni éhségem növekedett. Egy napon egyik keresztény barátom beszélt nekem a Szent Szellem keresztségéről. Ez is új volt a számomra, de boldogan elfogadtam Isten ígéjének igazságát. A következő este Jézus bement engem az Ő Szellemébe. Elárasztott az Ő jelenlétének egy új érzése, egy újabb átélése annak, hogy az Ő ígéje valóság, egy új vágy arra, hogy dicsérjem Őt, új öröm és új erő a szolgálatra. Egy hétig a fellegekben jártam, de aztán újból visszatértem a földre. Legnagyobb csalódásomra a régi problémák még mindig megvoltak. Igaz, hogy kaptam egy újabb megkönnyebbülést, de szívem mélyén még mindig válaszáért kiáltottam.

Nem sokkal ezután szokatlan dolog történt velem. Az Úr arra kért engem, hogy töltsék több időt Vele, de nem igazán engedelmeskedtem ennek a felszólításnak. Ugyanebben az időben elmentem egy gyülekezetbe, ahol a vendég prédikátor felhívást intézett a gyülekezetbe, hogy időzzenek Isten jelenlétében. Amint beszélt, úgy tűnt nekem, mintha egyenesen rám nézett volna. Ragyogó fénysugarak jöttek a szeméből és sugárzottak rám. A fény ragyogóbb volt minden földi világosságnál. Leleplezve éreztem magam Isten előtt, Aki a szívemet vizsgálta. A fény annyira erőteljes volt, hogy ösztönösen lebuktam az előttem levő szék mögé. A prédikátor tovább beszélt, nyilvánvalóan nem volt tudatában annak, hogyan használta fel őt Isten arra, hogy hozzám szóljon. A kihívás iránti engedmességemnek kellett a rám váró új nyomásokkal szembeni erőforrásommá válnia. Ha akkor nem engedelmeskedem, akkor nem tudtam volna elviselni az ezután következő éveket.

A szünidőben, miután befejeztem a tanítóképzőt, meghívtak, hogy szaxofonozzam egy zenekarban, egy kikötői misszióban. Itt találkoztam először Shirley Garratt-tal, azzal a fiatal hölggyel, aki később a feleségem lett. A következő évben tanítói állást kaptam. Amint telt az idő, különösen azóta, hogy betöltekeztem Szent Szellemmel, felfigyeltem egy különös ellentmondásra. Bizonyos értelemben az életem egyre jobb és jobb lett, mégis más szempontból egyre rosszabb és rosszabb. Bár szellemileg növekedtem és mélyen bekapcsolódtam a ke-

resztény szolgálatba, félelmeim egyre intenzívebbek lettek. Súlyos depressziós rohamok törtek rám, amelyek napokig eltartottak. Ezek alatt a rohamok alatt kényszerítést éreztem arra, hogy öngyilkosságot kövessek el, és aggodalmaim erősödtek. Visszatekintve már értem, miért történt ez: a Szent Szellem felszabadult az életemben arra, hogy sokkal nagyobb munkát végezzen, és ez a rejtett démoni erők fokozott felkavarodásához vezetett.

Rajtam kívül senki nem tudott ezekről a nyomásokról. Úgy tűnt, hogy ezek annál erősebbek lesznek, minél inkább követem Jézust. Minden pozitív dolgot, áldást és vágyat ellensúlyozott az életemben valami negatív dolog. Ez a minta folytatódott éveken keresztül. Az Úrra való mindennapi várakozás volt az egyetlen dolog, ami erőt adott nekem az élet folytatásához. Egyre több időt töltöttem imádságban, míg végül elértem a napi négy órás átlagot. Ez nem azért volt, mert én akartam ilyen hosszú időn keresztül imádkozni és Bibliát olvasni, hanem rá voltam kényszerítve, hogy fenn tudjam tartani belső erőmet.

A depressziós rohamok folytatódtak. Felfedeztem, hogy az egyetlen létező eszköz ezeknek a megtörésére a napokon keresztül tartó imádkozás és böjtölés. Ez a séma is éveken keresztül folytatódott.

Elhatároztam, hogy kitörök ebből a belső zűrzavarból és abbahagytam a tanítást, hogy még erőteljesebben tudjam keresni Istent. (Soha nem gondoltam arra, hogy gonosz szellemektől való szabadulásra van szükségem.) Elmentem egy farmra, egy Új-Zéland partjai mellett fekvő kis szigetre, és imádságban és böjtölésben elkezdtem keresni az Urat. Elhatároztam, hogy addig nem töröm meg a böjtöt, amíg meg nem szabadulok. De ez nem történt meg, mint ahogyan később sem működött így soha ez a dolog. Egészségem érdekében kénytelen voltam megtörni a böjtöt. De ott maradtam, és tovább kerestem az Urat.

Amíg ott tartózkodtam, egy fiatalember felkereste a farmot, és több alkalommal is prófétált nekem arról, hogy néhány hét múlva, egy bizonyos napon meg fogok szabadulni. Elhittem, hogy ez az Úr szava volt, és a gyógyulás és a szabadság utáni várakozásom egyre erősebb lett, amint a megjelölt dátum közeledett. A nagy nap megérkezett és elmúlt, összezúzva várakozásomat. Ezen keresztül megértettem, hogy az ember a saját szívéből is prófétálhat. Milyen komoly dolog ezt mondani: Így szól az Úr, és aztán testből beszélni!

Három hónap múlva vonakodva visszatértem a szárazföldre. Szerencsére soha nem váltam keserűvé Istennel szemben, bár úgy tűnt, hogy nem válaszol kiáltásaimra és könnyeimre. Minden maradt a régiben, csalódott voltam.

Wellingtonba költöztem, és külső munkatársként csatlakoztam egy evangélizációs szervezethez. Shirley is a csapat tagja volt, és ebben az időben barátságunk elmélyült, majd a következő évben összeházasodtunk.

A fokozódó belső nyomások kérdésében sok szolgáló testvér tanácsát kikértem. Újra meg újra kiöntöttem a szívemet segítséget kérve, de nem kaptam. Úgy tűnt, hogy senki nem érti, milyen dolgokon megyek keresztül, vagy hogy hogyan tudna segíteni nekem. Ha egy szóban össze lehet foglalni az életemet, akkor ez a szó a GYÖTRELEM volt. Állandó gyötrelemben éltem. Az egyetlen megkönnyebbülés az volt a számomra, amikor böjtöltem és imádkoztam. De mivel ennem kellett, hogy éljek, a böjt csak ideiglenes megkönnyebbülést jelenthetett.

Hat hónappal házasságkötésünk után az a vágyunk, hogy szolgáljunk Istennek, egy teljes idejű evangélizációs szolgálatba vezetett minket, először Új-Zélandon, majd Ausztráliában. Mennyire nehéz volt szolgálni az Úrnak! Az egy dolog, hogy vannak belső szükségleteink, de egy egészen más dolog ott állni elől és prédikálni megtéretlen embereknek ezekkel a belső problémákkal. A prédikációk előkészítése kész küzdelem volt. Gondolataim állandóan elkalandoztak. Nem tudtam elengedni magam. Állandó feszültségben éltem éjjel és nappal. Annyi-

ra feszült voltam, hogy nem tudtam türelmesen várni a konyhai mosogatónál, amíg az edényeket elmosták és a csöpögtetőtálcára helyezték, valamint tennem kellett, vagy keresnem kellett Istent. Társadalmi életünk éveken keresztül korlátozott volt. Ha meghívtak minket vacsorára néhány nappal későbbre, vonakodtam elkötelezni magam, mert nem tudtam, hogyan fogom érezni magam. Ha jó napon volt, akkor el tudtam viselni az estét, ha rossz, akkor ez kínszenvedés volt.

Keresésemben sok könyvet elolvastam. Megpróbáltam alkalmazni a keresztény pszichológia alapelveit, de ezek vagy nem működtek, vagy én nem értettem meg, mit mondanak. Tudva, mennyire fontos, hogy Isten igéjében éljek, ezernyi bibliaverset megtanultam fejből. Mindent megtettem, ami rajtam állt, imádkoztam, olvastam az igét, engedelmességben jártam, megadtam a tizedet és az áldoznivalót, rendszeresen böjtöltem, előrementem az oltárhoz, hogy imádkozzanak értem, de semmi sem tudta megtörni a belső nyomásokat.

Csak úgy tudtam megmaradni a keresztény életben, hogy naponta vártam az Úrra, megújultam és megerősödtem. Ez megőrzött engem, de a belső szükségeken nem lettem úrrá. Úgy tűnt, hogy reménységem csak a mennyben válik valóra. Vágyakoztam arra, hogy befejezhessem földi zarándokutamat, amikor szabad lehetek földi testemtől és ennek minden belső konfliktusától. Menekülni akartam.

* * *

De most igazán válságba jutottam! Igazgatóm jelenlétében az ellenség munkája a maga valójában lelepleződött: gonosz szellemekkel voltam megkötözve. De a csalódás újra összetörte a szabadság reményét. Démoni kötelékek alatt voltam, de hogyan tudnék megszabadulni? Az a sok-sok ima! Igazgatóm tanácstalan volt! Mennyire elkeseredett lettem! Továbbra is teljesítettem mindennapi evangélistai kötelességeimet, és a meglepő a dologban az volt, hogy Isten megáldotta ezeket. Bár az egész pokol elszabadult bennem, a lelkek továbbra is üdvösséget nyertek. Kevesen tudtak küzdelmeimről. Böjtöltem. Imádkoztam. Teljes szívemmel Istenhez kiáltottam. Mit tehetnék ennél többet?

Nemcsak igazgatóm és feleségeink imádkoztak értem, másokat is bevontunk ebbe. Egy nagy európai gyülekezet vezetőjét is megkértük, hogy beszélgessen velem. Határozottan biztosított engem arról, hogy keresztények nem lehetnek démoni kötelékek alatt, mert miután újjászülettünk Isten Szelleme által, megszabadultunk. Az átélt erőszakos megnyilvánulások után szavai nem gyakoroltak rám hatást - igazgatómra sem. Tudtuk, hogy szabadulásra van szükségem. Nem volt alternatív megoldás.

Eljött egy másik szolgáló, aki démonizáltakkal foglalkozott egy ázsiai missziós területen. Szintén megpróbált meggyőzni engem arról, hogy nem vagyok megkötözve démonokkal, és azt javasolta, hogy olvassam el Mózes ötödik könyvének 28. részét, amely engedelmesség általi áldásokról és engedetlenség általi átkokról szól. De ez nem adott vigasztalást. Mióta teljesen Jézus Krisztusnak adtam az életemet, minden erőfeszitésem arra irányult, hogy szorosan Vele járjak, állandóan az engedelmesség útját választva. Hogyan lehetnék átok alatt engedetlenség miatt?

Talán egy pszichológus tudna segíteni? Egy specialista kedvesen felajánlotta, hogy ingyenesen megvizsgál engem. A missziós társaság autójával rendelőjéhez hajtottam. A jármű mindkét oldalán arany betűkkel ez állt: KRISZTUS MEGHALT A MI BÜNEINKÉRT! Annyira szégyelltem magam, hogy néhány házzal odébb parkoltam le. Milyen kimerült voltam! Rádásul rémálmaim miatt nyugtalanok voltak az éjszakáim. Vonakodva leültem íróasztala előtt. Azt a

Krisztust szolgálom, Akié minden hatalom, Azt, Aki legyőzte a Sátánt. Miért kell ilyen helyeken keresnem a választ? Mégis hálás voltam annak, aki talán tud segíteni.

- Milyen kezelést kér tőlem? - kérdezte, miután egy darabig beszélgettünk. Kérdése meglepett. Majd felvázolt nyolc alternatív kezelési módot, amelyből már csak háromra emlékszem: L.S.D. szedése, sokkterápia és hipnoterápia. Őszintén szólva egyik sem vonzott túlságosan. Azt mondtam neki, hogy az ő kezében vagyok, és jobban örülnék, ha ő döntene.

A hipnoterápiát választotta. Ebben nagyon szakképzett volt. De valahogyan azt éreztem, hogy ez nem helyes egy keresztény számára. Amint ott feküdtem a heverőjén, felemeltem szívemet az Úrhoz, és kértem, hogy védjen meg engem, ha ez bármilyen módon árthatna nekem (akkor még nem tudtam, hogy a hipnoterápia egyfajta okkult gyakorlat). Háromszor próbált meg hipnotizálni engem, de sikertelenül. Nem álltam ellene, de kétségbeesésemben Istenhez kiáltottam segítségért és védelemért. A harmadik próbálkozás után újból hallottam a nagyon is ismerős választ: Sajnálom, nem tudok önnek segíteni. Felírt nekem további nyugtatókat, ez volt minden.

Van egyáltalán válasz? Meg fogok változni valaha is? Mennyi ideig tudok kitartani Isten szolgálatában ilyen óriási belső nyomások alatt?

El kellett telnie három hónapnak, és negyven órányi imádság volt mögöttünk, amikor megjött az első megkönnyebbülés. Egy újabb szolgáló testvérrel konzultáltam, és megállapodtunk egy újabb imaalkalomban. Eltelt egy alkalom, aztán a második, és végül a harmadik meghozta az áttörést. Mint mindig, most is nagy megnyilvánulások és szaggatások voltak bennem, de nem jött el a nyilvánvaló megkönnyebbülés. De egy idő múlva az egész imádkozó csapat azt érezte, hogy egy bizonyos mértékű szabadulás történt. Én nem éreztem semmit, de ők bizonyosak voltak abban, hogy Isten valamit cselekedett. A légzési nehézségeim forrása ellen imádkoztak. Gyermekkorom óta minden virágpor, por, vagy a hőmérséklet legcsekélyebb változása a szobában tüsszögésre készítetett. Általában a nap első órájában vértolulás volt a tüdőmben. Gyakran egész nap szenvedtem ettől. Most, bár még mindig vértolulásom volt és nem éreztem magam jobban, azt mondták nekem, hogy szabadulás történt. Két nap múlva, amikor felébredtem, nagy élvezettel állapítottam meg, hogy szabadon tudok lélegezni. Nem volt vértolulás, nem volt tüsszögés. Rendkívüli módon felvillanyozódtam! Végre van valami bizonyítéka annak, hogy Isten megtörte az ellenség hatalmát. Meggyógyultam, és sok évvel később még mindig gyógyult vagyok.

Nem sokkal ezután áthelyeztek minket egy új munkaterületre, ahol újfajta kötelezettségek vártak ránk. Ez egy lépés volt Isten tervében, de elszakított minket attól a szoros barátságtól, amely összefűzött minket igazgatómmal és feleségével. Ők úgy érezték, hogy akkorra már minden segítséget megadtak nekünk, amire képesek voltak, azonban az Úr - bár megérintette életemnek egy területét -, legmélyebb szükségleteimet még nem töltötte be. További öt évnek kellett eltelnie kereséssel, imádkozással és böjtöléssel, mire megértettem az ellenség munkáját, és azt, hogy hogyan kell együttműködni Istennel, szabadító szolgálatot végezve saját magam felé. Az állandó küzdelem öt éve volt ez, amelyben gyakran úgy éreztem, hogy nem tudok tovább megmaradni a szolgálatban.

Meglepő módon ezek az évek egyre gyümölcsözőbbek voltak. Az Úr megáldott minket sok olyan dologban, amelyet soha nem kerestünk, vagy kívántunk. Lelkek menekültek meg, és minden látható dolog alapján úgy jegyezték minket, mint akik „sikeresek” voltunk célkitűzéseinkben. De a belső nyomások mégis folytatódtak. Nem volt olyan nap vagy éjszaka, amikor ez gyengült volna. Mint mindig, naponta órákat töltöttem el azzal, hogy Istent kerestem és megkönnyebbülésért kiáltottam, de a kötelékek megmaradtak. Könyvek és kazetták ke-

rültek a kezembe a démoni megszállottságról, de egyik sem segített nekem abban, hogy szabadságomat megszerezsem. Mindegyik az ellenség munkájára koncentrált, nem pedig arra, hogyan lehet ebből megszabadulni. Általában megfogalmaztak egy imádságot, amely megtagadta a sátán munkáit. Elmondtam ezeket az imákat, de semmi nem történt. Istennek hála, már közel volt a fordulópont.

A Szent Szellem már egy ideje arra készítette fel minket, hogy megtegyünk egy új lépést. Sok év telt el, mialatt a szervezetben szolgáltunk. Vágyakoztunk arra, hogy szabadok legyünk olyan bibliai igazságokról való prédikálásra is, amelyekről nem beszélhettünk a szervezet korlátozásai miatt. Eljött az Istentől rendelt idő a változtatásra.

Miután felmondtunk, több meghívást is kaptunk, hogy csatlakozzunk más szervezetekhez, és pásztoroljunk különböző gyülekezeteket, de arra éreztünk vezetést, hogy mindegyiket utasítsuk vissza. Az Úr azt a benyomást keltette bennünk, hogy várakozzunk Őrá, és ne menjünk vissza a szolgálatba mindaddig, amíg Ő erre nem vezet. Arra számítottunk, hogy ez néhány hétig fog tartani, és nem is képzeltük, hogy ez egy tizennyolc hónapos időszak lesz.

Tehát a várakozás elkezdődött. Megújult erővel kerestem az Urat szabadulásért. Most éjjel és nappal szabad voltam arra, hogy Isten előtt könyörgjek. Nem voltak kötelezettségeim. Az Úr gondoskodott anyagi szükségleteinkről mindaddig, amíg Shirley kapott egy jó állást, amely azután bevételeink forrásává vált. Isten iráni engedelmességünk életünknek ebben a szakaszában azt eredményezte, hogy gyakorlati módon megértettük a láthatatlan világot, és azt, hogy hogyan szabadíthatjuk fel a Golgota áldásait. Órák hosszat bandukoltam az országutakon imádkozva. Házunk egy kicsiny város szélén volt, egy gyönyörű vidék kellős közepén. Egyetlen társam egy juhászcutya volt, amely hűségesen követett engem, akárhova mentem. Új intenzitással böjtöltem, áttörésben reménykedve. Éveken keresztül magára Istenre helyeztem a felelősséget. Azt mondtam: Uram, Te megteheted. Te csodatevő Isten vagy. Semmi sem lehetetlen a Te számodra. Kérlek, szabadíts meg! Állandó, monoton érveimet egy szóban lehet összefoglalni: SEGÍTS!

A következő hónapok folyamán meg kellett tanulnom, hogy ha meg akarok szabadulni, akkor saját magamnak kell vállalnom a felelősséget, és nem helyezhetem ezt Istenre. Ez fontos lecke volt. Hasonlóképpen azt is meg kellett tanulnom, hogy hagyjam abba a könyörgést Isten gondoskodásáért, és fogadjam ezt el hit által. A legtöbb imádságom kérés volt, kérés, kérés, soha nem elfogadás.

Eltelt a várakozás első tizenkét hónapja. Bár ez nem nélkülözött számos áldást, eljutottam oda, hogy teljesen kimerültem testileg, lelkileg és szellemileg. Minden éjszakámat félelmetes álmok rontották meg, és minden reggel elbátortalanodva és erőmtől megfosztva ébredtem fel. A tizenkét hónapból hármát böjtöléssel töltöttem, és elvesztettem fizikai ellenállóképességemet. Újra és újra ezt mondtam az Úrnak: A Te ígéd azt mondja, hogy ha teljes szívvel keresünk, akkor megtalálunk Téged. Mit jelent a teljes szív? Hogyan tudlak Téged még intenzívebben keresni? Még meg kellett tanulnom azt, hogy hit által lehetünk kedvesek Isten előtt, nem olyan vallásos gyakorlatok által, mint a böjtölés és az imádkozás, akármennyire is fontosak ezek.

Visszatekintve láthatjuk azt, amit az Úr megengedett: a feltámadás előtt elvitt minket a halál helyére. Hűségesen és buzgón szolgáltuk Őt, de munkánk nagy részét saját erőnkől végeztük el. Meg kellett halnunk, hogy élhessünk. Egy napon ezt mondtam Shirley-nek: úgy érzem, hogy halott vagyok. Meghaltam ennek a világnak a számára. Meghaltam saját magam számára. Meghaltam Isten szolgálata számára. Soha többet nem fogok prédikálni, hacsak nem történik valami csoda. Úgy érzem, mintha a föld alatt lennék, eltemetve. Élek, mégis halott

vagyok. Végem van. Már egy ideje így éreztem. De a sötétség közepette, amikor úgy tűnt, hogy mélyebbre már nem kerülhetek, az Úr elkezdett engem megtanítani arra, hogyan tudok felkelni feltámadott életre. Amit Ő tanított, azt osztjuk meg veletek a következő fejezetekben.

2. fejezet

Shirley bizonyágtétele

- Úgy érzem, hogy halott vagyok - mondta férjem, amint lefeküdt az ágyra vendégszobánkban. Ennek az eseménynek az emléke még mindig nagyon valóságos.

- Soha többé nem prédikálok, hacsak Isten nem tesz valami csodát!

Semmit sem tudtam mondani. Nem volt olyan válaszom, amelyet ő ne tudott volna, olyan érvem a látszólag zárt mennyre, amelyet már meg ne tárgyaltunk volna. De szívem mélyén tudtam, hogy a mi szerető Atyánk ismer minket és törődik velünk. Ott volt velünk a kétségbeesés szobájában, bár nem érzékeltük jelenlétét. Egy csodálatos keresztény otthonban születtem (ez egy külön történet), és most azok az igazságok, amelyeket gyerekkoromban megtanultam, horgonyként tartottak engem. Tudtam, hogy Isten szeret és törődik velem, mindezen dolgok között is, és hogy Ő tudja, mi az, amit cselekszik velünk.

Amikor megismerkedtem Graham-mel, az vonzott engem hozzá, ahogyan kereste Istent. Szívemben egy olyan társ után vágyakoztam, akinek legfontosabb vágya az, hogy megismerje Istent, és az Ő akaratát tegye. Ezt megtaláltam Graham-ben. Miután összeházasodtunk, csak akkor kezdtem megérteni valamit abból a belső konfliktusból, amit átélt.

Háttérünk nagyon különbözött egymástól. Ők ketten voltak testvérek, mi pedig tizenegyen. Azon a napon, amikor összeházasodtunk, az egyik szélsőségből egy másikba mentem át: egy nagy házból, ahol nagyon aktív élet zajlott, egy kis lakásba, egy csendes fiatal férfival, akinek olyan belső nyomásai és gyötrelmei voltak, hogy kénytelen volt nagyon sok időt eltölteni Isten keresésével.

Még amikor velem volt, gyakran akkor sem tudott beszélgetni velem, annyira el volt foglalva a benne zajló csatákkal. „Egy napon meg fogok változni” - mondogatta nekem a depresszió sok napján. Mindig a jövőre tekintettünk, arra a napra, amikor Isten majd csodát fog tenni. De a várakozás a végtelenségig tartott.

Mindent megtettünk Istenért, ami rajtunk állt, kerestük és szolgáltuk Őt. Mégis, ahogyan az évek teltek, életünk egyre jobban korlátok közé szorult. Úgy tűnt, hogy minél inkább működik bennünk Isten, annál inkább fokozódnak a nyomások Graham-ben. Nem tudta elviselni, ha hajlakkot, vagy bármilyen parfümöt használtam, mert allergiás volt ezekre. Ezenkívül allergiás volt mindenféle fűtésre a házban. A hőmérséklet minden változása azonnal tüszőgésre ingerelte őt. Belső nyomásai miatt gyakran nem tudtunk elfogadni meghívásokat, nem tudta, hogy el tudja-e viselni a társaságot, vagy sem. Érzelmeit annyira nem lehetett előre megjósolni, hogy csak azon a napon, vagy abban az órában tudta, hogyan érzi magát. Úgy tűnt, az életem abból áll, hogy állandóan kimentem őt, gyakran egyedül mentem a gyülekezetbe, vagy le kellett mondanom egy ígéretet, amit tettünk. Olyan erős volt benne a gyötrelmem, hogy kénytelen volt imádkozni. Semmi más nem tudott megkönnyebbülést hozni neki, és ez is csak ideiglenes volt. Állandóan őt fedeztem.

Bár sokszor keresett tanácsot, senki sem tudott neki segíteni. Senki nem értette meg. Még én sem értettem a rajta lévő nyomásokat. Úgy tűnt, hogy egyedül van szenvedéseiben.

Majd Isten elkezdte megmutatni neki a hit útját. Emlékszem arra a napra, amikor megragadta a hit igazságát és azokat a jogokat, amelyek Isten gyermekeiként a mieink. Ez kijelentésként

jött a számára. Ez egy új nap volt a számunkra, a reménység napja. Attól kezdve elkezdett fokozatosan változni.

Miután megragadta az igazságot, semmi nem tudta őt megállítani. A hadviselés elsőbbséget élvezett minden nap. Belső megkönnyebbülése egyre nyilvánvalóbbá vált. Depressziói eltűntek. Személyisége stabilizálódott. Láttam őt átváltozni egy szégyenlős, befelé forduló fiatal férfiból egy önbizalommal és isteni tekintéllyel rendelkező férfivá. Ez olyan változás volt, ami nemcsak személyiségét változtatta meg, hanem megjelenését is. Annyira nyilvánvaló volt a változás, hogy mások kifejezték csodálkozásukat. Ez olyan változás volt, ami csak akkor történt meg, amikor átültette a gyakorlatba azokat a dolgokat, amelyeket megoszt az olvasóval ennek a könyvnek a lapjain.

Amikor Graham elkezdett megváltozni, felismertem, hogy nekem is szabadulásra van szükségem. Nekem? Akinek olyan csodálatos és biztonságos háttére volt, szabadulásra van szükségem? Nehéz volt elhinni, ez mégis egyre nyilvánvalóbbá vált. Nehezemre esett alkalmazkodni egy új férfihoz. Fokozatosan egyre magabiztosabbá vált. Már nem kellett kimentenem, vagy védenem őt. Elkezdtünk normális életet élni. Egyre függetlenebbé vált, képes volt megállni a saját lábán, képes volt kötelezettségeinek eleget tenni. Ebben az időben elkezdtem meglátni az ellenség sok kötelékét a saját életemben.

Az elutasítottság volt az egyik terület, ahol szabadulás után drámai módon megváltoztam. Graham most már másokért imádkozott, és annyira eredményesen tette ezt, hogy állandóan elfoglalt volt, mert olyan sokan jöttek tanácsadásra. Gyakran egyedül maradtam. Sokszor késő este érkezett haza. Bármikor elhívhatták őt, hogy imádkozzon valakiért. Reakcióim alapján felismerte az elutasítottság, a csalódottság és a magányosság kötelékeit, amelyek gyermekkoromból származtak. Bár egész háttérem olyan volt, amit csak kívánhattam magamnak, tizenegy gyermek egyike voltam, ezért nem tölthettem el annyi időt a szüleimmel, amennyire gyermekként szükségem lett volna. Bár szerettek és akartak engem, kifejlődött az életemben az elutasítottságnak egy erődítménye, és ez most alkalmatlanná tett engem arra, hogy együtt élhessek új férjemmel.

Így én is elindultam a szabadság felé vezető úton. A változás csodálatos volt. Gyakran akartam más lenni, másféleképpen reagálni. Szabadulásom után a nem kívánt reakciók már nem voltak bennem. Graham tanácsadói szolgálata folytatódott. Egyre jobban igénybe vették az idejét. De már lépést tudtam ezzel tartani, és élveztem új férjemet. Csodálatos békesség volt bennem.

Egy másik erődítmény az életemben a szomorúság volt. Ez akkor kezdődött, amikor egyik bátyám meghalt, mialatt én édesanyám méhében voltam. Ennek az eseménynek a szomorúsága befolyásolt engem. Ez akkor nyilvánult meg, amikor el kellett szakadnom azoktól, akiket szerettem. Gyermekkoromban és tizenéves koromban további elválások történtek, amelyek erősítették ezt a köteléket, míg végül már rettegettem minden elválástól. Akkor ismertem fel ezt az erősséget, amikor Isten újból elvitt minket egy új helyre, és kitűztük indulásunk időpontját. Ennek gondolata annyira traumatikus volt a számomra, hogy megértettem: valami nincs rendben. Felismertem „az elválás szomorúságát”. (Ekkor már elkezdtem felismerni saját szükségleteimet, és imádkoztam saját magamért).

Miután ellene mentem ennek a dolognak és megkötöztem az erejét az érzelmeim fölött, tudtam, hogy megszabadultam. Olyan erő birtokában tudtam szembenézni az elválással, ami azt bizonyította, hogy szabad vagyok. Az elválások már nem jelentettek olyan traumát, mint korábban. Mennyire hálás voltam Istennek!

A gyengeség volt egy további olyan terület, ahol csodálatos változást láttam. Sok további illusztrációt tehetnék még ehhez hozzá életem különböző területein, amelyekkel foglalkoztunk. Az az üzenet, amelyet szeretnénk nektek átadni, átformált és képessé tett minket arra, hogy normális életet éljünk. Kiváltságnak tekintjük, hogy megoszthatjuk ezt veletek, és azért imádkozunk, hogy maga Jézus Krisztus, mint a Szabadító, jelenjen meg a számotokra!

3. fejezet

Isten nagysága

A következő fejezetekben jelentős figyelmet fordítunk majd a Sátánra és munkáira. Amint látjuk hatalmának nagyságát és az emberiségre gyakorolt hatásait, vigyáznunk kell, nehogy egyszer csak azt vegyük észre, hogy elkezdjük tisztelni látszólagos nagyságát és hatalmát.

Az igaz, hogy a Sátán hatalmas. Ő ennek a világnak az istene, és ezért én nem szoktam tréfálkozni rajta, vagy olyan neveken emlegetni, mint például „a jó öreg ördög”. Az ő hatalma azonban, ha összehasonlítjuk Istenével, annyi mint a semmi. Ha csak a Sátánra nézünk, akkor ő nagyon nagy, de ha Istennel összehasonlítva tekintünk rá, akkor nagyon kicsiny.

Saját tapasztalataim szerint, amikor a sötétség erőivel küzdünk, amelyek alkalmanként nagyon erősek, mindig vigasztalást jelent a számomra az a tudat, hogy az az Isten, Akire én állandóan feltekintek, mindenható és minden hatalmasságon felül álló Isten. Sokkal, de sokkal nagyobb, mint a Sátán, aki egyszerűen egy teremtett lény, és akinek hatalmát megtörte a győzelmes Krisztus!

Egy napon a Szent Szellem megelevenítette számomra a 113. Zsoltár 4. versét: „Felmagasztaltott az Úr minden pogány nép felett, dicsősége túl van az egeken.” Eszembe jutottak Salamon tünődései, amikor azt fontolgatta, hogy egy földi templomot épít az Úr nevének. Ezt mondta: „De kinek volna annyi ereje, hogy Néki házat csinálhatna? Az ég és az egeknek egei Őt be nem fogadhatják” (II. Krónika 2:6). Majd miután a templom felépült, kijelentette: „Avagy lakozhatnék-e valósággal Isten e földön az emberek között? Ím az egek és az egeknek egei téged be nem foghatnak, mennyivel kevésbé e ház, amelyet én építettem” (II. Krónika 6:18.).

Salamonnak nem egy kicsi Istenről voltak elképzelései, hanem egy olyanról, akit még az egeknek egei sem foghatnak magukba. A 113. Zsoltár 5. verse ezt mondja: „Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki a magasságban lakozik”.

Szónoki kérdés ez, amelyre nyilvánvaló a válasz: „Senki sem hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki a magasságban lakozik.” Említést sem érdemel senki, a Sátánt is beleértve. Még Isten legnagyobb teremtménye is csak egy rövid életű porszem, összehasonlítva az Úrral, Aki az Ő dicsőségében úgy kimagaslik, mint egy hatalmas hegy. Egy porszem egy hegyhez képest! Összehasonlítható ez a két dolog? A kisebbik kihívást intézhet-e a nagyobbhoz? Kihívhatja-e a Sátán Istent?

A 6. vers különösen feltűnt nekem: „Aki magát megalázva tekint szét mennyen és földön”. Szívem nagyot ugrott. Új módon értettem meg Isten nagyságát. Csak gondold bele! Istennek meg kell aláznia magát ahhoz, hogy a földre nézzen. Sőt, még ahhoz is, hogy az egekre tekintsen!

Képzeletem feltámadt: nagyon-nagyon kicsinynek láttam az embert. Az ember ott áll azon a földön, amely olyan hatalmasnak tűnik a számára, mégis - Isten szemszögéből nézve - olyan parányi. Az ember hatalmas teleszkópokkal tapogatja a csillagos eget, kutatva az univerzum óriási kiterjedéseit. A fény kb. 300.000. km-t tesz meg másodpercenként. Az univerzum kiterjedése millió és millió fényév. Az ember nem képes megtalálni a végét, de Isten mindent lát és mindent tud. És gondold arra, hogy eljön az a nap, amikor Isten az egész univerzumot palástként összehajtja (Zsidók 1:11-12.), és terem egy új eget és új földet (II. Péter 3:10-13.).

Elképzeltem egy hatalmas, mindenható Istent, Aki nem az embert, nem is a földet, hanem az egész univerzumot tartja a kezében. Úgy tartja a kezében, mint egy homokszemcsét. Isten nézőpontjából az univerzum annyira kicsiny, hogy meg kell aláznia saját magát ahhoz is, hogy egy pillantást vessen rá, hát még ha a Föld nevű kicsiny bolygóra tekint, vagy még inkább, ha arra a miniatűr teremtményre néz, akit embernek hívnak.

Nézzünk az Úrra, mert Ő Teremtő, Ő minden élet forrása, mindenek a fenntartója, a Mindenható Isten! Majd tudatosítsuk magunkban a Sátán kicsinységét! Ellenségünk megpróbálja megfordítani a képet, hogy őt olyan hatalmasnak lássuk, mint Istent, Istent pedig olyan kicsinynek mint ő. Ne hagyjuk magunkat megtéveszteni!

Fontos arra is emlékeznünk, hogy a Mindenható Isten felmagasztalta az Ő Fiát, Jézus Krisztust, és Neki adta a legnagyobb hatalmat az univerzumban. Az Efézus 1:20-21. azt mondja, hogy Isten „ültette Őt (Jézust) a maga jobbára a mennyekben, felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következőben is.”

Keresztényként a mindenható, minden hatalommal rendelkező Istent szolgáljuk. Amint haladunk előre Jézus Krisztus nevében, abban a névben, amely minden név fölött való, soha nem kell félnünk, ha összeütközésbe kerülünk a sötétség országával.

4. fejezet

A Sátán misztériuma

Mozgalmas vasárnap este volt az új-zélandi Wellington utcáin. Szokásomnak megfelelően az evangéliumot hirdettem. Ezen az estén a tömeg különösen féktelen volt.

Egy nő állandóan közbekiabált. Ellentmondva annak, amit én mondtam, így kiáltott fel: Valamennyien Isten gyermekei vagyunk! Mindenki Isten gyermeke!

Gyorsan válaszoltam: Nem! Ez nem igaz! Két család közül tartozunk valamelyikhez: vagy Isten családjához, vagy a Sátán családjához. És, hogy bebizonyítsam álláspontomat, elkezdtem idézni az ígét Isten országáról és a Sátán országáról.

Hirtelen újból felkiáltott valaki: Itt vagyok! Itt vagyok!

Felnéztem, és egy pillanatig nem tudtam megszólalni. Elöttem ott állt maga az ördög: egy férfi, aki jelmezbálba tartott. Piros öltözék volt rajta, hegyes fülekkel, arca be volt feketítve, és egy háromágú villát lengetett a kezében. A tömeg megfordult és nevetett. Összeszedtem magam, és elkezdtem megosztani velük a Biblia alapján a Sátán valóságos leírását és Jézus Krisztus általi vereségét.

Mind a keresztények, mind pedig a nem-keresztények között sok téves elképzelés él a Sátánról és országáról. Még olyanok is vannak, akik azt hiszik, hogy a Sátán nem valóságos személy. Egyszerűen úgy tekintenek rá, mint a képzelet termékére, a gonoszságnak az emberi képzelet által megszemélyesített forrására.

Mások elfogadják, hogy a Sátán és a gonosz szellemek valóságosak, de nagyon kevés elképzelésük van erről a láthatatlan birodalomról és ezért félnek tőlük. Ez a világ olyan kísérteties, titokzatos, valami olyan dolog, amitől jobb távol tartani magunkat. Vannak keresztények, akik félnek a bosszútól, ha „felbosszantják” az ördögöt.

Ezek a felfogások és félelmek ellentétesek az ígével. A Sátán és seregei azok, akik félnek tőlünk. Tudják, hogy mi, akik hiszünk Krisztusban, jogos hatalommal rendelkezünk fölöttük. A Sátán nagyon okos, ha el tudja hitetni az emberekkel, hogy ő nem is létezik, vagy rá tudja venni őket, hogy gúnyolódjanak az ő valóságán, akkor hatalmas előnyre tesz szert. Célja az, hogy tudatlanságban tartson minket mind saját magával, mind pedig Krisztusban elfoglalt helyzetünkkel és hatalmunkkal kapcsolatban.

Ha meg akarunk nyerni egy csatát, ismernünk kell az ellenséget. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy tudatlanok maradjunk, hanem meg kell ismerkednünk az ige tanításával. Ezután, ahogyan Pál mondta a korinthusiaknak, a Sátán nem tud majd fölénk kerekedni, mert jól fogjuk ismerni az ő szándékait (II. Korinthus 2:11.).

Van két ószövetségi igazságszav, amely fontos dolgokat mutat meg nekünk Sátán eredetéről és bukásáról: Ésaiás 14. és Ezékiel 28. Ezekben a szakaszokban Ésaiás Babilon királyáról beszél, Ezékiel pedig Tírus királyáról. Azonban szavaik túlmutatnak ezeken a királyokon, és magát a Sántát írják le. Ezt összehasonlíthatjuk azokkal a Messiásról szóló zsoltárokkal, ahol Dávid, látszólag saját magáról szólva, valójában Krisztusról beszél (pl. a 22. Zsoltár).

Ésaiás 14:12-15.: *Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! Holott te ezt mondtád szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé*

helyezem ülőszékemet és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibök hágak a magas felhőknek és hasonló leszek a Magasságoshoz. Pedig sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe!

Ezékiel 14:12-17: Embernek fia! Kezdj gyászéneket Tírus királyáról és mondd néki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál, rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társiskővel és onixsal, berillussal, zafírral, gránáttal és smaragddal, és karikáid mesterkézzel, és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtettél. Valál felkent oltalmazó Kérub és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtaték benned. Kereskedésed bősége miatt belső erőszakossággal telt meg és vétkezél, azért levetélek téged az Isten hegyéről és elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt, megrontottad bölcsességedet fényességében, a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére.

1. A Sátán eredete:

Isten az egyetlen, Aki mindig létezett. Őt soha senki nem teremtette, hanem öröktől fogva létezik. Isten teremtett minden más szellemi lényt. Ebbe beletartoznak az angyalok, a kérubok, a szeráfok, (I. Mózes 3:24; Ésaías 6:1-7; Jelenések 4:6-9.) és a Sátán is (Ezékiel 28:13,15.).

Fontos erre emlékeznünk. A Sátán hozzánk hasonlóan csak teremtett lény. Mennyivel kisebb a teremtmény, mint Teremtője! A Sátán, amikor Isten őt megalkotta, nem volt gonosz. Az ige azt mondja nekünk, hogy „ő volt az arányosság pecsétgyűrűje”, és „telve volt bölcsességgel és tökéletes szépséggel” (Ezékiel 28:12.). Neve eredetileg Lucifer volt, ami ezt jelenti: fényes és ragyogó (Ésaías 14:12.). Isten megalkotott egy gyönyörű Lucifert, aki minden szempontból tökéletes volt. Úgy tűnik, hogy ő volt az egyik legnagyobb, ha ugyan nem a legnagyobb angyali lény. Felkent kérub volt, aki befed (Ezékiel 28:14.). Ez azt jelenti, hogy ő volt a felelős Isten trónjának védelméért. Az ige arra is utal, hogy mesteri muzsikos volt (Ezékiel 28:13; Ésaías 14:11.).

2. A Sátán bukása:

Lucifer, felfuvalkodva Istentől kapott szépsége és bölcsessége miatt, úgy döntött, hogy fellázad Alkotója ellen, és olyan lesz, mint Isten. Önfejűségében fellázadt Isten akarata ellen. Úgy döntött, hogy függetleníti magát Istentől. Az Ésaías 14:13-14. őt dolgot említ, amelyet Lucifer - nagyravágásában - tenni akart:

*Felmegyek az égbe,
Az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet,
A gyülekezet hegyén fogok lakni,
A felhők fölé emelkedem,
Hasonló leszek a Magasságoshoz.*

Törvényszegésével magára vonta Isten büntetését, és levetették őt az Isten hegyéről (Ezékiel 28:16.).

Jézus ezt mondta a Lukács 10:18-ban: „Láttam a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.”

A Jelenések 12:9. ezt mondja: „És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhiteti, vetteték a földre és az ő angyalai is övele levettetének.”

3. A Sátán seregei:

Lucifer nem egyedül lázadt fel a Mindenható ellen. Rávette más angyalokat is, hogy csatlakozzanak hozzá. De hozzá hasonlóan a többi is kidobták a mennyből. Sok bibliatanító úgy hiszi, hogy az angyali seregek egyharmada keveredett bele a lázadásba. „És (a nagy vörös sárkány) a farka után vonszá az ég csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat...” Jelenések 12:4.

Ezeknek az angyaloknak egy része már fogságba vetve várja az ítélet napját, míg mások még javában működnek, és csak ezután lesznek fogságba vetve. „És az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakó helyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta.” (Júdás 6.). A Sátán a hozzá csatlakozó angyalokból szellemi lényeknek egy jól megszervezett államszövetségét hozta létre, hogy ezek különböző feladatokat lássanak el különféle hatáskörökben, és hogy különböző szinteken hatalmat és tekintélyt gyakoroljanak. Az Efézus 6:12. négy hatalmi szintet említ meg: „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak.”

A Dániel 10. Dániel életének egy olyan periódusáról szól, amikor ő három hétig böjtölt és imádkozott. Amikor a Tigris folyó partján ült, megjelent neki egy angyal és ezt mondta: „Ne félj Dániel, mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédid és én a te beszédeid miatt jöttem” (12. vers).

Az angyalt Isten jelenlétéből küldték, az első napon, amikor Dániel böjtölni kezdett, de késett a magasságban lévő szellemi hatalmak miatt. „De Perzsiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljőve segítségemre, és én ott maradék a perzsa királyoknál.” (13. vers.). Perzsia fejedelme és Perzsia királyai, akik ellenálltak az angyalnak, nem az emberi, földi hatalmasságok voltak, hanem angyali uralkodók, akik egy láthatatlan, zsarnoki befolyást gyakoroltak a perzsa birodalomra.

Bár világosan felismerjük a különböző nemzeteket és a hozzájuk tartozó emberi kormányokat, nem mindig vesszük figyelembe, hogy a láthatatlan világban ott vannak a megfelelő angyali uralkodók, akik befolyást gyakorolnak az emberi szférára, és arra törekednek, hogy rájuk kényszerítsék sátáni főnökük parancsait.

A Sátán államszövetségét összehasonlíthatjuk egy nemzet fegyveres erejével, amelynek élén ott áll egy főparancsnok, aki alatt vannak tábornokok, ezredesek, őrnagyok, és így tovább, egészen a legalacsonyabb rendfokozatig, a közlegényekig.

Keresztényként szellemi harcban állunk ezekkel a láthatatlan gonosz erőkkal.

4. A Sátán uralmi szférája:

A Sátán tevékenysége most a „magasságbéli helyekre” korlátozódik, ami magába foglalja a föld atmoszféráját is, amelyben élünk. Ez egy alacsonyabb szféra Isten trónja előtti első állapotához képest.

Amikor Jézus felment a mennybe, áthatolt az egeken (Zsidók 4:14.), és fel is ment, feljebb minden egeknél (Efézus 4:10.).

A Sátánnak különleges befolyása és tevékenysége van a földön. Az Efézus 2:2. a levegőbeli hatalmasság fejedelmének nevezi őt, a II. Kor 4:4. pedig e világ istenének. Jézus úgy utalt a Sátánra, mint e világ fejedelmére (János 14:30.).

Amikor a Sátán megkísértette az Úr Jézust, azt mondta, hogy ennek a világnak minden országa az övé és az utolsó kísértésben felajánlotta ezeket Jézusnak (Máté 4:8-9.). Válaszában Jézus nem vitatta Sátán hatalmát ezek fölött.

Amikor János a Jelenések könyvét írta, a Sátán földi főhadiszállása Pergámumban, vagy ennek közelében volt (Jel. 2:12-13.), és talán még ma is ott van. Annak az országnak a mai neve, ahol Pergámum fekszik, Törökország, egy olyan ország, amely ma korlátozza az Evangélium prédikálását, és ahol csak egy nagyon kicsiny keresztény közösség él. Érdekes!

5. A Sátán nevei:

Bukása előtt Lucifernek, a hajnal fiának nevezték őt (Ésaiás 14:12.). Ezek a fogalmak egy ragyogó és fénylő megjelenést írnak le. Az Ezékiel 28:14. felkent kérubnak nevezi őt.

Bukása óta a következő nevek vonatkoznak rá: ezek a nevek rávilágítanak romlottságára és gonosz céljaira.

Sátán - ellenség (valaki, aki ellenségeskedik, aki szembeszáll). Máté 4:10; Zakariás 3:1.

Ördög - vádoló, rágalmazó. Máté 4:1; János 8:44.

Kígyó - I. Mózes 3:1; Jelenések 12:9.

Sárkány - Jelenések 12:3-17.

Abbadon vagy Apollion - pusztító. Jelenések 9:11.

Beliál - értéktelen, romlott. II. Korinthus 6:15.

Belzebub - a legyek ura: az ekroniták trágya istene. Máté 12:24, 27.

Ellenség - Máté 13:39., I. Péter 5:8.

Elnyomó - valaki, akinek hatalma van. Csel. 10:38.

Vádoló - Jel. 12:10.

Gyilkos - az élet elpusztítója. János 8:44.

Hazug - János 8:44.

A világosság angyala - II. Kor 11:14.

Ordító oroszlán - I. Péter 5:8.

Csaló - Jel. 12:9; II. Kor 11:14.

A levegőbeli hatalmasságok fejedelme - Efézus 2:2.

E világ istene - II. Kor. 4:4.

A világ fejedelme - János 12:31., 14:30., 16:11.

A démonok fejedelme - Máté 12:24.

Kísértő - Máté 4:3.

Farkas - János 10:12.

Tolvaj - János 10:10.

Antikrisztus - I. János 4:1-4., II. János 7.

A mélység angyala - Jel. 9:11.

Kárhoztató - I. Timóteus 3:6.

A gonosz - Máté 13:19.

Király - Jel. 9:11.

Aki csapdát állít - Zsolt 91:3.

6. A Sátán ellenségeskedése:

A Sátán szembeszegül Istennel és mindennel, amit Isten országa képvisel. Az emberi történelem kezdetén, amikor Ádám és Éva engedett a Sátán kísértésének, és vétkezett Isten ellen, Isten megmondta a Sátánnak, hogy Éva utódai között lesz valaki, Aki felkel és legyőzi őt: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva

között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (I. Mózes 3:15.). Mennyire meg akarta akadályozni a Sátán ennek az ígének a beteljesülését! Amikor Jézus megszületett, a Sátán, tudva, hogy Ő az, Akiről Isten megmondta, hogy el fogja küldeni, minden tőle telhetőt elkövetett, hogy elpusztítsa Őt.

Heródesen keresztül szabadjára engedte dühét, és elrendelte, hogy minden két éves és annál fiatalabb fiúgyermeket öljenek meg Betlehemben és környékén, remélve, hogy ezzel a módszerrel meg tudja ölni Jézust. De egy angyal előre figyelmeztette Józsefet, és ő családjával együtt Egyiptomba menekült. (Máté 2.).

Nem sokkal azután, hogy bemerítkezett a Szent Szellembe és elkezdte szolgálatát, újból gyilkosságot kísérelt meg ellene. Ez alkalommal a Sátán a saját városában, a nép ellenségeskedésén keresztül, megpróbálta letaszítani Őt egy szikláról, de kudarcot vallott. (Lukács 4:16-30.).

A Sátán nem fogadta el a vereségét, és megpróbált Jézushoz férközni azokon keresztül, akik a legközelebb álltak hozzá. Júdásban, a tizenkettő egyikében, talált magának helyet. De az Úr ismerte a Sátán ármánykodásait, és azt, hogy mi lesz a végeredmény (János 6:70-71., Lukács 18:31-33.).

A Sátán, arra irányuló kétségbeesett erőfeszítéseiben, hogy elpusztítsa az Isten Fiát, belement Júdásba, aki elárulta Jézust (János 13:21-30.). Majd felizgatva a tömeget, hogy ellenségeskedve ezt kiáltás: „Feszítsd meg őt!”, a Sátán Pilátuson keresztül a keresztfeszítés szégyenletes halálára ítélte Jézust. Amikor Jézust odaszegezték a kereszthez, a Sátán azt hitte, hogy győzött. De Isten bölcsessége által az, amit Sátán győzelemnek hitt, egy végleges és tökéletes vereségnek bizonyult.

„Hanem Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre, melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát” (I. Korinthus 2:7-8.). A fel-támadás után a Sátán, bár vereséget szenvedett, még mindig nem adta fel. Rosszindulata a tanítványok ellen fordult, amikor ők elmentek, hogy prédikáljanak és tanítsanak Jézus nevében. A hagyományok szerint egy kivételével mind a tizenkét apostol mártírhalált halt.

Az évszázadok alatt folytatódott ez az ellenségeskedés az igazi hívők közössége ellen, de mind e mai napig az ellenség nem volt képes arra, hogy megsemmisítse azokat, akik bizonyosságai annak a valóságnak, hogy Jézus Krisztus Úr.

Jézus ezt mondta: „Felépítem az én anyaszentegyházamat és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat” (Máté 16:18.).

7. A Sátán korlátozottságai:

Korlátozott hatalomban:

Bár a Sátán jelentékeny hatalommal és befolyással rendelkezik az emberiség fölött, a Mindenható Istené az utolsó szó, és Ő uralkodik az emberi dolgok fölött. A Sátán csak addig tud elmenni, ameddig Isten megengedi ezt neki. Tisztán látjuk ezt Jób történetében.

Kezdetben a Sátán nem tudta gonosszal illetni Jóbot, mert Isten kerítést emelt körülötte, háza és minden vagyona körül (Jób 1:10.). Majd a Sátán kívánságára Isten engedélyt adott neki, hogy rátegye kezét minden tulajdonára, de magára Jóbra nem. Ennek az engedélynek a birtokában a Sátán elpusztította Jób szamarait, ökreit, juhait, tevéit, szolgálait, fiait és lányait, de maga Jób sértetlen maradt (Jób 1:11-19.). Ezután Isten engedélyt adott a Sátánnak arra, hogy rátegye a kezét Jób csontjára és húsára, de az életére nem. A Sátán ismét csak a neki

adott engedély keretei között cselekedett, és kelésekkel kínozza Jóbot, de nem vehette el az életét (Jób 2:4-7.). Isten volt az, Aki kimondta az utolsó szót.

A Lukács 22:31-32. is egy érdekes igeszakasz: „Simon, Simon, ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” Itt látjuk a Sátánt, amint Péter ellen akar cselekedni, de engedély nélkül ezt nem teheti meg. Megkapta az engedélyt, de Jézus imádkozott, hogy Péter ne veszítse el a hitét. A Sátán csak azt követhette el Péter ellen, amit az Úr megengedett neki.

Korlátozott időben:

„Jaj a föld és a tenger lakosainak, mert leszállott az ördög tihozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van” (Jel.12:12.).

Isten meghatározott egy napot, amikor az utolsó ítéletet végre fogja hajtani, és az igazak örökre szabadok lesznek a sátáni befolyástól.

A Sátán tisztában van ezzel, és a gonosz szellemek is. Egy alkalommal, amikor Jézus gonosz szellemeket űzött ki egy férfiból, azok így kiáltottak fel: „Mi közünk teveled Jézus, Istennek Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?” (Máté 8:29.).

Korlátozott térben:

Isten mindenütt jelenvaló, ami azt jelenti, hogy Ő mindig mindenhol jelen van. Ezzel szemben a Sátán, hozzánk hasonlóan, egyszerre csak egy földrajzi helyen tartózkodhat (Jób 1:6-7.). Csak más bukott szellemi lények segítségével lehet képes arra, hogy az egész világon egyszerre működjön.

8. A Sátán imádása

Abban a vágyában, hogy hasonló legyen a Magasságoshoz (Ésaiás 14:14.), a Sátán nemcsak hatalmat akart gyakorolni Isten teremtménye fölött, hanem kívánja Isten teremtett lényének imádatát is.

A Sátán még Jézustól is imádatot akart. Annyira vágyakozott erre, hogy hajlandó volt felajánlani Jézusnak a világ összes országát és ezeknek dicsőségét, ha Jézus leborul előtte, és imádja őt (Máté 4:8-9.).

A Sátán a legkorábbi időktől kezdve arra csábította az emberiséget, hogy imádja őt. A csalo nagy kielégülést talál abban, hogy elvonja az ember szívét és elméjét az élő Istentől. A Róma 1:25. elmondja nekünk, hogy az emberiség felcserélte Isten igazságát a Sátán hazugságára, és a Teremtő helyett a teremtményt kezdte imádni és szolgálni. Elfordult Isten dicsőségétől, emberek és állatok képmásaihoz (23. vers.).

Az ember azért, hogy emberi és más formájú bálványokat készített, majd leborult és imádtatta ezeket, démonokat imádozt. „Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? Sőt, hogy amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek, nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben. Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát, nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei” (I. Korinthus 10:19-21.).

„A többi emberek pedig, akik meg nem ölettek e csapásokkal, nem tértek meg az ő kezeik csínalmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz szellemeket és az arany és ezüst és érc és kő és fa bálványokat, amelyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak.” (Jel. 9:20.).

Az ember, amikor démonokat imád, a Sátán előtt hódol, aki a démonok fejedelme. Mind e mai napig a föld lakóinak milliói a Sátánt imádják azáltal, hogy bálványok előtt leborulnak. Mivel megtevesztés áldozataivá váltak, nincsenek tudatában annak, hogy valójában ezt teszik. Lehet, hogy úgy gondolod, a te életedben nincs bálványimádás. De legyél óvatos! A Biblia kiterjeszti a bálványimádás fogalmát, és a bálványok közé tartozik az is, ami után a képzeletünkben epekedünk, amit bűnös módon kívánunk. A Kolossé 3:5. ezt mondja: „Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvényiséget, ami bálványimádás.” Meg kell győződnünk arról, hogy nincsenek ilyen fajta bálványaink, amelyek ellenállhatatlanul vonzanak minket, igénybe veszik időnket, energiánkat és imádatunkat. A Sátán tervszerűen készíti elő azt a napot, amikor az Antikrisztus segítségével teljesen kielégítheti imádat utáni vágyát. „Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé, Aki megöletett e világ alapítása óta” (Jelenések 13:8.).

9. A Sátán veresége:

Amikor Jézus meghalt, a Sátán azt hitte, hogy hatalmas győzelmet aratott. De az igazság ennek az ellenkezője volt. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen, részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt. És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának” (Zsidók 2:14-15.).

„Halott voltam és ímé élek örökkön örökké. És nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai” (Jel. 1:18.).

Azáltal, hogy az Atya feltámasztotta Őt a legmélyebb pokolból, Jézus győzelmet aratott a sátni fejedelemségek és hatalmasságok fölött, és őket közszemlére állította (Kol. 2:15.).

Jézus nem saját magáért győzött, hanem miértünk (Zsidók 2:15.). Jézus mindig Isten örökkévaló Fia volt, Akinek a szavára a teremtet világ létrejött (János 1:1-3.). Azáltal, hogy lejött a mennyből, levetközte örökkévaló dicsőségét és hatalmát, és emberként járt ezen a földön. Mint az ember fia, felkenve a Szent Szellem által, legyőzte a Sátánt miértünk. Bukott emberségünkben mi a Sátán rabszolgaságában álltunk, a bűn rabságában (Róma 6:17-18.).

Jézus bűnné lett miértünk, „hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne” (II. Kor 5:21.). Helyettesítő áldozatként felajánlotta saját magát a kereszten. Büntelen áldozatként és tökéletes emberként elviselte azt az ítéletet, amelyet az emberiség érdemelt ki azáltal, hogy megszegte Isten törvényét. Egyetlen és mindenkire érvényes áldozatával eleget tett az isteni igazságnak, és lehetségessé vált, hogy Isten törvényesen elfogadja a megtérő bűnöst, nem a saját igazságáért, hanem az Úr Jézus vére miatt (Máté 26:28.). Így a bűnös megszabadult a Sátán hatalmából.

A Sátán hatalma alóli szabadságunk azonban csak akkor válik hatásossá életünkben, amikor személyesen Jézus Krisztushoz megyünk hit által, megvalljuk bűneinket, elfordulunk saját útjainktól, és átadjuk magunkat Neki, mint Úrnak. Csak ekkor lesz a mienk az Ő Sátán fölött aratott győzelme. Az Úr Jézuson kívül semmi hatalmunk nincs arra, hogy a sátni befolyás fölé kerekedjünk (Csel. 4:12; Jel. 12:11.).

10. A Sátán végső sorsa:

A Sátán és angyalai soha nem fognak kibékülni Istennel. Örökkévaló sorsukat világosan meghatározza Isten ígéje: „És az ördög, aki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkö távába, ahol van a fenevad és a hamis próféta, és kínoztatnak éjjel és nappal, örökkön örökké.” (Jel. 20:10.).

Ugyanebben a sorsban fog osztozni minden ember, aki elmulasztja, hogy megtérjen és Jézus Krisztushoz, mint Urához és Megváltójához forduljon. A Máté 25-ben Jézus beszél arról, hogy újból visszajön erre a földre, és maga elé gyűjti a nemzeteket ítéletre (31-32. vers.). Azoknak, akik nem tisztelték Őt és nem engedelmeskedtek Neki, ezt mondja majd: „Távozzatok tőlem, ti átkozottak az örök tűzre, mely az ördögnek és az ő angyalainak készített” (41. vers.). A 46. versben az örök gyötrelem helyeként írja le az örök tüzet.

Amint olvasod ezt a könyvet, legyél tudatában a Sátán örökkévaló vereségének! Jön az ítélet napja, el kell majd számolni a bűnnel, és a Sátán örök büntetésre lesz ítélve.

5. fejezet

A démonok világa

Mivel a Sátán egyszerre csak egy helyen tartózkodhat, kénytelen gonosz ügynökeit igénybevenni céljainak véghezvitelére. Amint azt a 4. fejezetben említettük, a Sátán és ügynökei jól szervezettek, különböző ranggal és különböző szintű felelősséggel rendelkeznek. A legalsó szinten a démonok állnak, és ezek okozzák az emberi életeken lévő kötelékeket. Ritkán foglalkozunk közvetlenül a Sátánnal, sokkal inkább közvetett módon, gonosz szellemeken keresztül tesszük ezt. A „démon” és a „gonosz szellem” fogalmak szinonimák és egymással felcserélhetők.

1. A démonok eredete:

Az ige nem beszél nekünk a démonok eredetéről, de már sok elméletet alkottak erről. Például: bukott angyalok, egy Ádám-előtti faj testetlen szellemei, angyalok és emberi nők természetellenes leszármazottainak szellemei Noé napjaiból, az özönvíz előtti időkből. Nem támaszkodom egyetlen, az eredetükre vonatkozó elméletre sem, kivéve azt, hogy nem hiszem, hogy ezek bukott angyalok lennének. Az Apostolok Cselekedetei 23:8-9. különbséget tesz szellemek és angyalok között.

Szabad a démonok eredetén tünődnünk, de ha az ige hallgat erről, akkor ezt nem feltétlenül fontos tudnunk. Amit tudunk, az az, hogy a démonok valóságosak, és hogy meg van a lehetőségünk arra, hogy győztesek legyünk fölöttük.

2. A démonok személyisége:

A démonok élő, intelligens lények, nem pusztán az emberi életeket befolyásoló homályos erők. Személyiségük teljesen romlott, a Sátán hasonlóságát viselik magukon, és teljesítik az ő gonosz céljait. Meg akarják rontani az ember Istenhez való hasonlóságát, aki az Isten képmása.

Úgy tűnik azonban, hogy ők testetlenek. Van személyiségük, de nincs testük, amelyben élhetnének. Azért sóvárognak arra, hogy emberi lényekben élhessenek, hogy teljesebb mértékben kifejezhessék személyiségüket. A személyiség tulajdonságait mutatják: van akaratuk, ismeretük, érzelmeik, tudnak beszélni, és van öntudatuk.

a) Akarat:

„Mikor pedig a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál, akkor ezt mondja: visszatérek az én házámba, ahonnét kijöttem” (Máté 12:43-44.). A démonok döntéseket hoznak. Tudnak választani: „Visszatérek az én házámba.”

Lelkigondozás során sok alkalommal hallottam démonokat kiáltani emberek ajkain keresztül, szembeszegülve a kiadott paranccsal, hogy menjenek el, így kiáltanak: „Nem megyek! Soha nem megyek!”

b) Ismeret:

„Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, akiben tisztátalan szellem volt, és felkiálta és monda: Ah, mi dolgunk van veled názáreti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje!” (Márk 1:23-24.).

Bár az emberek nagyon nehezen ismerték fel Jézust, az Isten Fiát, a tisztátalan szellemi világ ismerte Őt. „Tudom, hogy ki vagy: a Isten Szentje.” A gonosz szellemeknek vannak ismereteik. Látjuk ezt az Apostolok Cselekedetei 19:15-ben is: „Felelvén pedig a gonosz szellem monda: a Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kicsodák vagytok?”

c) Érzelmek:

„Hiszed, hogy Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek” (Jakab 2:19.). A „rettegés” görög szava ezt jelenti: felborzolni, borzongani, égnék áll valakinek a haja. A démonok nagyon sok érzelmet mutatnak, akár érzi ezt az a személy akiben laknak, akár nem.

Amikor Fülöp elment Samáriába, és prédikálta Krisztust az embereknek, ezt olvassuk: „Mert sokakból, kikben tisztátalan szellemek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének, sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula” (Apostolok Cselekedetei 8:7.).

A hangos kiáltás érzelmekre utal. Azokon a szabadító alkalmakon, amelyeket tartottam, mindenféle megnyilvánulást megtapasztaltunk. Az ember nem kételkedhet abban, hogy a démonok érzelmeket fejeznek ki. Félnék azoktól a hívőktől, akik gyakorolják Krisztustól kapott hatalmukat.

d) Beszéd:

„A tisztátalan szellemek is, mikor meglátták vala őt, leborulának előtte, és kiáltának mondván: Te vagy az Istennek a Fia. Ő pedig erősen fenyegeti vala őket, hogy őt ki ne jelentsék” (Márk 3:11-12.).

Ebben a szakaszban a démonok tisztán és hangosan beszélnek Jézushoz, aki ezután megparancsolja nekik, hogy ne leplezzék le őt. A démonok gyakran beszélnek embereken keresztül, különösen a szabadulás ideje alatt. Egy napon, amikor valakiért imádkoztam egy szabadító szolgálat során, egy démon szabad folyást engedett haragjának velem szemben és durván ezt mondta egy általában kedves és gyengéd személyen keresztül: „Gyűlöllek! Gyűlöllek téged és mindent, amit képviselsz!” Különös szavak voltak ezek egy olyan valakitől, aki jó barátom volt, és akivel jó kapcsolatot élveztem. Ezek a szavak nyilvánvalóan nem a személytől származtak, hanem a démontól.

Amikor ez megtörtént, akkor ez rávilágított annak az ellenállásnak és keserűségnek a forrására, amivel akkoriban Shirley és én szembetaláltuk magunkat egy kis csoport részéről a gyülekezetben, mivel néhányat közülük fegyelmezésben kellett részesítenünk egy bűn miatt, ami befolyásolta zenészeink csapatának harmóniáját. A démon szavai megerősítették, hogy nem is annyira az emberek beszéltek ellenünk (bár az ő döntésüknek is része volt a dologban), hanem rajtuk keresztül egy démoni forrásból származó támadás ért bennünket.

e) Öntudat:

„És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem teveled Jézus, a Magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítlek, ne kínozz engem! Mert ezt mondja vala néki: Eredj ki tisztátalan

szellem ez emberből! És kérdezé tőle: Mi a neved? És felele mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk” (Márk 5:7-9.).

Amikor Jézus megkérdezte a szellem nevét, az így válaszolt: „Légió a nevem, mert sokan vagyunk.” A szellem tudta, hogy ő kicsoda, és ismerte a saját nevét. Minden szellemnek van neve, és ismeri a saját feladatát.

3. Démoni megszállottság:

A démonok úgy tekintenek az emberi testre, mint az otthonukra. „Mikor pedig a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve és nem talál, akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonét kijöttem. És odamenvén üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét szellemet, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén ott lakoznak” (Máté 12:43-45.).

Rendkívüli módon vonakodnak attól, hogy elhagyják otthonukat, és általában nem mennek el mindaddig, amíg erővel nem kényszerítjük őket távozásra. Amikor megparancsoljuk nekik, hogy távozzanak, a szellemek gyakran mondanak ilyen dolgokat: „Ez az én házam”, „Nem akarok elmenni”, „Már harminc éve itt vagyok és nem megyek el”.

A gonosz szellemek állatokban is lakhatnak (Márk 5:1-13.). Amikor Jézus kiűzött egy légiónyi gonosz szellemet a gerasai démonizáltból, a szellemek könyörögtek Jézusnak, hogy küldje őket egy, a közelben lévő nyájba, ami kétezer disznóból állt. Jézus megengedte nekik, és amikor ők bementek a disznókba, a nyáj azonnal beleszaladt a meredek partról a tengerbe és megfulladt.

Amikor az ellenség munkája a saját életemben először lelepleződött és imádkoztak értem, valahányszor a szellemek felkavarodtak bennem, az utca másik oldalán egy kutya nagyon furcsán kezdett ugatni. Ez annyira következetesen így történt, hogy bizonyos voltam abban, hogy a kutya démonizált. Mindig be volt zárva a ház hátsó udvarába, de egy napon kiszabadult. Azonnal odarohant a szomszéd ház előtt a fűvön játszó kislányhoz és belemart a tehetetlen gyermek arcába. A gyermek anyja sikoltva rohant a segítségére. A kutyát el kellett pusztítani. Rendkívül sajnálatos módon bizonyosodott be az a gyanúm, hogy démonizált volt.

Sok keresztény félreérti, mit is jelent az, amikor azt mondják, hogy valakiben gonosz szellemek vannak. A „démoni megszállott” kifejezést részben vádlásra használják. Néhány bibliafordítás széles körben démoni megszállottságnak fordította a görög „daimonizomai” szót. Sajnos ennek van egy olyan másodlagos jelentése, ami azt sugalmazza, hogy az a személy teljesen telve van démonokkal. Ez arra késztetett sok keresztényt, hogy álljon ellene annak a gondolatnak, hogy hívők meg lehetnek kötözve gonosz szellemekkel. Hogyan lehetséges az, hogy bennem van a Szent Szellem és mégis meg vagyok szállva démonokkal?

A „daimonizomai” szónak egy hűségesebb fordítása a „démonizált” kifejezés. Egy démonizált személyt nem szükségszerűen uralnak teljes mértékben gonosz szellemek. A Máté 9:32. beszél nekünk egy néma megszállott férfiról, akit Jézushoz vittek. Bár volt egy démona, ami megnémította őt, nem volt teljesen megszállva. Teste valószínűleg egészséges volt, elméje tiszta, bár képtelen volt kifejezni a gondolatait, mert nyelve meg volt kötözve. Miután Jézus kiűzte a demont erről a területről, szabaddá vált arra, hogy kifejezze magát.

A démonizálódás általában a személy életének egy bizonyos területén jön létre. Lehetséges, hogy a személy teste egészséges, míg a lelkét hatalmas depresszió ragadja meg. Teste nem áll közvetlenül az ellenség hatalma alatt, de személyiségének egy területe igen. Lehet, hogy valaki mély békességet él át, mégis fél a kutyáktól. Amikor egy kutya kerül az útjába, megragadja őt a félelem. Az ellenség egy bizonyos mértékű uralmat vett az életében. Nem

megszállott abban az értelemben, hogy alig férnek el benne a démonok, de van egy olyan terület, ami nem áll az ő ellenőrzése alatt. Ezen a területen ő démonizált.

Akkor fogunk felszabadulni a megszállottságtól való félelemtől, ha megértjük, hogy életünknek bizonyos területei démonizáltak lehetnek, ami azt jelenti, hogy gonosz szellemek uralmának befolyása alatt állnak, míg más területeken nagy szabadságot élhetünk át. A Biblia különböző kifejezéseket használ a démoni megszállottsággal kapcsolatban: van egy szelleme (Máté 11:18.), egy szellem van benne (Márk 1:23.), démonizált (Lukács 8:36.), elnyomott (Apostolok Cselekedetei 10:38.). Az „elnyomott” szó a görög „katadunasteuo” szó fordítása, ami azt jelenti, hogy hatalmat gyakorolni valaki fölött.

Vannak, akik megpróbálnak különbséget tenni azok között, akik démoni megszállottak, vagy démoni elnyomás alatt állnak, vagy démoni rögeszméik vannak, stb. Ezek az osztályozások megtévesztőek, és egyszerű dolgokat szükségtelenül bonyolulttá tesznek. A gonosz szellemek lehetnek bennünk, vagy rajtunk kívül. Ha bennünk vannak, akkor ki kell őket űzni. Ha kívül vannak, akkor pedig kívül kell őket tartani. (I. Péter 5:8-9.).

4. A démoni tevékenység kiterjedése

A démoni tevékenység mértéke messze meghaladja azt, amit a legtöbb keresztyén - sőt keresztyén vezető is - valaha elképzelt.

A nem-keresztyének vonatkozásában a Biblia ezt mondja: „E világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát” (II. Kor. 4:4.). A Sátán megvakítja a hitetlen elméjét egy belső cselekvés által. A II. Kor. 3:13-16. egy fátyolról beszél, amely a hitetlenek elméjén van, és amit csak a Jézus Krisztushoz való megtérés távolít el.

Amikor az Úr megjelent Pálnak a damaszkuszi úton, és elhívta őt a szolgálatra, azt mondta Pálnak, hogy majd el kell mennie a pogányokhoz, „hogy megnyissad szemeiket, hogy a setétségből a világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek” (Csel. 26:18.).

Az efézusiaknak írva Pál beszél a hívőknek a megtérés előtti állapotáról, és ezt mondja: „Holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama szellem szerint, amely most az engedtlenség fiaiban munkálkodik” (Efézus 2:1-2.).

A keresztyényekkel kapcsolatban hiszem, hogy a gyülekezet történelmének jelenlegi időszakában csak kevés hívő szabad teljes mértékben minden démoni köteléktől. Bizonyos, hogy sok olvasót meg fog lepni ez az állítás, és néhánynak nehezebbé esik majd ezt elfogadni.

Nem azt mondom, hogy a legtöbb keresztyén élete problémák körül forog, vagy hogy nélkülözi a győzelmeket és örömet. De hiszem, hogy Isten sok keresztyénben látja, hogy további felszabadulásra és tisztulásra van szüksége, még sok olyan embere esetében is, akiket Isten hatalmasan használ, és akik a Szent Szellem hatalmas kenetét tapasztalják meg. Sok drága szent bátran nyomul előre keresztyén életében és szolgálatában, kívülről a győzelem minden bizonyítékát mutatva, mégis belül kétségbeesetten keresi a választ személyes szükségleteire. Mások állandóan elnyomják a múlt negatív tapasztalatainak emlékét, mert azt hiszik, hogy a győzelemhez el kell felejteniük a múltat, és nem kell vele szembenézni. Isten azt akarja, hogy képesek legyünk visszatekinteni a saját életünkre, még a legtraumatikusabb tapasztalatokra is úgy, hogy szabadok vagyunk minden fájdalomtól vagy ellenhatástól. Ez az igazi győzelem.

Saját tapasztalatom az volt, és semmi kétségem nincs efelől, hogy én egyszerre voltam keresztény és démonizált. Minden más módot megpróbáltam, hogy legyőzzem személyes problémáimat, de a győzelem mindaddig nem jött el, amíg fel nem ismertem, hogy ezeknek forrásai démonikusak, és nem foglalkoztam velük igei módon.

A Sátán minden tőle telhetőt el fog követni azért, hogy ne ismerjünk fel egy bármilyen mértékű démonizáltságot. Ő a sötétben működik, és azt szereti, ha ügynökei rejtve maradhatnak. Nem akarja, hogy munkái lelepleződjenek.

Keresztény életem első éveiben, amikor különböző szolgálatoknál kerestem a segítséget, az egyik szolgáló testvér felvetette, hogy problémáim démonikusak lehetnek. Megállapodtunk egy időpontban, amikor elmentem az otthonába, hogy imádkozzon értem. Vele volt egy skóciai evangélista, aki ismert volt arról a képességéről, hogy ki tudott üzni démonokat. Mintegy harminc percig imádkoztak nagyon őszintén, parancsolva a démonoknak, hogy nyilvánuljanak meg és menjenek ki, de semmi sem történt. Bár nyitott voltam a szolgálatukra, ez hatástalan maradt rám nézve. Semmi sem mozdult meg bennem. Mivel nem történt megnyilvánulás, arra a következtetésre jutottak, hogy nincsenek bennem démonok. Utána kuncogva mondtam saját magamnak: „Az csak képzelődés, hogy démonok vannak bennem!” Micsoda győzelem volt ez az ellenség számára! Egyszerűen azért győzött, mert rejtve tudott maradni.

Találkoztam más keresztényekkel is, akiknek hasonló tapasztalataik voltak. Imádkoztak szabadulásért, de mivel nem történtek megnyilvánulások, azt a következtetést vonták le ebből, hogy nem is volt szükségük szabadulásra. Hónapokkal, vagy évekkel később mégiscsak bebizonyosodott, hogy démonizáltak voltak. A démonok rejtve maradtak. Milyen nagy szükségünk van a gyülekezetben a szellemek megkülönböztetésének ajándékára!

El kell szakadnunk attól a gondolattól, hogy csak azok az emberek lehetnek démoni kötelékek alatt, akik értelmileg összezavarodott örültek. Sajnálatos módon túl hosszú időn keresztül elfogadtuk magunkat a problémáinkkal együtt. Mentegetőztünk, és azt mondtuk: ilyen vagy olyan a vérmérsékletem, ez van a családban, az apám ilyen volt és én is ilyen vagyok. Ez alatt az ellenség biztonságosan rejtőzködött.

A Biblia arra figyelmezteti a keresztényeket, hogy ne adjanak helyt az ördögnek: „Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek, a nap le ne menjen a ti haragotokon, se pedig az ördögnek ne adjatok helyet” (Efézus 4:26-27.).

A „hely” szó görög megfelelője a *topos*, amelyből olyan angol szavak származnak, mint a „topic” (tárgy, téma) és a „topography” (helyrajz, helyleírás). Ez a szó egy olyan környék, helység vagy hely leírására használatos, amelyet egy személy, vagy egy dolog elfoglal. Ezért ez a vers azt mondja, hogy keresztények adhatnak helyet az életükben az ördögnek, hogy az azt elfoglalja. Az ige arra figyelmeztet minket, hogy ezt ne tegyük.

Az I. János 5:18-19-ben ezt olvassuk: „Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik, hanem aki Istentől született, megőrzi magát és a gonosz nem illeti őt. Tudjuk, hogy Istentől vagyunk és az egész világ a gonoszságban vesztegel.”

Az „illetni” szó görög megfelelője a *haptomai*, amelynek elsődleges jelentése „hozzaerősíteni, hozzáragadni, hozzákapcsolódni”. Ha gondatlanok vagyunk és engedünk a bűn erejének, akkor törvényes jogot adunk az ellenségnek arra, hogy hozzánk kapcsolódjon. Ez világos leírása annak, ahogyan a démonok működnek: hozzákapcsolódnak területekhez. Számtalan személyes szabadulást átéltem, amikor az életemet elhagyó szellemeket mintegy le kellett húzni, le kellett rólam kapcsolni, végig kitarva, amikor egyszer csak eltávoztak, amint hatalmat gyakoroltunk fölöttük.

Amikor Jézus összegyűjtötte tanítványait, az első dolog, amit adott nekik, az hatalom volt a tisztátalan szellemek fölött: „És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztátalan szellemek felett, hogy kiűzzék azokat és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget” (Máté 10:1.).

Ezután Jézus kiküldte a tizenkettőt és így utasította őket: „Pogányok útjára ne menjete, és Samaritánusok városába ne menjete be, hanem menjete inkább Izrael házának eltévelyedett juhaihoz. Elmentvén pedig prédikáljatok mondván: elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszátok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok” (Máté 10:5-8.). Vedd észre, hogy nem volt szabad a pogányokhoz menniük, hanem csak Izrael házának elveszett juhaihoz.

Nemcsak alkalmanként kellett valakiből démonokat kiűzniük, hanem sok emberből: „Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördögöst és egy szóval kiűzé a tisztátalan szellemeket, és meggyógyít vala minden beteget” (Máté 8:16.).

Feltámadása után, amikor Jézus megbízta a tanítványokat, hogy prédikálják az evangéliumot az egész világon, ezt mondta: „Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek...” (Márk 16:17.).

Vannak, akik azt mondják, hogy keresztények nem lehetnek démonizáltak. Ha ez így lenne, akkor Jézus azt parancsolta volna nekünk, hogy menjünk hitetlenekhez és űzzünk ki démonokat. De nem látom, hogy ez így lenne, és még nem találkoztam egyetlen kereszténnyel sem, aki azt érezte volna, hogy az a szolgálata, hogy démonokat űzzön ki hitetlenekből. Igaz, hogy alkalmanként a szabadulás elnyerése eszköz arra, hogy valakit Krisztushoz vezessünk, de ettől eltekintve nem helyes szabadító szolgálatot végezni hitetlenek felé. Többnyire nem is tartanak rá igényt, vagy nem tudják elfogadni, vagy ha megszabadulnak, nem tudják ezt megtartani. A szabadulás elsősorban hívők számára van.

A korai egyházban annyira fontos és szükséges volt, hogy kiűzzék a gonosz szellemeket, hogy a Márk 16. ezt a hívőket követő jelek listáján elsőként említi. De mi történik ma? A legtöbb gyülekezet soha nem űz ki démonokat. Nagy mértékben engedetlenek vagyunk Jézus megbízatásával szemben, és aratjuk ennek következményeit gyülekezeti életünkben. Minden vezetőnek, minden hívőnek tudnia kell, hogyan kell démonokat kiűzni. Nem mindenkinek lesz ez a legfontosabb feladata, de mindenkinek tudnia kell, hogyan kell ezt tenni.

Általában egy olyan evangéliumot prédikálunk, ami kevesebb, mint az evangélium. Sok evangélista egy könnyű hitet prédikál: nincs szükség megtérésre, nem kell átadnunk magunkat Krisztusnak, mint Úrnak, nincs szükség vízkeresztségre, démonok kiűzésére, nem kell betöltekezni Szent Szellemmel. Sok embert egy „kérlek, gyere Jézushoz” jellegű hívással bátorítottak arra, hogy lépjen be Isten országába.

Még gyakran azok is, akik teljes szívükből megtérnek Jézushoz, olyan gyülekezetekhez csatlakoznak, amelyeknek vezetői nem rendelkeznek szellemi ismeretekkel arról, hogyan kell felszabadítani őket kötelékeik alól. Az, aminek megtéréskor, vagy ezt követően meg kellett volna történnie, soha nem történt meg. Nem lehet Istent hibáztatni. Az Ő igéje világos. Fel kell ismernünk, amit az ellenség tett, fel kell kelnünk, és foglalkoznunk kell ezzel.

Új nap virradt ránk. A mi mennyei Atyánk azt akarja, hogy gyermekei tiszták és szabadok legyenek. Amikor helyreállítja az igazságot gyülekezete számára, a szabadulás igazsága meg kell, hogy találja a maga helyét. És ahogyan ez minden igazsággal történik, lesznek, akik ezt el fogják utasítani, de dicsőség Istennek, sokan elfogadták, és el fogják fogadni az új világosságot, és új szabadságra fognak jutni.

5. A démonok száma

Nagyon sok szellemi lény létezik. A Jelenések 5:11-ben felvillan előttünk sok angyal Isten trónja közelében: „És látám és hallám a királyi szék, a lelkes állatok és vének körül sok angyalnak szavát, és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer vala.”

A bukott angyalok is nagyon sokan vannak, ha az angyalok egyharmada tartozik ide. Ehhez hasonlóan azt is feltételezhetjük, hogy nagyon nagy számú gonosz szellem létezik. A Jelenések 9:1-11-ben egy feneketlen mélységről olvasunk, ami megnyílt és förtelmes kinézetű sáskák jöttek ki belőle, amelyek valójában sátáni lények seregei voltak. El tudod képzelni, hány sáska elég ahhoz, hogy megtámadjanak minden embert a földön, akinek a homlokán nincs ott Istennek a pecsétje? Ennyi a mélységből elszabaduló sátáni lények száma.

A Jelenések 9:13-16-ban azt olvassuk, hogy amikor az Eufrátesz folyónál lévő négy angyalt eloldozzák, akkor egy kétszáz milliós létszámú lovassereg jelenik meg. Újból egy óriási szám. Sok gonosz szellem élhet az emberekben. A Márk 5-ben olvassuk annak a férfinak a történetét, akiben egy tisztátalan szellem volt, és aki Gadara vidékén élt. Amikor Jézus megkérdezte a szellem nevét, az így válaszolt: „Légió a nevem, mert sokan vagyunk.” A légio a római hadseregnek egy katonai egysége volt, ami gyalogságból és az őket támogató lovasságból állt, és számuk háromezertől hatezer emberig terjedt. Ebből a férfiből Jézus szellemek ezreit űzte ki. Annyira sokan voltak, és befolyásuk annyira nagy volt, hogy amikor Jézus megengedte nekik, bementek egy kétezer disznóból álló nyájba, ami ott volt a közelben, és a meredek partról beleűzték őket a tengerbe, ahol halálukat lelték.

Hiszem, hogy Jézus azért adott helyt a gonosz szellemek kérésének, hogy belemehessenek a disznókba, hogy enyhítse a férfi szenvedéseit, amelyeken egyébként át kellett volna mennie szabadulása alatt. A gonosz szellemek gyakran erőszakos módon nyilvánulnak meg, amikor távoznak. Ha több ezer szellem egyszerre megfeszíti az erejét, az pusztító lehetett volna a férfi számára. Azáltal, hogy Jézus teljesítette kérésüket, könnyebben rászánták magukat a távozásra, és nem voltak annyira erőszakosak, mert erőszakosságukat a disznókon élték ki.

Ma emberek tömegeinek van szüksége szabadulásra, nemcsak néhány démontól, hanem soktól. Miután az Úr megmutatta nekem, hogyan kell lerombolni szellemi erődítményeket, ahogyan telt az idő, felfedeztem, hogy nekem, az evangélium istenfélő szolgájának, sok-sok szellemtől kellett megszabadulnom. Nem csoda, hogy problémáim voltak! Nem csoda, hogy az emberi bölcsesség tehetetlennek bizonyult arra, hogy megszabadítson engem! Szellemi kötelékeket szellemi fegyverekkel kellett megtörni egy szellemi hadviselés során.

6. A démonok alakja

Természetes szemünkkel természetes dolgokat tudunk meglátni, szellemi szemünkkel pedig szellemi dolgokat. Isten meg tudja nyitni szellemi szemünket arra, hogy elkezdjünk szellemi dolgokat meglátni, mind Isten országából, mind pedig a sötétség országából.

Egy szolgáló testvér, akit ismerek, és aki migrénes fejfájásból szabadult meg, egy este egy sátoros összejövetelen ült és figyelte, amint egy evangélista imádkozott valakiért, akinek migrénje volt. Miközben ezt nézte, szemei megnyíltak, és látott egy zöld kígyót, ami rá volt tekeredve annak a személynek a fejére. Amikor a migrént megdorgálták, a kígyó távozott és egyenesen felé tartott. Azonnal igénybe vette Jézus nevének védelmét és az továbbment. Megfordult és látta, amint a kígyószerű szellem rátekeredik egy evangélista munkatárs fejére, aki éppen a helyszín közelében ment el. Az az evangélista másnap egész nap egy rettenetes migréntől szenvedett.

Érdekes, hogy ő a gonosz szellemet kígyóként látta. Ez ugyanaz az alak, amelyben a Sátán megjelent Évának az Éden kertjében. Az igében szoros kapcsolat van a démonok és az állatvilág között. A Lukács 10:19-ben Jézus úgy utal a gonosz szellemekre, mint kígyókra és skorpiókra. A Jelenések 16:13. három békához hasonló tisztátalan szellemről beszél. A Jelenések 9:7-11-ben sátrani seregekről olvasunk, amelyek förtelmes kinézetű sáskaként jelennek meg, és arcuk olyan, mint a férfi arca, hajuk olyan, mint a nők haja, a foguk olyan, mint az oroszláné, farkuk pedig olyan, mint a skorpióé.

Egy szabadító alkalom során történt, hogy egy fiatal fiú szellemeket látott, amelyek úgy ugráltak és csúsztak ki az összejöveteli helyről, mint a békák és rovarok. „Honnan jöttek ezek a furcsa lények?” - kérdezte édesanyját, amint megpróbálta megláttatni vele, merre mennek. Nem félt, csak kíváncsi volt.

Az állati formák mellett a démonoknak lehet más groteszk és förtelmes alakjuk. Ha megnézzük a faragott isteneket a pogány templomokon, látunk félelmetes, hátborzongató, visszataszító démoni ábrázolásokat, amelyek előtt milliók hajolnak meg, hogy imádják őket.

Amikor egyszer egy fiatal férfiért imádkoztam, akiről nem tudtam, hogy megtérése előtt belekeveredett a jógába, láttam, amint egy undorító szellem elhagyta őt. Leginkább egy indiai istenhez lehetett volna hasonlítani. Aznap este, amikor erről az eseményről elmélkedtem, rájöttem, hogy a szellem ülő jóga testhelyzetben volt, amint felemelkedett róla és eltűnt.

Amikor Shirley-vel egy misszionáriusért imádkoztunk Pápua Új-Guineán, az Úr megmutatta nekem, hogy a halál átkát helyezték rá. Szemem megnyílt, és megláttam azt a sok szellemet, amely megkötözte őt az átok miatt. Arcuk rémületes volt, azokhoz az álarcokhoz hasonlított, amelyeket emberek faragnak és démoni szertartásaikon viselnek. Elmenekültek, amint harcba szálltunk velük Jézus nevében.

Ugyanebben az országban felkerestünk egy iskolát, ahol nem sokkal azelőtt egy tanuló sikoltozni kezdett, amint átment az iskolaudvaron. Egy keresztyén tanító hazavitte őt az otthonába, és a tanuló elmondta neki, hogy egy gonosz szellemet látott, ami megrémítette őt. A tanár érdeklődve megkérdezte: „Hogy nézett ki?” Növendéke megfordult, és rámutatott egy pápua új-guineai álarcra, ami a falon függött és ezt mondta: „Így! Pontosan így nézett ki!” A tanító büntudatosan sietett megsemmisíteni ezt az emléktárgyat.

A legtöbben nem látjuk a gonosz szellemek formáját, vagy alakját, és nem is kell látnunk. Elég, ha tudjuk, hogy ezek gonosz lények, gonoszak megjelenésükben, jellemükben és cselekedeteikben. Ne adjunk nekik helyet!

Aggódok bizonyos fajta bábfigurák miatt, amelyeket gyermekek láthatnak, például a televízióban. Bár közülük sok gyönyörű és humoros, van néhány, amely förtelmes és félelmetes, különösen kicsiny gyermekek számára. Honnan jön az inspiráció ilyen bábfigurák készítéséhez? Vajon nem kellene nekünk, szülőknek, felügyelnünk arra, amit gyermekeink néznek, hogy ne nyissák meg magukat a félelem szellemei előtt? Nem szabad túlzottan védelmeznünk gyermekeinket, de van a védelemnek egy olyan mértéke, amelyet biztosítanunk kell a számukra.

Újból felteszem a kérdést, hogy vajon honnan származik az olyan lényeknek az ötlete, mint tündérek, törpék, manók és boszorkányok? Ezek démonok megjelenési formái. Ismerek embereket, akiknek szó szerint megjelentek ilyen alakú démonok. Amikor gyermek voltam, a félelem fokozódott az életemben, amikor elolvastam bizonyos tündérmeséket, és láttam képeket boszorkányokról és cselekedeteikről. Más tündérmesék és ezek kísérezeneje is fokozta félelmeimet, amelyeket számtalanszor megnéztem kisiskolás koromban. A kisgyermekek különösen fogékonyak a félelemre azáltal, amit látnak és hallanak.

7. A démonok tevékenysége

A János 10-ben Jézus úgy beszél magáról, mint a jó pásztorról, aki törődik juhaival, és aki szereti őket. Ezzel ellentétben beszélt a tolvajról és a farkasról, ezzel jellemezve a Sátánnak és követőinek cselekedeteit: „Én vagyok az ajtó, ha valaki énrajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek. Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres pedig és aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni és elhagyja a juhokat, és elfut, és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat” (9-12. vers).

„A tolvaj azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson”. Ez foglalja össze a démonok cselekedeteit. Mi lehetne ennél világosabb? A démonok el akarják lopni az egészségedet, a békességedet, a józan eszedet, a türelmedet. Ők rablók! Ha megengeded nekik, szó szerint elveszik a testi életedet. Keresztények tömegei hálnak meg kijelölt idejük előtt. Nem Isten akarata például egy édesanya számára, hogy valamilyen rák elrabolja az egészségét, majd végül az életét, és magára hagyja férjét és gyászoló gyermekeit. A Sátán rabló! Pusztító! Gyilkos! Nem szabad megengednünk neki, hogy továbbra is ilyen könnyen bejusson családi életünkbe.

Az egyik vakáció alatt egy alkalmassorozatot tartottunk gyermekek számára, és tanítottuk őket a szabadulás bibliai alapelveiről. A fiúk és lányok szüleikkel együtt jöttek el, és én megpróbáltam megosztani velük az igazságot olyan módon, hogy megérthessék (a gyermekeknek kevés nehézségük van ezen a téren. Az idősebbek azok, akik elvesztették gyermekiességüket és küszködnek a szellemi valósággal). A gyermekeknek ezt mondtam: „Amikor betegség jön az otthonotokba és valaki a családokban szenved - nagy fájdalom van - akkor a Sátán boldog. Nagyon boldog. Szereti azt látni, amikor az emberek betegek. Szereti azt látni, amikor az emberek elesett állapotban vannak. Nagyon lelkes, amikor az emberek kiabálnak a fájdalomtól, amikor egy asztmaroham során nehezen lélegeznek. Ő ilyen. Ő egy rettenetes, rettenetes személy!

De Jézus ennek pont az ellenkezője. Jézus szomorú, amikor ilyen dolgok történnek. Ő telve van szeretettel irántunk. Ő azt akarja, hogy szabadok legyünk a fájdalomtól, a betegségektől, a szomorúságtól. Ő nagyon a szívén viseli mindezt. Meg akar minket gyógyítani, azt akarja, hogy egészségesek legyünk”.

Legyünk tudatában annak, hogy milyen az az ellenség, amellyel foglalkozunk. Keresztények! Háborúban állunk! Nem gyülekezetesdit játszunk, nem valamiféle játékot üzünk. Mi katonák vagyunk, és olyan ellenséggel harcolunk, amely éjjel és nappal nem pihen. Elmúlt a félszívű kereszténység ideje. Fel kell keltnünk Isten Szellemének erejével, és győznünk kell a sötétség munkái fölött!

8. A démonok nevei

Egy szép fiatal nő jött el hozzám, és megkérdezte, hogy megvallhatja-e a gyülekezet előtt, hogy a gyülekezet sok tagjának hazudott, és bocsánatot kérhet-e tőlük. Éveken keresztül hazudott embereknek, és képtelen volt abbahagyni ezt a szokást. Bár ekkor már két éve keresztény volt, még mindig nem tudott uralkodni a hazugság kényszere fölött. De az előző vasárnap az istentisztelet alatt megszabadult egy hazug szellemtől, és most már kész volt arra, hogy igazat szóljon.

Ennek a gonosz szellemnek volt egy neve és egy különleges feladata, amelyet be kellett töltenie. Ez egy hazug szellem volt, amelynek az volt a feladata, hogy hazugságra kényszerítse

ezt a fiatal nőt. Ilyen minden gonosz szellem, amely az életünkbe jön. Van nevük és van feladatuk.

Egy napon valaki odajött hozzám, és meg akart szabadulni a büszkeség szellemeitől. Ez nagyon ritka dolog, mert a büszkeség szellemei általában megakadályozzák, hogy az ember beismerje problémáját. Amint imádkoztunk, megnevezve ezt a területet, a szellemek elkezdtek megnyilvánulni. Használd a fantáziádat, és képzelj el egy pillanatra valakit, aki büszke és arrogáns. Pontosan így nyilvánultak meg a szellemek. Az illető egyenesen ült a széken, felfújta a mellkasát, büszkén felemelte a fejét, és elkezdett szipákolni, szipákolni, szipákolni. Annyira mulatságos volt, hogy mi, akik szolgáltunk felé, egy pillanatra nem tudtuk megállni nevetés nélkül. Ennek a szellemnek a neve büszkeség volt, és az volt a feladata, hogy arrogánssá és zárkózottá tegye azt a személyt.

A Biblia megemlíti néhány szellemnek a nevét. Például:

Tisztátalan szellem :	Márk 1:23.
Süketnéma szellem:	Márk 9:25.
Vak és néma szellem:	Máté 12:22.
Betegség szelleme:	Lukács 13:11.
Csaló szellemek:	I. Timóteus 4:1.
Eltorzító szellem:	Ésaiás 19:14.
Szajhaság szelleme:	Hóseás 4:12.
Jövendőmondás szelleme:	Csel. 16:16.
Ősök szellemei:	III. Mózes 19:31.

Személyes tapasztalataim alapján, amelyeket sok emberrel folytatott lelkipozíció és imádság során, valamint a szellemek megkülönböztetésének ajándéka által szereztem, arra a következtetésre jutottam, hogy a listát a végtelenségig lehetne folytatni. **Ahhoz, hogy felsorolhass mindenféle démont, fel kellene sorolnod az összes bűnt. Ezenkívül szellemek állnak minden negatív érzelm mögött: félelem, szomorúság, magányosság, elutasítottság, stb.**

Ez nem azt jelenti, hogy minden negatív érzelmi reakció gonosz szellemektől származik. Ha szomorú vagy, ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy meg vagy kötözve a szomorúság szellemével. Átélnék pozitív és negatív érzelmeket egyaránt. Sok ember azonban, mivel nem tudja, hogyan bánjon a negatív nyomásokkal, megnyitja magát szellemi kötelékek előtt.

9. A démonok családjai

A gonosz szellemek általában nem egyedül működnek valakinek az életében. Szívesebben dolgoznak együtt, családokban vagy csoportokban. Ha valakinek problémája van a félelemmel, minél nagyobb a félelem, annál erősebb a szellemek szorítása és annál többen vannak a kötelék területén. **A gonosz szellemek ereje a számukban van.**

A félelem általános fogalma alatt nagyon sokféle félelmet találunk. Például a bizonytalanság ugyanúgy a félelemnek egy fajtája, mint a kisebbségi érzés, a zavar, a félénkség, az aggodás, a nyugtalankodás, stb. Nagyon sok olyan félelem is létezik, mint például az emberektől való félelem, kudarcától való félelem, a csalódástól, magánytól, haláltól, víztől, állatoktól, tekintélytől, természetfelettől való félelem, tériszony, stb.

Ha valakinek az életében ott van a szomorúságnak az erősítője, a szomorúság családjában olyan neveket találhatunk együttműködve, mint sajnálkozás, önsajnálás, gyötrelme, gyász.

Ha valakinek az életében ott van az elutasítottság szelleme, általában ott van az elutasítástól való félelem is. A magányosság is hozzáadódhat ehhez a problémához.

Ha valakiben ott van a harag szelleme, annak gyakran szabadulásra van szüksége a kudarc érzésétől is. A szellemek együtt dolgoznak. Az egyik megnyitja az ajtót a másik számára.

Azt is nagyon fontos felismernünk, hogy sok azonos fajta szellem lehet valakiben. Például az acrophobiának (magasságtól való félelem) több szelleme is lehet valakiben. Valaki szabadulást keres, imádkoznak érte, a szellemek távoznak és ő elmegy örvendezve, dicsérve Istent a győzelemért, és folytatja útját az Úrral. A következő héten elmegy hegyet mászni, és azt tapasztalja, hogy ugyanolyan, vagy kisebb mértékben még mindig ott van a probléma az életében. Mit tesz ő most? Elbátortalanodhat, vagy azt a következtetést vonja le, hogy a szabadulás nem működik, vagy hogy a szellemek visszatértek. De ha tudja, hogy ott maradhatott még az életében néhány hasonló szellem, akkor ahelyett, hogy elcsüggedne, felkelhet, ellenük állhat és kitarthat, hogy elnyerje a teljes szabadulást.

A 13. fejezetben látni fogjuk, hogy a szabadulás egy folyamat, és hosszú ideig eltarthat, amíg legyőzhetünk egy egész szellemcsaládot.

Jómagam sok mély szabadulást éltem át ugyanazokon a területeken hosszú időszakon keresztül. Voltak alkalmak, amikor szó szerint olyan erősen hánytam szabadulás alatt, hogy azt gondoltam, nem lehet több szellem abban az erődítményben. És mégis, további hónapokon keresztül ki kellett tartanom, hogy elnyerjem a teljes szabadságot. Ezek a tapasztalatok tanítottak meg engem arra, hogy milyen erős és mély lehet a démonizáltság egy adott területen. Minél erősebb a kötelék területe, annál több szellem szerepel a dologban, és általában annál hosszabb idő alatt lehet elérni a teljes szabadságot. Mivel a démonok családokban működnek, azt tapasztaltam, hogy a velük való foglalkozás során legjobb ha **egyes számban beszélünk, de többes számban gondolkodunk**.

Az evangéliumok a szellemek csoportjait felcserélhető módon egyes és többes számban is említik. A Márk 5-ben olvassuk a gadarai megszállott történetét. A 2. vers azt mondja, hogy egy férfi, akiben tisztátalan szellem volt (egyes szám) találkozott Jézussal. A 7. vers ismét egyes számot említ: „Mi közöm nékem (egyes szám) teveled Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem” (egyes szám). De amikor Jézus megkérdezte a démon nevét, figyelj meg, hogy egyes számról többes számra vált: „Légió a nevem (egyes szám), mert sokan vagyunk” (többes szám). A 12. versben ez áll: „Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be” (többes szám).

A Márk 1:23-24-ben a Biblia egy emberről beszél, akiben egy tisztátalan szellem volt, egyes számban. De amikor a szellem beszélt, sok szellem nevében szólt, mert azt mondta: „Ah, mi dolgunk van nekünk (többes szám) veled názáreti Jézus? Azért jöttél-e, hogy elveszíts minket (többes szám)? Tudom (egyes szám), hogy ki vagy te: az Istennek Szentje.”

Mindkét esetben volt egy szóvivő. Egyes szellemek nagyobb hatalmat és tekintélyt gyakorolnak, mint a többiek. Gyakran közvetlenül egy család fejéhez beszélek: a kulcs-szellemhez, a csoport vezetőjéhez, és így egyenesen a probléma tűzfészkehez jutok.

10. A démonok veresége és örök sorsa

A 4. fejezetben láttuk Sátán vereségét és örök sorsát, és láttuk, hogy a Sátán, az ő angyalai és az egész emberiség, akik nem fordulnak Krisztushoz, örök büntetésben fognak részesülni a tűznek távában. A démonok ugyanebben a sorsban fognak osztozni.

Máténak a gadarai démonizáltról szóló beszámolójában a férfiban lévő démonok így kiáltottak fel: „Mi közünk teveled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyőtorj

minket?” (8:29). A démonok ismerték Jézus Krisztus hatalmát, és tudták, hogy ő a kijelölt időben az örök ítélet helyére fogja utasítani őket.

Időről-időre, amikor a szellemek nagyon makacsok, és ellenállnak a távozásra felszólító parancsoknak, emlékeztetem őket arra, hogy Jézus Krisztus örökre legyőzte őket, és arra, hogy minél jobban gyötrik Istennek egy gyermekét, annál nagyobb lesz az ő gyötrelmük a tűznek tavában.

Megkérdezheted, hogy hova mennek a démonok, amikor kiűzzük őket. Elküldhetjük őket a pokolba? Néha az emberek megparancsolják a szellemeknek, hogy menjenek a mélységbe, vagy valahova máshova. Isten ígéjében nem találunk olyan utasítást, hogy ilyen parancsokat adjunk nekik. Maga Jézus soha nem utasította őket ilyen dolgokra. Ő egyszerűen kiűzte őket. Egy alkalommal megmondta nekik, hogy soha ne térjenek vissza (Márk 9:25.).

A Máté 12:43-45. elmondja nekünk, hogy amikor a szellemeket kiűzzük, azok víz nélküli, vagy száraz helyeken keresnek nyugalmat. Vagy új otthont keresnek, vagy megpróbálnak visszatérni oda, ahonnan elmentek. Ez nem jelenti azt, hogy félnünk kell a gonosz szellemek visszatérésétől (lásd a 17. fejezetet).

11. Démonok kiűzése

Ha egyszer tudomást szerzünk a démonokról, mit kell tennünk velük kapcsolatban? A válasz egyszerű: ha már helyet találtak az életünkben, ki kell űznünk őket. Ha helyet keresnek az életünkben, akkor kívül kell őket tartanunk.

Kinek kell démonokat űznie? Jézus űzött ki démonokat (Márk 1:39.), a tizenkét tanítvány is űzött ki démonokat (Máté 10:1.), a hetven űzött ki démonokat (Lukács 10:17.), és minden hívőnek kell démonokat űznie (Márk 16:17.).

Hogyan kell kiűznünk őket? A démonok kiűzése nem egy szelíd és gyengéd dolog. Nem űzhetjük ki őket azáltal, hogy udvariasan ezt mondjuk: „Démon, volnál szíves távozni?” Lázadó, gonosz, makacs, romlott lényekkel van dolgunk. Erőszakosan kell őket kiűznünk. A görög „ekballo” szó, amelyet kiűzésnek fordítunk, nagyon kifejező. Gyökere, a „ballo”, ezt jelenti: kidobni, vagy erővel kihajítani. Az ekballo jelentése: kiokádni, kivetni, kidobni, kihajítani, kikergetni, kirántani, kivenni, kidasztani, kitenni, elküldeni, kiküldeni.

Az „űzni” szó a mindennapi használatban ezt jelenti: kidobni, vagy elkergetni erőszak vagy erő alkalmazásával, a „ki” jelentése pedig: egy adott hely korlátain túl. Ezért Jézus nevében erőszakkal el kell kergetnünk a gonosz szellemeket egy adott helyről. Miközben ezt tesszük, a szívünket jogos felháborodásnak kell betöltenie. Ez harc! Ez nem azt jelenti, hogy passzívan hátradőlünk, hanem agresszív módon felkelünk a Szent Szellem erejében.

Nézzük meg, hogy az „ekballo” szót hogyan használják más szövegösszefüggésekben a Bibliában:

A názáreti zsinagógában, miután Jézus felolvasta és megmagyarázta Ésaiás próféciaját, a nép „betelt haraggal és felkelvén kiűzék őt a városon kívül, és vivék őt annak a hegynek szélére, amelyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítsák” (Lukács 4:28-29.).

Amikor István elmondta védőbeszédét a tanács előtt, szavai annyira megharagították a népet, hogy „felkiáltván pedig nagy fennszóval, füleiket bédugák, és egyakarattal reá rohanának. És kiűzvén a városon kívül, megkövezék” (Csel. 7:57-58.).

Amikor Jézus bement a jeruzsálemi templomba, jogos felháborodás töltötte el Őt, mert az Ő Atyjának háza a kereskedelem háza lett: „És kötélből ostort csinálván kiűzé mindnyájukat a templomból” (János 2:15.).

Látjuk Jézust, amint isteni buzgósággal telve egy kötélostorral a kezében kiűzi (ekballo) a kereskedőket? Látjuk Istvánt, amint erőszakos emberek kiűzik őt (ekballo) a városból, hogy megöljék? Látjuk a zsidókat, amint őrvongva felkelnek és kiűzik (ekballo) Jézust Názáretből, hogy letaszítsák Őt a sziklacsúcsról a halálba? A Biblia azt mondja nekünk, hogy ugyanilyen módon kell kiűznünk (ekballo) a démonokat. Erőszakosan agresszívoknak kell lennünk, isteni buzgósággal és kenettel a sötétség munkáival szemben.

12. A démonok kiűzésének ára

Az ár fogalmának meghatározása ez: az a költség, amiért valamit meg tudunk szerezni. Ahhoz, hogy szabályszerűen részt vehessünk démonok kiűzésében, időben és erőben meg kell fizetnünk a költségeket. Ahhoz, hogy megfelelhessünk a szellemi hadviselés követelményeinek, állandóan meg kell újulnunk Istennel való közösségünkben és az Ő igéjének olvasásában.

De ez csak a költségeknek egy része. Van egy másik ár is, amelyet meg kell fizetniük azoknak, akik másokat megszabadítanak. Ez pedig az, hogy szembe kell néznünk azzal, hogy rossz hírbe kevernek minket, és mindenféle vádat szórnak ránk. A támadásokat gyakran keresztény társainktól kapjuk, akiket megvakít az ellenség körmönfont munkája, és úgy érzik, hogy Istent szolgálják, amikor ilyen dolgok ellen beszélnek. Amikor démonokkal foglalkozunk, akkor leleplezzük és megghiúsítjuk a Sátánnak az emberi életek elleni támadásait. Ez a legutolsó dolog, amit a Sátán akar. Nem csoda, hogy felháborodik. A démonok kiűzése minden bizonnyal vitatott kérdés. A Sátán gondoskodni fog erről.

Maga Jézus is heves támadások keresztútjába került démonok kiűzése miatt. A Márk 3:10-11-ben azt olvassuk, hogy amikor Jézus gyógyított és szabadított, akkor a szellemek leborultak előtte (emberi testek felhasználásával), és elismerték, hogy Ő az Isten Fia. Majd olvasunk arról, hogy Ő megbízza tizenkét tanítványát, és ad nekik hatalmat démonok kiűzésére (Márk 3:14-19.). Majd arról olvasunk, hogy mi történt akkor, amikor hazatért saját vérrokonaihoz: Amikor meghallották, hogy megérkezett, „eljövének, hogy megfogják őt, mert azt mondják vala, hogy magánkívül van” (Márk 3:21.). Képzeld csak el: hazamégy a családotodhoz és a barátaidhoz, és azt mondják rólad, hogy megőrültél! Elment az eszed! Elvesztetted az érzékeidet! Ezzel kellett Jézusnak szembenéznie, de vajon mi az, ami ennél távolabb lehet az igazságtól!

A következő vers elmondja nekünk, hogy mit mondtak róla az írástudók. Márk 3:22: „Az írástudók pedig, akik Jeruzsálemből jöttek vala el, azt mondták, hogy Belzebub van vele és az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket”. Jézust azzal vádolták, hogy szövetségben van a Sátánnal, azzal, akivel Ő teljes mértékben szembeszegült. Azzal vádolták, hogy a Sátán erejét használja - nem a Szent Szellem erejét - szellemek kiűzésére.

Ez súlyos vád volt, és nagyon súlyos volt azok számára, akik ezt állították. Ebben az összefüggésben olvasunk a Szent Szellem káromlásáról, arról a bűnről, amelyet a Biblia örökkévaló bűnnek nevez, olyan bűnnek, amelyre soha nem lesz bűnbocsánat (Márk 3:28-30.).

Hadd mondjam el újra: a Sátán minden tőle telhetőt el fog követni, hogy megakadályozza a hívőket abban, hogy kiűzzék az ő „ötödik hadoszlopát”. El fogja küldeni a hitetlenség szellemeit, intellektualizmust, előítéleteket, emberektől való félelmet, erőszakot, gyűlöletet, stb., hogy megállítsa Isten katonáit a Kálvária győzelmének érvényre juttatásában. Ne keresd

az ellenállást, de amikor az eljön, ne legyél meglepődve! Ez jöhet nyíltan, vagy egy csendes, körmönfont módon. De akármilyen módon jön, ne felejts el örülni!

„Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben, mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak” (Máté 5:11-12.). Pált és Silást börtönbe vetették, mert kiűzték a jövendőmondásnak egy szellemét egy rabszolgalányból, de a börtönben dicséreteket énekeltek Istennek (Csel. 16:16-25.).

De legyél elővigyázatos, hogy ne amiatt jöjjön az ellenállás, mert testi módon cselekszel, vagy nélkülözöd a bölcsességet és tapintatot! Ha ostobán cselekszel, akkor megérdemled az ellenállást. De ha azért jön a szembeszegülés, mert Szent Szellemben mozogsz, akkor **ÖRVENDEZZ!**

6. fejezet

A démonok belépése

A démonok többféle módon léphetnek be az életünkbe. Azáltal, hogy megismerkedünk ezekkel, vigyázni tudunk, hogy megakadályozzuk belépésüket.

1. Terhesség alatt

Gonosz szellemek rendszeresen átadódnak a szülőkről a gyermekekre, még a gyermek születése előtt.

Egy napon, amikor egy édesanya szabadulásáért imádkoztam, három hónapos kisbabája, aki velünk volt a szobában, egyre erőteljesebb sírásba kezdett. Ez gyakran megtörténik. Az ellenség megpróbálja megzavarni az imaalkalmakat azáltal, hogy háborgatja a gyermekeket. Általában arra törekszem, hogy ez ne akadályozzon meg engem az imádságban, de ez alkalommal arra éreztem késztetést, hogy imádkozzam a gyermekért. Az elutasítottság szellemeit érzékeltem, és elkezdtem parancsolni nekik, hogy távozzanak. Amint elmentek, a baba - az édesanya legnagyobb meglepetésére - néhányszor hatalmasat ásított. Még soha nem látta gyermekét így ásítani.

Különösnek tűnhet, hogy egy három hónapos gyermekben ott lehetnek az elutasítottság szellemei, különösen egy olyan babában, aki egy jó otthonba született és olyan szülei voltak, akik örültek születésének, és gyengéden szerették gyermeküket. Ebben az esetben magában az édesanyában volt az elutasítottságnak egy erőssége, és a szellemek átadódtak a gyermekekre, mialatt ő az anyaméhben formálódott.

Azt mondanám, hogy ma a gyermekek túlnyomó többsége egy démonizált világba érkezik. Nem keresztény szülők nagyon keveset, vagy semmit nem tehetnek annak érdekében, hogy megakadályozzák a szellemek átadódását, mert az ő életük e világ istenének uralma alatt áll. Keresztény szülők esetében, ha ők maguk teljesen szabadok minden démoni köteléktől, vagy ha tudják, hogyan kell ellenállni az ellenség munkájának, az átadást el lehet kerülni. Ám mind e mai napig nagyon kevés szülőt láttam, akik ebben a helyzetben lennének.

Nem azt akarom mondani ezzel, hogy a szülők minden problémája szükségszerűen átadódik gyermekeikre, de azt viszont mondom, hogy némely szellem a problémás területekről át fog adódni.

Feltűnt már neked valaha, hogy bizonyos gyengeségek, bűnök és betegségek végigvonulnak a család történetén? Ez pontosan az, amit Isten mondott, hogy mi fog történni, ha az Ő népe elfordul Tőle: „Én az Úr, a te Istened, féltőnszerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék” (II. Mózes 20:5.).

Kötelékek átadódnak generációról generációra: ott vannak a gyűlölet sorozatai: harag, testi vagy lelki betegségek, hitre való alkalmatlanság, és így tovább. Ha az elődök belekeveredtek a varázslás különböző formáiba, akkor ott egészen bizonyosan van valamennyi örökölt kötelék. Megpróbálunk elfogadni családi gyengeségeket, mint valami olyasmit, amivel meg kell tanulnunk együtt élni. Ennek gyakran jelét adjuk: „Ó, apád ilyen volt és nagyapád is.” „Anyjának vérmérsékletét örökölte.” „Az epilepszia generációkon keresztül ott volt a családban.” Vannak olyan kötelékek is, amelyek egy nemzetnek a szintjén léteznek - a nemzetre jellemző vonások, amelyeket egyik generáció továbbad a másiknak.

Egy este, amikor keresztény barátaink körében dicsértük az Urat, a Szent Szellem spontán módon megmozdult, és többen elkezdtek szabadulni. Bátorítottuk azokat, akik nem éltek át szabadulást, hogy imádkozzanak azokért, akik szabadulnak. Erre reagálva egy fiatal egyetemista lány imádkozni kezdett a mellette lévő személyért. Amint imádkozott, váratlanul rajta is elkezdődtek a megnyilvánulások. Mivel nehezen tudott lélegezni, kirohant a szobából, és öntudatlanul összeesett odakint. Miután sikertelenül próbáltuk magához téríteni, visszavittük az összejövétel helyére, és mindenki összegyűlt körülötte, dicsérve Istent az Ő jelenléteért és hatalmáért, de nem nyerte vissza az öntudatát. Az alkalom végén Shirley tovább szolgált felé, míg végül magához tért. Miután megszabadult, elmondta nekünk, hogy egy szellem beszélt hozzá belülről, és azt mondta, hogy megtévesztés a neve, hogy az ő nagyapjától származik, és nem hajlandó távozni.

Ez a fiatal nő addigi keresztény életében állandó hullámozást élt át: hol erős volt hitében, hol pedig megingott. Egy alkalommal azt gondoltuk, hogy teljesen elveszíti hitét. Volt benne valami, ami gyakran megpróbálta megtéveszteni és eltéríteni őt. Ez egy szellem volt, ami nagyapjától származott, és a családi vonalon keresztül átadódott rá. Ma erős és biztosan áll hitében.

Azok a szellemek, amelyek átadódnak, nem kezdik el szükségszerűen azonnal a munkájukat. Éveken keresztül nyugalmi állapotban lehetnek, mielőtt felkelnek, hogy megnyilvánuljanak. Például a hűtlenség szelleme átadódhat a gyermekre az anyaméhben, de nem fog megnyilvánulni felnőtt koráig, amikor felkel és megtöri a házassági kapcsolat hűségét.

Egy keresztény, aki vezetői felelősséget hordozott, lelkigondozásra jött hozzám. Amikor imádkoztunk, felismertem az örűtség szellemeit, és együtt elkezdtek megnevezni, megkötni és megtörni azt, ami egy erős kötelék volt. Mialatt ezt tettük, a szellemek megnyilvánultak, eltorzították a férfi arcát és testét, és a leggroteszkebb kifejezés jelent meg rajta, amit valaha is láttam. Arca úgy nézett ki, mint egy teljes mértékben elmebeteg emberé, nyáladzott, karját és kezét megfeszítette és rázta. Még amikor pihenőt tartottunk a harc közben, akkor sem tudta nyugalmi állapotba hozni az arcát.

Később elmondta nekem, hogy családjában anyai ágon az értelmi fogyatékoságnak volt múltja. Őbenne, bár kifelé normális volt, ott volt a súlyos értelmi összeomlás lehetősége. A gonosz szellemek nyugalmi állapotban várták a lehetőséget, hogy elkezdhesék munkájukat.

Amikor Isten Szelleme által újjászületünk, akkor Ő törvényes módon elválaszt minket azoktól a gonosz dolgoktól, amelyek átadódtak ránk őseinktől. Új teremtetések leszünk Krisztusban. Már nem Ádám örökösei vagyunk, hanem Krisztuséi. Alkalmanként, amikor a Szent Szellem erre vezet engem, így imádkozom: „Uram, megtöri ezt a köteléket. Megtörünk minden örökölt dolgot, a harmadik, negyedik generációig. Ez a hívő már nem Ádámban van, hanem Krisztusban. A bűn ereje megtört. Új teremtetések vagyunk Krisztusban. Most megtöri az összes gonosz szellem erejét, amely átadódott a családi vonalon keresztül.”

Egy szabadító alkalom során a Szent Szellem arra vezetett engem, hogy törjem meg az örűtség örökölt erejét a harmadik és negyedik generációig. Két ember minden előjel nélkül leesett székről, az egyik kis híján a mögötte lévő sorra. Mély és rejtett dolgokat érintett meg Isten ujjá, a Szent Szellem, és a démonok felriasztva és megrettenve hirtelen megnyilvánultak.

Azt mondtuk, hogy a démonok rendszeresen belépnek a gyermekbe, mialatt ő az anyaméhben formálódik. Egy másik olyan időszak, amikor az ajtó gyakran nyitva van, az maga a születés ideje. Néhány baba számára a születés traumatikus, különösen akkor, ha ez egy komplikált, műszeres beavatkozást igénylő szülés. Úgy tűnik, hogy a legelső pillanattól kezdve, ahogy

Ádámnak egy fia belép a világba, a démonok megpróbálnak lopni, ölni és pusztítani. Kihasz-
nálják minden helyzetet, amit csak tudnak, hogy gonosz munkájukat véghezvigyék.

Szülőként nem kell félnünk, vagy büntudatot éreznünk azok miatt a dolgok miatt, amelyeket
átadhattunk gyermekeinknek. Ne engedd meg az ellenségnek, hogy önvádat helyezzen beléd,
hanem használd az igazságot, hogy legyőzd őt! Kitartóan haladjunk az igazság felé, imád-
kozva mind magunkért, mind pedig gyermekeinkért! Lépünk be abba az áldásba, amelyet
Krisztus megszerzett számunkra a Golgotán, amikor törvényesen megtörte a Sátán hatalmát az
emberi faj fölött. Hirdessük ki a kötelékeknek, amelyek a családi vonalon keresztül tovább-
adódnak, hogy Jézus az Ő drága vérével fizetett a mi szabadságunkért, hogy hit által most
Krisztusban vagyunk, a világosság országában, és a régiek elmúltak (II. Kor. 5:17.).

2. Bűn által

Ha akár hívőként, akár hitetlenként átadjuk magunkat bármilyen bűnnek, akkor törvényes
alapot teremtünk a démonok számára, hogy valamilyen mértékű uralmat szerezzenek életünk-
ben, azon vagy azokon a területeken, amelyeket ez a bűn érint; legyen az a bűn akár nehe-
zelés, harag, erkölcstelenség, vagy bármi más. Súlyos következményekkel jár, ha megmara-
dunk a bűnben.

Amikor engedelmeskedünk Istennek, akkor a védelem fala van életünk körül, de amikor
engedetlenség vagyunk, akkor rés támad a kerítésen.

Jób igaz ember volt, aki féltette Istent, és elfordult a gonosztól (Jób 1:8.), és ezért a védelem fala
volt körülötte, ami megakadályozta, hogy a Sátán megérintse őt. Sátán ezt mondta Istennek:
„Nem te vetted-e körül őt magát, házat és mindenét, amije van? Keze munkáját megáldottad,
marhája igen elszaporodott e földön” (Jób 1:10.).

Az Ésaías 5. Izrael népét egy szőlőskerthez hasonlítja, amelyet Isten ültetett jó magról, és
kerítést és falat épített körülötte. De Izrael vétkezett és elfordult Jehovától és az Ő törvényétől.
Ezért Isten ezt mondta: „Elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy
eltapostassák. És parlaggá teszem, nem metszetik és nem kapáltatják meg, tövis és gaz veri föl
és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak” (5-6. vers).

Amikor a védelem fala ledől, vagy akár egy kis nyílás keletkezik rajta, akkor a gonosz
szellemek lehetőséget kapnak arra, hogy belépjenek és pusztító munkájukat végezzék. A
keresztény élet nem játék! Nem játszhatunk a bűnnel, vagy a démonokkal!

A Róma 6. elmondja nekünk, hogy amikor engedünk a bűnnek, akkor a bűn rabszolgáivá
válunk. Egy rabszolgának nincs hatalma arra, hogy megszabaduljon, engedelmeskednie kell
urának. Azáltal, hogy megadjuk magunkat a bűnnek, megnyitjuk az utat a démoni erők előtt,
hogy bejöjjenek, és annak a bűnnek a rabszolgáivá tegyenek bennünket, amelynek megadjuk
magunkat. Ezzel szemben megőrizhetjük magunkat az igazságban, és Isten szolgálói lehetünk.
A bűn rabszolgasága, vagy Isten szolgasága. Mi döntünk.

Az V. Mózes 28. számos áldást és átkot említ. A fejezet 68 verséből csak 14 beszél azokról az
áldásokról, amelyek az Isten parancsolatai iránti engedelmesség miatt szállnak Isten népére.
Ha Isten útján járunk, az megnyitja az ajtót az áldások számára. Ezek magukba foglalják a
tiszteletet, a gyarapodást, a gyümölcsözést, győzelmet, szentséget, egészséget, stb.

De ezután ott van 54 vers, amely kinyilvánítja azokat az átkokat, amelyek elérik Isten népét
engedetlenségük következtében. Ezeknek az átkoknak a száma igen nagy. Ezek között
szerepel az ellenségtől elszenvedett vereség, mindenféle betegség, elméleti összeomlás, csalá-

dok széthullása, éhezés, félelem, kétségbeesés, stb. Hogyha játszunk a bűnnel, akkor átkok alá kerülünk. Szánj időt ennek a fejezetnek az áttanulmányozására!

Egy csoport tizenéves keresztény lányt arra csábítottak, hogy tegyenek meg valamit, amiről tudták, hogy az rossz. Az egyik kislány ezt mondta: „Gyertek, tegyük meg! Isten a megbocsátás Istene, és miután elkövettük a bűnt, megkérjük Őt, hogy bocsásson meg nekünk.” Milyen ostoba és gondatlan hozzáállás! Micsoda hiánya a megtérésnek! Szerencsére a lányok nem követték el ezt a dolgot. Később egyikük elmondta ezt az esetet nekünk.

Három oka van annak, amiért én úgy döntök, hogy nem követek el bűnt:

- a. *Az Úr félelme*
- b. *A vetés és aratás alapelve*
- c. *Az a tény, hogy a bűn törvényes jogalapot teremt a démonok belépésére.*

a. Az Úr félelme: Bízom abban, hogy ez a legtisztább indítékom. Szeretem az Urat, tisztellem Őt, és vágyakozom arra, hogy örömet szerezsek Neki azáltal, hogy a szent hódolat érzése van bennem az Ő nagysága és hatalma iránt. „Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése, a kevélységet és felfuvalkodást és a gonosz utat és az álnok száját gyűlölöm” (Példabeszédek 8:13.).

b. Vetés és aratás: Van egy isteni alapelve a vetésnek és aratásnak. Ez nemcsak természetes, hanem szellemi alapelv is. Amikor Ausztrália búzaövezetében éltem, néhány alkalommal megszámloltam, hány búzaszem van egy kalászban. Néhány elültetett magból, amit megszámloltam, nyolcszáz kelt ki.

Ha vetünk, akkor aratni is fogunk. Azt aratjuk, amit vetettünk, és többet aratunk, mint amennyit vetettünk. A természetes világban lehetnek terméketlen magvak, de a szellemi világban ez soha nem fordul elő. Lehetnek alkalmak, amikor úgy tűnik, hogy nem aratunk, mégis biztosak lehetünk abban, hogy az aratás végül eljön. A természetes világban néhány mag, mint például a retek, nagyon rövid idő alatt beérik, míg más magvaknál hónapokig, sőt évekig eltart, mire az aratás ideje eljön. A szellemi világban ugyanez igaz: az aratás elérkezhet hamar, később, vagy folyamatosan.

A vetés és aratás nemcsak negatív alapelv. Ha jó magvakat vetünk, a szeretet és igazság napi cselekedeteivel, akkor jó aratásunk lesz, mert azt fogjuk aratni, amit vetettünk, és többet fogunk aratni, mint amennyit vetettünk. „Ne tévelyegjete: Isten nem csúfoltatik meg. Mert amit vet az ember, azt aratandja is. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet, aki pedig vet a szellemnek, a szellemből arat örök életet” (Galácia. 6:7-8.).

A II. Sámuel 24. Dávid történetére utal, amikor ő vétkezett az Úr ellen azáltal, hogy megszámlolta Izraelt. Amikor Joáb, aki megpróbálta lebeszélni erről a királyt, visszatért a népszámlálás eredményével, Dávid szíve megsebződött, és ezt mondta az Úrnak: „Igen vétkeztem abban, amit cselekedtem, azért most, ó Uram, vedd el kérlek a te szolgádnak álnokságát, mert felette esztelenül cselekedtem” (10. vers.). Bár Isten megbocsátott Dávidnak, ez a bűn egy nagy aratást hozott Izrael számára: hetvenezer ember meghalt (15. vers.).

Nem számít, hogy mennyire szellemiek vagyunk, a vetés és aratás alapelve akkor is érvényes marad. A helyzet az, hogy minél nagyobb az a világosság, amelytől elfordulunk, annál nagyobb lehet a büntetés. Dávidról szólva: nagyon jól ismerjük az ő aratását Betsabéval elkövetett házasságtörése nyomán (II. Sámuel 11.).

A házasságtörés csalásba és gyilkosságba vezette őt, és az ítéleteknek egy nagy és folyamatos aratásába. Nátán próféta volt az az eszköz, akin keresztül az Úr leleplezte Dávid bűnét, de csak miután Dávid elítélte saját magát azáltal, hogy megítélte a gazdag ember cselekedetét, amit a szegénnyel szemben elkövetett, akinek egy nőtény báránya volt. Dávid ezt mondta: „Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, aki azt cselekedte. A bárányért pedig négyannyit kell adnia, mivelhogy ezt mívelte és annak nem kedvezett” (II. Sámuel 12:5-6.). Bizonyos, hogy Dávid aratása négyszeres volt:

1. A kard soha nem távozott el a házatól (10. vers.);
2. Ímé én éppen a saját házadból bocsátok reád csapásokat (11. vers.).
3. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal (11. vers.).
4. A te fiad is, aki lesz neked (Betsábétól), bizonynyal meghal (14. vers.).

A következő fejezetekben kibomlanak előttünk Dávid bűnének szörnyű következményei, amint ezek a szavak valóra válnak. Mivel Dávid megtért, az Úr elvette az ő bűnét (13. vers), és megígérte, hogy nem fog meghalni, mégis, bár az Úr megbocsátott, Dávidnak le kellett aratnia bűnének következményeit.

c. Törvényes jog a démonok számára:

Végigcsinálhatod a megigazulás minden vallásos cselekedetét, megtévesztheted pásztorodat és barátaidat, de ha szándékosan megmaradsz a bűnben, akkor a te házad ajtaján ott van a felirat, amely hívja az új lakókat. Ez áll rajta: „Kiadó szobák!” A Biblia figyelmeztet minket, hogy ne adjunk helyt az ördögnek (Efézus 4:27.).

A János 5. beszél nekünk arról, hogy Jézus meggyógyított egy férfit, aki már harmincnégy éve beteg volt. Miután felemelte őt, Jézus elvegyült a tömegben, de később találkozott vele a templomban, és ezt mondta: „Ímé meggyógyultál, többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod” (14. vers). A „The Amplified New Testament” (Kibővített Újszövetség) világosan ezt mondja: „Hagyd abba a bűnt, különben valami még rosszabb dolog történik veled.”

A bűnnek nemcsak testi következményei vannak, mint ebben az esetben, hanem mentális, érzelmi és szellemi következmények is felléphetnek.

Mielőtt teljes szívből Krisztushoz tértem volna, átadtam magam a tisztátalan beszédnek. Középiskolás éveimben arról voltam híres, hogy tiszta vagyok, és hogy nem értékelem iskolatársaim tisztátalan történeteit és megjegyzéseit. Tiszteltek engem állaspontomért. De miután hat hónapot eltöltöttem a kereskedelmi hajózásnál, addigra már annyira csúnyán beszéltem, hogy az gyakran még hajóstársaimat is zavarba hozta, amikor a szárazföldön mások társaságában voltam. Odáig jutottam, hogy alkalmanként már nem voltam tudatában annak, amit mondok. Áradtak belőlem a tisztátalan kifejezések. Amikor Krisztushoz jöttem, bár beszédem megváltozott, a probléma folytatódott gondolataimban. Éveken keresztül harcoltam az átkozódás és a káromkodás szavaival elmémben, ami miatt rettenetes kárhoztatás alatt éreztem magam. Ezek a gondolatok különösen erősek voltak akkor, amikor olyan szellemi dolgokkal voltak elfoglalva, mint például a dicsőítés. Amikor végre felismertem, hogy ennek forrása démonikus, képes voltam arra, hogy megtisztítsam elmémet. Egy napon, amikor éppen szellemi hadviselést folytattam, az Úr felelevenítette emlékeimet, és megmutatta nekem azt az alkalmat, amikor ezek a szellemek először bejutottak az életembe.

Kisfiúként, amikor más gyermekekkel az egyik szomszéd udvarán játszottam, arra vetemedtem, hogy torkom szakadtából elkezdtem káromkodni. Olyan nagy nyomás nehezedett rám, hogy végül megadtam magam, megsértve ilyen módon szüleim tanítását, és ami még ennél is rosszabb, saját lelkiismeretemet is. Nagyon nagy büntudatot éreztem, és amikor hazatértem, bizonyos voltam abban, hogy szüleim ezt hallották. De nem hallottak semmit. Bár soha többé nem káromkodtam, egészen addig, amíg tengerész nem lettem, ez a bűn megnyitotta az ajtót a tisztátalan beszéd szellemei előtt. Ezután ők türelmesen vártak addig, amíg szabadon meg nem nyilvánulhattak. További szellemek is csatlakoztak hozzájuk, és ez a terület egy erődítménnyé vált. Milyen ostoba dolog azt gondolni, hogy vétkezhetünk és nem fogunk szenvedni!

Egy barátom imádságot kért túlsúlyproblémája miatt. Ő egy farmer felesége volt, és nagyon sok időt töltött a konyhában, mialatt ételt készített a férjének és a munkásoknak, és nem tudta megállni, hogy ne csipegessen állandóan az ételből. Olyan sok súlyt szedett magára, hogy nem tudta felvenni a ruháit. Amint beszélgettünk, felfedeztük, hogy problémája a büszkeség és a kritizálás bűnén keresztül kezdődött.

Pásztorának felesége egy hatalmas termetű nő volt, aki nem tudott uralkodni étvágyán. Mikor egyszer éppen mohón evett egy gyülekezeti partin, barátunk kigúnyolta őt szívében, és büszkélkedett saját önuralma miatt. Elkezdte őt kritizálni. Attól a perctől kezdve elárasztotta őt az étel utáni vágy, és azt vette észre, hogy mértéktelenül eszik. Amint bűnbánatról és megvallásról beszélgettünk, tudatosan megvallotta bűnét, és hit által bűnbocsánatot nyert. Ezután megtagadta a torkosság szellemét, és megszabadult. Hamarosan visszanyerte normális testsúlyát. Azt is felfedeztük, hogy még nem volt vízkérészsége, bár az Úr beszélt neki erről jó három éve. Megvallotta bűnként ezt az engedetlenséget, és egy héten belül bemerítkezett. Amint feljött a vízből, további belső felszabadulást tapasztalt. Az engedelmisség áldást hoz magával.

Az egyik legáltalánosabb dolog, amely törvényes jogot ad az ellenségnek, a meg nem bocsátás és a neheztelés táplálgatása magunkban. Bármilyen legyen is a bűnöd, térj meg! Saját érdekedben térj meg! Dönts úgy, hogy a világosságban jársz! Minden nap szorosan Jézussal kell járnunk, bármilyen legyen is ennek az ára. Ha nem ezt tesszük, az még többre fog kerülni!

3) Érzelmi válságokon keresztül

A démonok kihasználják a válságok időszakait. Bűn elkövetése nélkül is elboríthat és hatalmába keríthet valakit egy kötelék, csak azért, mert nem tudta, hogyan őrizze meg magát lelki nyomorúságok idején.

Azt a személyt, aki kis híján megfulladt, megkötheti a víztől való félelem. Ha valakit megtámadott egy kutya, megnyithatja magát a kutyáktól való félelem előtt, aki elveszít egy szeretett személyt, megnyílhat a gyász szellemei előtt, ha valaki autóbalesetet szenvedett, megnyílhat az autóvezetéstől való félelem előtt, ha egy gyermeket egyedül hagynak egy házban, akkor megnyílhat a magányosság szellemei előtt, egy súlyosan beteg ember pedig megnyílhat a halál szelleme előtt. Az élet tele van kisebb és nagyobb válságokkal. Az a mód, ahogyan ezeken keresztül megyünk, eldönti a szabadság vagy kötelék kérdését.

Egy szabadító alkalom során, amikor az Úr vezetése alapján kötelékeket törtem meg a gyülekezet fölött imámmal, egy pásztor felesége ült az első sorban, és erőteljes módon szabadult. Felismertem, hogy ez a félelemnek egy területe volt. Nem sokkal később odamentem hozzá, és a Szent Szellem arra vezetett, hogy törjem meg a mennydörgéstől való félelmet. Az alkalom után elmondta nekem, hogy legelső emléke az, hogy édesanyja átölelve tartja őt az

ágy alatt, miközben zeng az ég. Édesanyját szinte megbénította a mennydörgéstől és villámlástól való félelem. Ez a kisgyermek nem vétkezett, de nem volt védelme válságok alatt, és a démonok kihasználták ezt.

Már beszéltem egy mély válságról saját életemben, ami hatéves koromban történt, és amely személyiséget erősen a negatív irány felé terelte. Nagyon sok szabadulásra volt szükségem azoktól a szellemektől, amelyek akkor léptek be az életembe. Sok más esemény is történt, amelyeket az Úr az eszembe juttatott, amint arra tanított, hogyan szabadíthatom meg magamat.

A vígjáték mindig érzékeny pontot érint meg bennem. Gyermekként szerettem az olyan figurákat mint Laurel és Hardy (Stan és Pan), és hacsak tehettem, minden filmjüket megnéztem. Hahotáztam, és nagyon élveztem kópéságaikat. Ám emlékszem, hogy az egyik filmben hőseim beszorulnak egy barlangba, krokodilokkal a sarkukban. Túl fiatal voltam ennek az érzelmi válságnak a kezeléséhez. Gyorsan kimentem a moziból, és remegve megálltam a járdán. Most már látom, hogy ez az esemény még jobban megnyitotta az életemet a félelem számára.

Szülők, szeretnék titeket arra készíteni, hogy anélkül, hogy túlzottan védelmezők lennétek, vigyázzatok gyermekeitekre, különösen a fiatalabbakra! Fiatalok milliói engednek be démonokat az életükbe, amíg a TV előtt ülnek és a műsort nézik. Amint nézik az erőszakot és a tekintélyek iránti tiszteletlenséget, ha egyetértenek azzal amit látnak, megnyithatják magukat a szellemek előtt ezeken a területeken. Mások rémületet élnek át, és megköti őket a félelem, mint engem is. Ne féljünk az ellenségtől, de legyünk tisztában mesterkedéseivel! Az élet nem játék, vagy egy végtelen vidámpark. Háborúban állunk!

Az érzelmi válságoknak egy másik oka gyermekek (és felnőttek) számára az, ha különféle neveken szólítják őket. A régi mondás: „Botok és kövek összetörhetik a csontjaimat, de a nevek soha nem fognak nekem ártani”, nem igaz. Amikor egy gyermeket vagy felnőttet különféle elnevezésekkel illetnek, vagy bosszantják őket, ha ő nincs tisztában a Jézus által felkínált védelemmel, akkor megsérül, és megnyithatja magát az elutasítottság, a csalódottság, a kudarc szellemei előtt. Ha állandóan ilyen neveket aggatnak valakire, vagy kihagyják őt tevékenységekből, ez olyan sérüléseket okozhat, amely belépési pontot jelenthet az ellenség számára. Az állandó kritizálás ugyanezt a hatást válthatja ki.

Ha válsághelyzetben találjuk magunkat, az Úr Jézuson kell tartanunk a szemünket, tudatában kell lennünk annak, amit a démonok próbálnak megtenni, és szilárdan meg kell tartanunk a győzelem megvallását a nyomások között is! Ha az ellenség esetleg tért nyer, azonnal meg kell dorgálnunk őt, és meg kell szabadítanunk magunkat!

4) Tudatlanság miatt:

Túlságosan gyakran jutnak be az életünkbe démonok tudatlanság miatt. Mivel nem ismerjük ezeknek a szembeszegülő szellemi hatalmaknak a taktikáit, és nem látjuk őket természetes szemünkkel, könnyen beleeshetünk abba a hibába, hogy úgy élünk, mintha ezek nem is lennének ott.

Egy fiatal szolgáló testvér lelkigondozásért jött hozzám. Mialatt az Úr vezetésére vártunk, vezetést éreztünk arra, hogy törjük meg a depresszió és az önsajnálát kötelékeit. Ezután felfedeztük, hogy mielőtt ő megtért, az volt a szokása, hogy elsötétítette a szobáját, morbid zenét hallgatott és a padlón feküdt sajnálva saját magát. Tudatlanságában megnyitotta magát gonosz szellemek előtt.

Miközben egy beteg nő felé szolgáltunk egy alkalom során, felismertem a halál szellemének a jelenlétét. Miután ezt megdorgáltam, a hölgy összeesett a padlón és megszabadult. Később megkérdezte tőlem, hogy ez mikor léphetett be az életébe. Nem tudtam, ezért azt mondtam, hogy legyen a szíve nyitott, és az Úr talán megmutatja ezt neki. Néhány nap múlva értesített engem, hogy megkapta a választ. Öt évvel korábban édesapja meghalt, és halála után néhány nappal szomorúságában azt kiáltotta, hogy bárcsak ő is meghalna. Tudatlanságában, egy negatív megvallás által teret adott az ellenségnek.

Amikor felismerem a halál szellemének a jelenlétét, mindig megkérdem azt a személyt, hogy valaha is gondolkodott-e azon, vágyakozott-e arra, hogy meghaljon. Ha igen (és gyakran ez a helyzet), akkor arra vezetem őt, hogy tagadja meg korábbi szavait és magatartását, arra kérem, vallja meg, hogy Jézus az ő élete, válassza az életet és kövesse Jézust, mint a feltámadást és az életet, majd felkérem, hogy tagadja meg a halál szellemét.

Ha valakiben ott van a halál szelleme, ez nem jelenti azt, hogy az a személy halott. Sokkal inkább azt jelenti, hogy van egy szellem az életében, ami megpróbálja megrövidíteni az életét. Ez gyakran együttműködik olyan szellemekkel, mint például a betegség, vagy az öngyilkosság.

Nagyon-nagyon fontos, hogy védelem alatt tartsuk magunkat a gyász időszakában. Bár természetes dolog szomorúnak lenni (és ebben nincs semmi rossz), amikor egy szeretett személy meghal, nagyon fontos, hogy viseljük Isten fegyverzetét. Ha bármilyen démon volt az elhunyt személyben, az új otthon fog keresni. A legközelebbi hely, amelyet megnézhetnek, a családtagokban lesz, és a mély gyász miatt náluk gyakran nyitott ajtót találnak. A feszültségek időszakában tudatában kell lennünk az ellenség mesterkedéseinek, és Isten megtartó erejére kell támaszkodnunk.

Amikor egy egyházi iskolában tanítottam, tanúja voltam az egyik tanuló nagymamája temetésének. A tanuló édesanyja mély gyászában hangosan és féktelenül kiabált, úgy hogy a családtagoknak fizikailag vissza kellett őt tartaniuk. Sajnáltam őt, mert tudtam, hogy mi történik a láthatatlan világban.

Az ellenség kihasználja tudatlanságunkat. Legyünk tájékozottak, hogy ne tudjon beosonni életünkbe!

5) Szülői mulasztások miatt:

Egy keresztény család védelmet nyújt a gyermekeknek, ha a férj és a feleség harmóniában él egymással az Úr előtt, és szeretetet áraszt magából. A szülőknek olyan atmoszférát kell teremteniük otthonukban, ahol béke és szeretet uralkodik, és a gyermekek biztonságban érzik magukat. A gyermekeket tanítani és képezni kell Isten útjaira.

Az Efézus 6:4. ezt mondja: „Ti atyák ...neveljétek azokat (ami azt jelenti, hogy felépíteni érettségre) az Úr tanítása és intése szerint.” Azok a görög szavak, amelyeket tanításnak és intésnek fordítottak, szavak és cselekedetek általi nevelést jelentenek.

A szülők felelősek azért, hogy teljesítsék Isten parancsait gyermekeikkel kapcsolatban. Megfelelő gondoskodásuk által sok problémát megtakaríthatnak gyermekeik számára, és megvédhetik őket démoni beszivárgásoktól.

Eszembe jut, amikor egy fiatalnak segítettam, akit nyugtalanított a megtámadástól való félelem. Ez akkor fejlődött ki benne, amikor látta, hogy édesapja állandóan verte édesanyját. Amikor mellette valaki felemelte a kezét vagy karját, azonnal védekező testtartást vett fel,

még akkor is, ha az illetőnek semmi rossz nem állt szándékában. Ez egy olyan kötelék volt, amelyet szülői mulasztás okozott.

A közelmúltban a szemtanúja voltam egy gyermek rendkívüli dühkitörésének, amiért nem tudta rákényszeríteni akaratát a többi gyermekre. A keresztény édesapa beleavatkozott, de megengedte a gyermeknek, hogy tovább folytassa a dühöngést, nem igazította őt helyre, bár a gyermek zavarta a közelben lévő embereket. Az édesapa tehetetlennek tűnt. A gyermek irányította a helyzetet, nem az édesapa. Hiszem, hogy ez az apa mulasztást követett el. Határozottan le kellett volna állítania a dühkitörést, meg kellett volna mondania a gyermeknek, hogy ilyen dolgokat nem szabad tenni, és megfelelő módon kellett volna a helyzetre reagálnia. Ilyen alkalmakkor a harag, a féltékenységek, stb. szellemei nyerhetnek belépést. Miközben idősebb emberekért imádkoztam, hogy szabaduljanak meg ilyen szellemektől, láttam amikor a szellemek dührohamokkal és dühkitörésekkel nyilvánultak meg.

A szülők közötti feszültségek, kritizáló és romboló szavak, a figyelem és a törődés hiánya, és számos más negatív helyzet démoni támadás és beszivárgás veszélyének teszi ki a gyermeket. Ma már sok, a keresztény családról szóló jó könyvhöz lehet hozzájutni, amelyet a szülők jól teszik, ha elolvasnak.

6) Okkult gyakorlatok által:

Amikor valaki azonosul az okkultizmusnak bármilyen formájával, akár tudatosan, akár kíváncsiságból, akkor veszélynek teszi ki saját magát. Az ige világosan megmondja nekünk, hogy ne keveredjünk bele ilyen dolgokba, és figyelmeztet minket a következményekre: „Mikor te bemégy arra a földre, melyet az Úr a te Istened ad néked, ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek útálatosságai szerint. Ne találtsd ki te közötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se ígész, se jegymagyarázó, se varázsló, se bűbajos, se ördögösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző. Mert mind útálja az Úr, aki ezeket míveli, és az ilyen útálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled. Tökéletes légy az Úrral a te Isteneddel! Mert ezek a nemzetek, akiket te elűesz, ígészökre és jövendőmondókra hallgatnak, de tenéked nem engedett meg ilyent az Úr a te Istened” (V. Mózes 18:9-14.).

A jövendőmondás kijelentés keresése a Szent Szellemtől független természetfeletti eszközök által. A boszorkányság, vagy varázslás emberek befolyásolása vagy kontroll alá helyezése olyan eszközök segítségével, mint ráolvasás, átkok, hipnózis, amulettek, zene, kábítószeres stb.

Ha részt vettél az okkultizmusnak bármilyen formájában, akkor ezt meg kell vallanod az Úrnak, és meg kell tagadnod minden gonosz szellemet, amely ennek következtében be tudott hatolni az életedbe. Ha átlépünk ebbe a birodalomba, akkor együttműködésre lépünk a Sátánnal és céljaival. Azoknak, akik mélyen benne voltak az okkultizmusban, gyakran nagy csatákat kell megvívniuk, mire teljesen megszabadulnak.

Mózes III. könyve szintén határozottan óv minket az okkultizmusban való részvételtől: „Ne menjetek ígészökhöz és a jövendőmondókat ne tudakozzatok, hogy magatokat azokkal megfertőzzétek. Én vagyok az Úr a ti Istenetek” (19:31.). „Amely ember pedig az ígészökhöz és a jövendőmondókhoz fordul, hogy azok után paráználkodjék, arra is kiontom haragomat és kiirtom azt az ő népe közül” (III. Mózes 20:6.).

Manapság az okkult dolgok népszerűvé váltak. Azokat a gyakorlatokat, amelyeket valaha helytelenítettek és titokban folytattak, most nyíltan űzik, hogy odacsalják és csapdába ejtsék az óvatlanokat. Könyveket és okkult tárgyakat lehet vásárolni a boltokban, és a fiataloktól az öregekig egyre jobban megtevesztik és eltérítik az embereket az igazságtól és attól az élettől,

amelyet kizárólag Krisztusban lehet megtalálni. El kell fordulnunk minden olyan társaságtól és tárgytól, amely ehhez a birodalomhoz tartozik, és teljesen meg kell szakítanunk a kapcsolatot velük.

Az Ap. Csel. 19-ben olvasunk azokról, akik Krisztushoz fordultak az okkultizmustól: „És sokan a hívők közül eljönnek vala megvallván és megjelentvén cselekedeteiket. Sokan pedig azok közül, akik ördögi mesterségeket gyakoroltak, könyveiket összehordva mindeneknek látára megégetik vala. És összeszámlálák azoknak árát és találák ötvenezer ezüstpénznek” (18-19. vers).

Még ha nem is szándékosan keveredtünk bele okkult gyakorlatokba, vagy vannak okkult könyvek, tárgyak az otthonunkban, ezek egy bizonyos mértékű sátáni befolyást hozhatnak magukkal. Egy este, amikor keresztény barátaimat látogattam meg, egy démoni jelenléte érzékelttem otthonukban. Majd észrevettem, hogy a társalgó sarkában számos olyan pápua új-guineai emléktárgy és műalkotás van, amelyek démoni szertartásokkal kapcsolatosak, és tudatára ébredtem annak, hogy ezekből a tárgyakból származik a démoni jelenlét. Néhány nappal később elmondtam a házaspárnak, mit éreztem és bátorítottam őket arra, hogy pusztítsák el ezeket a műalkotásokat. Közösén úgy döntöttek, hogy ez így helyes, és eltávolították azokat a tárgyakat a házból. Azonnal felemelkedett egyfajta nehézség a házról, amely ott lebegett fölötte húsz éven keresztül, és a család tagjai új szabadságot nyertek szívükben.

Sok keresztény visz haza emléktárgyakat üdülőhelyekről vagy missziós állomásokról úgy, hogy nincs tudatában annak, hogy az ilyen dolgokhoz, mint fétisek, istenek vagy állatok faragványai, amelyeket imádnak, gonosz szellemek kapcsolódnak. El kell ezeket pusztítanunk, és meg kell szakítanunk minden közösséget az ilyen dolgokkal.

A varázslás világa sokkal messzebbre terjed ki, mint ahogyan azt sok ember gondolja. Ide tartozik minden olyan dolog, ami más emberek befolyásolására és arra irányul, hogy rájuk kényszerítsük a saját akaratunkat, nem a Szent Szellem, hanem más szellemi erők által. Uralkodhat egy szülő gyermeke fölött, a férj a feleség fölött, vagy a pásztor a gyülekezet fölött anélkül, hogy tudná, amikor erőfeszítéseket tesz különféle helyzetek irányítására, nem a Szent Szellemet, hanem más szellemi erőket szabadít fel. Létezik egy Isten által kinevezett vezetőség és egy olyan hatalom, amelyet gyakorolni kell, de nem léphetünk túl Isten által meghatározott felelősségünkön, és nem működhetünk együtt démonokkal. Ha ezt tesszük, akkor a varázslás területén mozgunk.

Ismerek egy középkorú keresztény nőt, aki keresztény szüleivel lakik. Gyermekkorában édesanyja uralkodott fölötte, és még mindig irányítja életét annyira, hogy ő képtelen a mama nélkül élni, soha nem volt képes férjhez menni és normális életet élni. Erős elnyomás alatt áll, és soha nem engedték meg neki, hogy felnőjön. Az édesanyja boszorkány, ámbár ő kétségkívül megrémülne, ha szembe kellene néznie ezzel a váddal.

Egy ideig egy olyan gyülekezetbe jártunk, amelyet egy jó szándékú pásztor az elnyomása alatt tartott. Nélkülözve a Szent Szellem kenetét, „lelki” ereje által mindent elkövetett, hogy érvényre juttassa a szentségről alkotott törvényeskedő mércéit. Ennek következtében egy súlyos légkör telepedett a gyülekezetre, amelynek sok tagja félelemben élt, amiért ő Isten nevében olyan erős kézzel vezette a gyülekezetet. Minden alkalommal, amikor távoztunk a vasárnapi istentiszteletről, az elbátortalanítás felhője ült rajtunk, és soha nem emlékszem, hogy valaha is bátorított volna minket az ő szolgálata. Ez a drága pásztor öntudatlanul démoni tevékenységet szabadított az emberekre, amelynek következménye sokkal inkább szellemi halál volt, mint szellemi élet.

Olyan személynek vagy személyeknek az uralma alatt is lehetünk, akikkel törvénytelen szexuális kapcsolatunk volt. Sok embert oldottunk fel ilyen elnyomás alól. Ezek a kötelékek vagy meggátolták egy normális egészséges szexuális kapcsolat kifejlődését a házasságban, vagy megakadályozták, hogy az az ember egy olyan barátságot kezdjen el, amely házassághoz vezetett volna.

Ha bűnösök vagyunk az uralkodás bűnében, akkor meg kell térnünk, és igényelnünk kell a szabadulást minden olyan démoni erőtől, amely rajtunk keresztül működött. Ha rajtunk uralkodott valaki, akkor fel kell kelnünk hit által, és ki kell hirdetnünk szabadulásunkat. Szükségünk van Istentől kapott bölcsességre, hogyan tehetjük meg ezt a legjobban, különösen akkor, ha családtagok vannak érintve ebben a kérdésben.

Szakítsunk meg minden közösséget az okkult világgal, és ne adjunk lehetőséget gonosz szellemeknek arra, hogy megköttözzenek minket. A világosság országához tartozunk, és Isten arra hívott el minket, hogy a világosságban járjunk.

7. fejezet

Szellemi fegyverzet a szellemi hadviseléshez

Bár ebben a világban élünk, mégis egy olyan konfliktus közepén állunk, amely Isten országa és a sötétség birodalma között zajlik. Dicsérhetjük Istent, amiért keresztényként a győztes oldalon állunk. Jézus Krisztus már kihirdette a mi győzelmünket. A Sátán és seregei már vereséget szenvedtek. Harcunk nem azért folyik, hogy megnyerjük a csatát, hanem azért, hogy érvényre juttassuk a már megszerzett győzelmet. Jézus megtette az Ő részét, most arra vár, hogy mi is megtegyük azt, ami a mi dolgunk. Nekünk az Ő katonáinak kell lennünk.

A katonáknak mind páncélzatot, mind pedig fegyverzetet kell viselniük. Szellemi háborúnkban szellemi páncélzatra és szellemi fegyverekre van szükségünk, nem természetesen. Nem tudunk megvívni egy szellemi csatát természetes fegyverekkel. A Biblia azt mondja: „Mert noha testben élünk, de nem test szerint vívünk. Mert a mi vívőkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek erősségei lerontására” (II. Korinthus 10:3-4.).

Jézus Krisztus az Ő gyülekezetének páncélzatot adott védelmül, és fegyverzetet a védekezéshez és támadáshoz. Ez a felszerelés „erős az Istennek”. Ez a legjobb, amivel rendelkezhetünk, és teljes mértékben megfelelő választ tud adni minden ellenséges támadásra. Soha nem kell felújítani, mint ahogyan azt teszik a természetes fegyverekkel. A mai gyülekezetnek rendelkezésére áll ugyanaz a fegyverzet, amit a korai gyülekezet használt.

Tekintsük át szellemi vértetünket, majd pedig szellemi fegyvereinket:

Az Isten fegyverzete

„Végezetre atyámfiak, legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába. És felsaruzván lábaitokat a békesség evangéliumának készségével. Mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok. Az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Szellemnek kardját, amely az Isten beszéde. Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Szellem által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért” (Efézus 6:10-18.).

Isten ígéje arra buzdít minket, hogy vegyük magunkra „Isten teljes fegyverzetét”. Nemcsak néhány darabját, hanem az egészet. Volt egy olyan időszak, amikor minden reggel vallásos módon felvettem Isten fegyverzetét. De végül egy napon tudatára ébredtem annak, hogy ha nekem reggel fel kell vennem, akkor este bizonyára levettem. Most egyszerűen mindig hálát adok Istennek azért, hogy ez rajtam van. Állandóan magamon tartom. Szükségem van rá éjjel és nappal.

Amikor tanultam, hogyan kell ezt felvennem, ebben segített nekem az a felismerés, hogy maga Jézus az én fegyverzetem:

„Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett, vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben. Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust és a testet ne tápláljátok a kívánságokra” (Róma 13:12-14.).

Ezekben a versekben az „öltözzük fel a világosság fegyvereit” kifejezés megfelel az „öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust” kifejezésnek. Más versek is kifejezik ugyanezt a gondolatot:

- „Mert akik Krisztusba kereszttelkeltetek meg, Krisztust öltözzétek fel” (Galácia 3:27.).

- „És felöltöztétek amaz új embert, melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, aki teremtette azt: ahol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus” (Kolossé 3:10-11.).

Azáltal, hogy „felveszem Jézust”, „felöltöm magamra a Krisztust”, a fegyverzetet öltöm magamra. Számomra Jézus maga a fegyverzet minden egyes része:

Igazlelkűség:

(Öv): „Monda néki Jézus: én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanem ha énáltalam” (János 14:6.).

Igazság:

(Mellvas): „Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul” (I. Korinthus 1:30.).

Békesség:

(Saru): „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek, nem úgy adom néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen” (János 14:27.).

Hit:

(Pajzs): „Nézzvén a hitnek fededelmére és bevégezőjére Jézusra, Aki az előtte lévő öröm helyett megvetve a gyalázatot, kereszttel szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsidók 12:2.).

Üdvösség:

(Sisak): „Mert illendő vala, hogy akiért minden és aki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő üdvösségük fedelmét szenvedések által tegye tökéletessé” (Zsidók 2:10.).

Isten igéje:

(Kard): „Kezdetben vala az ige, és az ige vala az Istennél, és Isten vala az ige... És az ige testté lett, és lakozék miköztünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), Aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (János 1:1, 14.).

A hitnek egy egyszerű megvallásával vesszük fel a fegyverzetet: „Úr Jézus, Te vagy az én fegyverzetem. Te vagy az én üdvösségem. Te vagy az én reménységem (I. Thessalonika 5:8.). Te igazítasz meg engem. Te vagy az én békességem. Te vagy az én igazságom. Te vagy az én hitem forrása. A Te szavad őriz engem. Te vagy az én életem. Ma teljesen védve vagyok az ellenség minden támadásától. Általad erős vagyok. Általad felettébb diadalmaskodom.”

Miután felvettük a fegyverzetet, magunkon kell azt tartanunk a hit naponkénti megvallásával, elismerve, hogy Krisztus az, Aki a fegyverzet minden egyes darabját képviseli. Ezután, viselve az egész fegyverzetet, ellene kell állnunk ellenségünknek, és szilárdan meg kell állnunk vele szemben. Akár a leggyengébb, akár a legerősebb hívők vagyunk, Isten fegyverzete őriz meg minket, nem a mi emberi képességeink. A fegyverzet az, ami megtart.

A hadviselés fegyverei

Isten felszerelt minket olyan fegyverekkel, amelyek „erősek az Istennek”, hogy használjuk azokat az ellenséggel szemben. Ezek olyan kulcsok, amelyek megnyitják a börtön ajtóit, és kiszabadítanak minket az ellenség fogságából.

Ahhoz, hogy ezek hatásosak legyenek, minden fegyvert hit által kell használnunk. A hit szabaddítja fel ezeknek működését. Keresztény életünkben „hitben járunk, nem látásban” (II. Korinthus 5:7.). A fegyverek használata által minden helyzetben győzhetünk, de ha nincs hitünk, akkor nem leszünk sikeresek.

Az Apostolok Cselekedetei 19:13-16. beszél nekünk néhány zsidó ördögűzőről, akik megpróbálták kiűzni egy gonosz szellemet az Úr Jézus nevében, akiről Pál prédikált. Ismerték a helyes kifejezéseket, de nem volt személyes ismeretük az üdvösségről, és nem volt hitük. Próbálkozásaik szerencsétlenséggel értek véget. A férfi, akiben a gonosz szellem volt, megtámadta őket és föléjük kerekedett, ők pedig meztelenül és megsebesülve menekültek el.

Mivel a hit annyira fontos, ezért részletesebben át fogjuk tekinteni ezt a következő fejezetben. De most ne félj attól, hogy nincs elegendő hited a fegyverek használatához! A hit nemcsak néhány kiválasztott számára elérhető. Minden kereszténynek van egy bizonyos mértékű hite, és képes arra, hogy megtanulja, hogyan tudja felszabadítani a hitnek ezt a mértékét, és hogyan lehet ezt növelni. A Róma 10:17. elmondja nekünk, hogy a hitet hallás által nyerjük. Most is, amint azt hallod, hogy Isten fegyvereket adott neked, hit költözhet a szívedbe.

1. Az Úr Jézus Krisztus neve

Jézus nevének erejét akkor ismertem meg, amikor először találkoztam démonokkal. Amikor még nagyon fiatal keresztény voltam, egy fiatalember, akiben démoni megnyilvánulások voltak tapasztalhatók, odajött hozzám és egy barátomhoz, és kérte, hogy imádkozzunk érte. Fiatalos buzgósággal megparancsoltuk a szellemeknek, hogy távozzanak, kijelentve, hogy nincs joguk arra, hogy ott legyenek. A szellemek megnyilvánultak, és így kiáltottak fel: „Nincs hatalmatok fölöttünk! Nincs hatalmatok fölöttünk!”

Megálltunk, és egy pillanatig elgondolkoztunk. „Ez igaz - mondtuk. - Nekünk nincs semmi hatalmunk fölöttük. Jézusé a hatalom.” - Ezután megváltoztatva a parancsunkat ezt mondtuk: - „Jézus nevében menjetek ki!” Ezzel megfordult a dolgok állása.

Amikor Péter és János meggyógyította a béna férfit a templom Ékes Kapujánál, az emberek csodálkozva mentek oda hozzájuk, azt gondolva, hogy Péter és János saját maga gyógyította meg a férfit. De Péter ezt mondta: „Izrael férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi-reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy ez járjon? ...És az Ő nevében való hit által erősítette meg az Ő neve ezt, akit láttok és ismertek” (Apostolok Cselekedetei 3:12, 16.).

A Filippi 2:8-11-ben ezt olvassuk: „És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalá Őt és ajándékozza neki oly nevet, amely minden név fölött való. Hogy

a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Az Efézus 1:20-21. ezt mondja: „Amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta őt a halálból és ültette őt a maga jobbára a mennyekben. Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, amely neveztetik nemcsak e világon hanem a következőkben is.”

Jézus Krisztus neve a legnagyobb és legdicsőségesebb név minden időkben és az örökkévalóságban. Micsoda kiváltságunk van nekünk, keresztényeknek, hogy jogunk van az Ő nevét használni! Krisztust képviseljük a földön. Az Ő nevét viseljük. Az Ő nagykövetei vagyunk (II. Korinthus 5:20.).

„Azokat pedig akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek...”(Márk 16:17.).

Jézus Krisztus nekünk, az Ő népének, törvényes jogot adott arra, hogy az Ő nevét használjuk. Az Ő képviselői vagyunk a földön, és démonokat kell űznünk, ahogyan ezt Ő is tette, gyógyítanunk kell a betegeket, ahogyan Ő tette, prédikálnunk és tanítanunk kell. De mindezt az Ő nevében kell tennünk. A korai gyülekezet ismerte Jézus nevének erejét. A tanítványok, akárhova mentek, prédikáltak, gyógyítottak, kereszteltek és ördögöket űztek, és mindezt az Úr Jézus Krisztus nevében.

Az Ő nevének viselése nemcsak nagy kiváltság, hanem nagy felelősség is. Jézus helyett cselekszünk. Az Ő nevében beszélünk. Amikor ezt tesszük a Szent Szellem vezetése alatt, ez olyan, mintha Jézus maga szólna.

Jézus Krisztus nevében bátran szembe kell szállnunk az ellenséggel. Ahogyan Jézustól rettegnek az alvilágban, ugyanúgy félnek azoktól is, akik az Ő nevében jönnek.

Az Apostolok Cselekedetei 16-ban olvassuk a beszámolót Pálnak Filippiben tett útjáról, és arról, hogyan zaklatta őt sok napon keresztül egy rabszolgaférfi, akiben a jövőmondás szelleme volt, aki követte őt és társait, azt kiabálva, hogy ők a Magasságos Isten szolgái. Végül Pál használta hatalmát, amellyel Jézus neve által rendelkezett: „Parancsolom neked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle! És kiméne belőle abban az órában” (18. vers).

A szellemi hatalomnak ez a gyakorlása azt eredményezte, hogy Pált és Silást börtönbe vetették. A rabszolgaférfi tulajdonosai már nem tudták jövedelemszerzésre használni jövőmondása által. A jövőmondás szelleme Jézus nevére elmenekült.

2. Isten ígéje

Egy másik erőteljes fegyver Isten ígéje. Amikor Jézust megkísértette a Sátán, Ő az Írásokat használta a támadások visszaverésére. Minden kísértésre azzal válaszolt, hogy idézett Mózes V. könyvéből (Lukács 4:4. és V. Mózes 8:3., Lukács 4:8. és V. Mózes 6:13., Lukács 4:12. és V. Mózes 6:16.).

Ha Isten ígétjét fegyverként akarjuk használni az ellenséggel szemben, akkor tudnunk kell, hogy mint mond a Biblia. Maga Jézus is csak azért volt képes használni az ígét, mert alaposan ismerte. Nekünk is át kell itatnunk elménket Isten ígétével, olvasnunk kell, tanulmányoznunk kell, és meg kell jegyeznünk.

Ha Isten szava elménkben és szívünkben van, akkor mivel ismerjük a valós tényeket, hatalmunk van arra, hogy háborút viseljünk az ellenséggel szemben. Ezt mondhatjuk: „Ellenség, nincs törvényes jogod arra, hogy megérintsd az életemet, mert megváltott engem Jézus vére

(Efézus 1:7.). A bűn nem uralkodik az életem fölött (Róma 6:14). Megszabadultam a bűntől (Róma 6:7.). Betegség, hagyd el a testemet, mert Jézus sebei által meggyógyultam (I. Péter 2:24.)!”

Arra is használhatjuk Isten Szavát, hogy megvédjük magunkat az ellenség támadásaitól. Az ellenség gyakran támad úgy, hogy gondolatokat helyez az elménkbe. Lehet, hogy megpróbál meggyőzni minket arról, hogy ő sokkal erősebb, mint mi, és hogy nincs mód arra, hogy megszabaduljunk tőle. Ezekkel a szavakkal válaszolhatunk: „Ellenség, ez nem igaz. Jézus összezúzta a hatalmat (Zsidók 2:14.). És Jézus hatalmat adott nekem az ellenség minden munkája fölött (Lukács 10:19.).” Lehet, hogy megpróbál kárhozottatni minket egy bizonyos bűn miatt, még akkor is, ha ezt már megvallottuk, és kértük Isten bocsánatát. Így válaszolhatunk: „Ellenség, nincsen semmi kárhozottatás azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak (Róma 8:1.).”

Amikor Isten szavát használjuk, nincs szükség arra, hogy pontosan, szó szerint idézzünk egy bizonyos bibliafordítás alapján. Az az igazság a fontos, amelyről az Írás beszél. Gyakran könnyebb és jobb körülírni az igazságot a saját szavainkkal. Természetesen idézheted szó szerint is azokat az igeverseket, amelyeket megtanultál. Bármilyen módon használsd is az igét, az igazság igazság marad, és az ellenség alá van ennek vetve.

Egy másik mód, ahogyan használhatjuk az igét az, hogy azonosulunk bibliai történetekkel. Például ezt mondhatjuk az ellenségnek: „Gedeon legyőzte a midiánitákat az Úr kardjával. És ahogyan ő rájuk támadt, úgy megyünk ellened. Ahogyan ő győzött, úgy győzünk mi is...”

Ahogyan használhatjuk Isten írott igéjét, meg kell tanulnunk azt is, hogy meghalljuk, amint Ő beszél hozzánk ma az Ő Szent Szellemé által, és hagynunk kell, hogy vezessen minket. Amikor Jézus itt volt a földön, állandó kapcsolatban állt Atyjával. Semmit sem tett saját kezdeményezéséből, csak azt tette, amit az Atya mondott Neki (János 8:28-29.).

Meg kell tanulnunk alávetnünk magunkat a Szellem vezetésének abban, amit teszünk, ahogyan imádkozunk, és ahogyan szembesegülünk az ellenséggel. Ez vonatkozik arra is, hogyan idézzük az igét. Nem szabad csak azért idéznünk Isten szavát, hogy igeversekkel bombázzuk a démonokat. Meg kell tanulnunk a Szent Szellem vezetése szerint mozdulni, azokat az igazságokat kimondva, amelyeket Ő helyez az elménkbe.

Lehetnek olyan alkalmak, amikor arra érzel vezetést, hogy kihangsúlyozz egy bizonyos bibliai igazságot, és ezt erősítgesd az ellenséggel szemben. Például ha a Szent Szellem kihangsúlyozza a „megtisztít” szót, akkor együtt kell működnöd Vele ezen a vonalon, és beszélj a rejtett erősségek ellen mindaddig, amíg a teher fel nem emelkedik. Mondhatod ezt: „Isten igéje kijelenti, hogy Jézus Vére megtisztít engem. Most már tiszta vagyok az Ő szava által. Felszabadítom a Szent Szellem tisztító áradását. Minden tisztátalanság eltávozik. Most minden gonosz szellem elmegy. Jézus Krisztus az én tisztaságom. Menj el Jézus nevében! Köszönöm Uram, hogy tiszta vagyok! Most már tiszta vagyok! A régiek elmúltak, újjá lett minden. Érvényre juttatom a Golgota győzelmét! Megtisztultam Jézus nevében.”

Ahogyan lelepleződnek az erősségek, lehet, hogy rövid ideig kell ilyen módon beszélned, lehet, hogy sokáig, akár egy óra hosszát is, vagy még tovább. A titok nyitja az, hogy meg kell tanulnunk együtt mozdulni a Szent Szellemmel. Ez csak gyakorlat által tanulható meg.

Az ács a megfelelő pillanatban a megfelelő szerszámot választja. Egy golfjátékos kiválasztja a megfelelő golfütőt egy bizonyos fajta labdaütés számára. Hasonlóképpen az eszközt vagy eszközöket az alkalomnak megfelelő módon kell használnunk. Az eszközök öncélú használata nem célravezető. Válaszd az alkalomnak legmegfelelőbbet! És ha kapsz egy igazságot vagy

egy kulcsot a szívedben, maradj meg amellet. A Szent Szellem vezetni fog téged abban, hogyan beszélj.

Isten igéje a Szent Szellem ajándékain keresztül is eljuthat hozzánk: a tudomány beszédének, a szellemek megkülönböztetésének és a bölcsesség beszédének ajándéka által. A későbbiekben még több szó esik majd ezekről.

3. Jézus Krisztus vére

Jézus Krisztus vére volt a megváltásunkért kifizetett ár: „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányn, a Krisztusén” (I. Péter 1:18-19.). Mint Isten Báránya és mint valamennyiünk helyettesítője, Jézus Krisztus szörnyű halált halt a kereszten. Meghalt, hogy mi élhessünk. Bünné lett érettünk, hogy mi megismerhessük az Ő igazságát. Hordozta a mi betegségünket, hogy miénk lehessen az Ő egészsége. Megkötözték Őt, hogy mi megszabadulhassunk.

Önmagának feláldozását az Atya elfogadta, mint tökéletes áldozatot (Zsidók 10.), és így az isteni igazság elégtételt nyert. Az ember most már megszabadulhat a bűn, a betegség és a Sátán uralmából, mert ki van fizetve a teljes ár a mi megváltásunkért. „És hallék nagy szózatot az égben, amely ezt mondja vala: Most lett meg az üdvösség és az erő, és a mi Istenünknek országa és az Ő Krisztusának hatalma, mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, aki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. És ők legyőzték azt a Báránnyá véreért és az ő bizonyágtételüknek beszédéért és az ő életüket nem kímélték mind halálig” (Jelenések 12:10-11.).

Mi is győztesek vagyunk a Sátán és seregei fölött a Báránnyá vére és a mi bizonyágtételünk szava által. A „bizonyágtételünk beszéde” kifejezés azt jelenti, hogy nekünk bizonyágot kell tennünk arról, amit az ige mond a vér által elvégzett műről. A démonok gyűlölik, amikor ezt a megvallást hallják:

1. Jézus vére megtisztított minden bűnömötől (I. János 1:7.)
2. Krisztus vére közel vitt engem Istenhez (Efézus 2:13.)
3. Megigazultam Jézus vére által (Róma 5:8-9.)
4. Jézus vére megváltott engem (Efézus 1:7.)
5. Jézus vére megszentelt engem (Zsid. 13:12.)
6. Békességem van Istennel az Ő vére által (Kolossé 1:20.)
7. Szövetségem van Istennel Jézus vére által (Márk 14:24.)
8. Jézus vére megvásárolt engem (Csel. 20:28.)
9. Krisztus vére megtisztítja lelkiismeretemet (Zsid. 9:14.)
10. Jézus vére által bátran mehetek Isten jelenlétébe (Zsid. 10:19-22.)
11. Krisztus vére drága a számomra (I. Péter 1:19.).

Használd bizonyágtételedek szavait, amikor az ellenséggel harcolsz:

„Jézus Krisztus vére megváltott engem, megvásárolt a Sátán uralma alól. Az Ő vére által egy szövetségi kapcsolatot élvezhetek Istennel. Bátran állok meg Atyám trónja előtt, elmém és lelkiismeretem megtisztult. Sötétség szellemei, távozzatok el most, Jézus nevében! Kiűzlek titeket a rejtkehelyetekről! Jézus drága vére megszentel engem most. Uram, dicsérlek Téged, mert most a Te véred kimondja az én szabadulásomat. Ámen.”

Egy alkalommal, amikor Ausztráliában egy birkatenyésztő farmon voltunk, a tulajdonos elmondta nekünk, hogy az egyik kislányuknak állandóan szörnyű rémálmai voltak. Az édesanya értette leánya szenvedését, mert neki ugyanilyen álmai voltak gyermekkorában.

Beszéltünk a szülőknek Jézus Krisztus vérének erejéről, és arról, hogy hívőkként nekik hatalmuk van arra, hogy leányukat megszabadítsák. Tíz óra körül, amikor ő mélyen aludt, bementünk a hálósobájába, és rátettük kezünket. A szülőknek mondtuk, nagyon figyeljék meg, hogyan imádkozunk, hogy ha a rémálmok nem szűnnek meg hitbeli cselekedetünk nyomán, folytatni tudják az imát az ezután következő esetekben, amíg teljesen meg nem szabadul.

Csendesen kihirdettük Jézus Krisztus vérének erejét és azt, hogy a véráldozat miatt az ellenségnek nincs törvényes joga, hogy bántalmazza a gyermeket. Néhány percig, anélkül hogy felébresztettük volna őt, megdorgáltuk a rémálmok forrását, dicsérve Istent a megváltó véért. Másnap reggel a gyermek így kiáltott fel: „Mami, semmilyen rossz álmom nem volt ma éjjel!”

Amikor a későbbiekben találkoztunk a családdal, nagy örömmel hallottuk, hogy azóta soha nem voltak rémálmai. Ezeknek ereje megtört aznap éjjel, amikor imádkoztunk. A Bárány vérében hatalom van!

4. A Szent Szellem

A Szent Szellem az, Aki Jézust képviseli közöttünk. Ő erősít meg minket a harcra, Ő juttatja eszünkbe azokat a szavakat, amelyeket kiejtünk Jézus nevébe vetett hittel.

Maga Jézus sem kezdte el nyilvános szolgálatát mindaddig, amíg fel nem kente Őt a Szent Szellem (Lukács 3:21-23.). Feltámadása után azt parancsolta tanítványainak, hogy várjanak Jeruzsálemben, amíg be nem tölti őket a Szent Szellem. Ők már újjászülettek a Szellem által (János 20:22.), de még nem keresztelte meg őket a Szent Szellem (Apostolok Cselekedetei 1:8; 2:1-4.).

Nekünk is be kell töltekeznünk Szent Szellemmel. Amíg nem kezdünk el Szellemben járni, soha nem fogunk tudni sikeresen és megfelelően elbánni a gonosz szellemekkel. A Szent Szellem keresztség nem végcél, hanem egy kapu, amelyen keresztül beléphetünk a megtapasztalásoknak és Isten szolgálatának egy új birodalmába. Nekünk, akik újjászülettünk a Szellem által, oda kell mennünk Jézus Krisztushoz, Aki Szent Szellemmel keresztel (Lukács 3:16.), és kérnünk kell Őt, hogy töltsön be minket. Hit által fogadjuk el az Ő Szellemét, ugyanúgy, mint az üdvösséget. Vannak, akiknek a számára ez a belépés a Szent Szellemmel betöltött életbe, amikor átmennek ezen a kapun, hogy a Szellemben járjanak nap mint nap, erőteljes és izgalmas élmény. Mások ezt csendesen élik át. Az én átélésem az első leírásnak felel meg, míg Shirley-é csendes volt. Akárhogy is éljük ezt át, a keresztyén életnek egy új dimenziójába lépünk be, amelyet fenn kell tartanunk nap mint nap, hit által (Efézus 5:18.).

Jézus Krisztus, az Isten Fia, a Szent Szellemtől való teljes függésben végezte szolgálatát: „A názáreti Jézust, mint kené fel Őt az Isten Szent Szellemmel és hatalommal, ki széjjeljárót jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak, mert az Isten vala Ővele” (Apostolok Cselekedetei 10:38.).

A Szent Szellem az az erő, amely képessé tesz minket démonok kiűzésére. Amint a hit szavait mondjuk az ellenség ellen, a Szent Szellem végrehajtja azt, amit mondunk. Ő teszi szavainkat éles nyilakká, amelyek belefürödnek az ellenség erődítményeibe, Ő teszi ezeket súlyos pusztító kalapácsokká, Ő teszi ezeket lángoló fénysugarakká, amelyek eloszlatják a sötétséget.

Jézus Isten ujjának nevezte a Szent Szellemet. Amikor arra a vádra válaszolt, hogy Ő Belzebub által, a démonok fejedelme által üzi ki a démonokat, ezt mondta: „Ha pedig Isten ujjával üzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa” (Lukács 11:20.). A Máté 12:28-ban, amely ugyanezt az eseményt írja le, ez áll: „Ha pedig én Istennek

Szelleme által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.”

Egy alkalommal, amikor Shirley-vel a tisztátalanság szellemei ellen imádkoztunk, amelyek egy fiatal nőben voltak, a Szent Szellem megragadta szavainkat, és a szabadulásnak egy folyamatát tapasztaltuk meg. Miután egy ideig csendesen ült, hirtelen sírásban tört ki. Amikor megkérdeztük, hogy miért sír, azt mondta, hogy egy benne lévő szellem éppen azt mondta neki gúnyosan, hogy benne rejtőzik, és nem lehet őt megtalálni és kiűzni. Szemem azonnal megnyílt és „láttam” a szellemet, rátettem a nőre a kezemet és ezt mondtam: „A Szent Szellem világossága által látlak. Nem tudsz elrejtőzni és most eltávozol. Jézus nevében menj el!” A szellem azonnal félelemmel reagált és távozott, az a nő pedig szemmel láthatóan megkönnyebbülést érzett. Valamennyien örvendeztünk, hogy „Isten ujjá”, a Szent Szellem, rátapintott arra a helyre, ahol a szellem rejtőzködött, és érvényre juttatta azokat a parancsokat, amelyeket Jézus nevében kimondtunk.

5. Dicsőítés

Az olimpiai játékokon a versenyzők érmekért küzdenek, és azok, akik sikeresek, nagyon sok dicséretet kapnak, különösen azok, akik kiemelkedő teljesítményt nyújtanak. Természetes szinten is dicsérjük azokat, akik valamit elérnek.

Szellemi szinten a Mindenható Istent tiszteljük dicséretünkkel az Ő nagyságáért és dicsőségéért. Lelkesedünk Őerte, és dicsérjük Őt tökéletességéért, cselekedeteiért és az Úr Jézus Krisztus által adott áldásaiért.

*„Vigan énekelj az Úrnak te egész föld,
Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel,
Menjetek eléje vígassággal,
Menjetek be az Ő kapuin hálaadással,
Tornácaiba dicséretekkel,
Adjatok hálákat néki, áldjátok az Ő nevét!”*

(Zsoltárok 100:1-2. 4.)

A dicsőítés erőteljes fegyver a Sátán munkáival szemben. Éveken keresztül tisztában voltam azzal, hogy mennyire fontos Istent dicsérnünk, de belül annyira meg voltam kötözve, hogy ezt rendkívül nehéznek találtam. Egy kis mértékben tudtam ezt gyakorolni szívemben, de nagyon nehéz volt ezt ki is mutatnom.

Éveken keresztül csak kértem és kértem Istent, hogy életem szabaduljon fel, de ez soha nem történt meg. Egészen addig nem történt meg, amíg nem nyertem hitet és - akármennyire is nehéz volt - nem kezdtem el dicsérni Istent a győzelemért. Szívem vágyai és a számtalan elmondott kérés elkezdett megvalósulni.

Mivel az ellenség tudja, hogy a hangosan kimondott dicsőítésben erő van, minden tőle telhetőt elkövet azért, hogy ezt megakadályozza. Meglepő módon vannak emberek, akiknek a dicsőítését egyszerűen azzal meg tudja akadályozni, hogy azt érezteti velük, nincs kedvük ezt tenni. Ne adjuk meg magunkat ilyen könnyen az ellenségnek! Akár van ehhez kedvünk, akár nincs, mindent meg kell tennünk azért, hogy tudjuk dicsérni Istent.

„Annakokáért őáltala vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevéől vallást tevő ajkaknak gyümölcsét” (Zsidók 13:15.).

Pál és Silás ismerte a dicsőítés erejét. Filippiben súlyosan megverték és börtönbe vetették őket, lábukat pedig kalodába szorították. „Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván énekel

dicsőíték az Istent... és hirtelen nagy földindulás lőn, ... és azonnal megnyílnak az ajtók mind és mindnyájuknak a bilincsei leoldódának” (Cselekedetek 16:25-26.). Az Úrnak örömet szerzett, hogy ilyen látványosan megszabadíthatta őket, amint ők imádkoztak és dicsőítették Őt.

A II. Krónika 20:1-30. elmondja, hogy milyen kínos helyzetbe került Jósafát és Júda népe a moábiták, az ammoniták és a maoniták támadása miatt. Mialatt ők az Urat keresték imádságban és böjtölésben, a Szent Szellem leszállt Jaházire és rajta keresztül tudatta a néppel, hogy Isten hatalmas szabadulást fog nekik szerezni. Szívükben a győzelem szavával az emberek dicsérték és magasztalták Istent. Másnap a zenészek és énekesek vezetésével az ellenség felé indultak. Amint elkezdtek dicséreteket énekelni Istennek, a támadó hadseregek pánikba estek és egymás ellen kezdtek harcolni. Mire a júdeai hadsereg megérkezett a helyszínre, minden ellenség holtan feküdt a földön. Senki sem menekült meg közülük.

Amikor láthatatlan szellemekkel harcolunk, fontos, hogy parancsainkat vegyítsük Isten dicséretével. Vannak alkalmak, amikor a dicsőítés a legfontosabb. Néha, amikor emberekért imádkozom, találkozom nagyon makacs szellemekkel, és akármilyen fegyvert alkalmazunk is, ez mind hiábavalónak tűnik. Ilyen esetekben gyakran arra érzek vezetést, hogy kihirdessem, a győzelem a miénk, és arra koncentrálok, hogy dicsérjem ezért Istent. Láttunk néhány komoly szabadulást folyamatos dicsőítés alatt, amikor semmi más nem működött. Isten az Ő népének dicséretei között lakozik (Zsolt. 22:4.).

Egy este, amikor Pápua Új-Guineán szolgáltunk, abban a kiváltságban volt részünk, hogy láttuk a Szent Szellemet leszállni a szabadulás hatalmas kiadásában fiatal bennszülöttek gyülekezetére. Hirdettük az igét, és Isten sok ember életét megérintette. Mialatt arra gondoltam, hogy tíz perc múlva be kellene fejezni az összejövetelt, arra bátorítottam mindenkit, hogy dicsérjék az Urat. Ezután két fiatalember, akik tölem jobbra helyezkedtek el, olyan lelkesen kezdtek dicsérni Istent, hogy ez hirtelen felelevenítette szellememet. Éreztem, hogy valami készül. A lelkesedés úgy terjedt, mint a tűz, és Isten jelenléte nagyon valóságossá vált. Ebben a felfokozott dicsőítésben, amikor sokan ugráltak örömeikben, hatalmas szabadulások kezdődtek. Démonok távoztak hangos kiáltásokkal. A levegő tele volt démonok rémült kiáltásával és Isten népének győzelmi kiáltásával. Bár már sokszor voltunk tanúi hasonló megnyilvánulásoknak, ez az este különbözött ezektől, mert Isten Szellemének jelenlétét sokkal erőteljesebben éreztük. A szabadulásnak ez a hulláma körülbelül húsz percig tartott.

Amikor befejeztük az összejövetelt, azt ajánlottam, hogy azok, akik még mindig harcolnak olyan démoni nyomásokkal, amelyeknek ereje még nem tört meg, maradjanak ott. Mintegy húsz ember maradt ott, és a lelkigondozók elkezdtek egyenként imádkozni értük. Néhány perc múlva a Szent Szellem újból leszállt, ugyanolyan intenzitással. Ez alkalommal a démoni megnyilvánulások különösen erőszakosak voltak. Néhányan a betonpadlóba verték a fejüket és más hasonló dolgok történtek. Egyik embertől a másikhoz szaladtunk, és szabadulást parancsoltunk Jézus nevében. Micsoda győzelmes este volt ez! Isten akkor mozdult meg ilyen erőteljesen, amikor keresztények elkezdtek teljes szívből, spontán módon és erőteljesen dicsérni Őt. Egyre nagyobb jeleket és csodákat fogunk látni, nemcsak a személyes gyógyító szolgálat vonalán, hanem az egész gyülekezetben, amint a Szent Szellem ereje - hitünkön és őszinte dicséretünkön keresztül - felszabadul.

6. Nyelveken szólás

Pünkösöd napján, amikor a tanítványokat betöltötte a Szent Szellem, azok, akik körülöttük összegyűltek, saját nyelvükön hallották őket Isten hatalmas dolgairól beszélni (Apostolok Cselekedetei 2:11.).

Pál ismerte ennek a nem tanult szellemi nyelvnek az áldását. Amikor utasításokat adott arról, hogy hogyan kell ezt használni a gyülekezetben, akkor ezt mondta: „Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólni” (I. Kor. 14:18.). Pál folyamatosan beszélgetett Istennel a nyelveken szólás használata által. Tudatában volt annak, hogy amikor ezt tette, akkor az ő szelleme közvetlen kapcsolatot tapasztalt meg az Úrral, és ezáltal saját magát építette (I. Korinthus 14:1-4.).

Bár vannak, akik nagyon könnyen elkezdenek nyelveken szólni, amikor betölti őket a Szent Szellem, én ezt nem így éltem át. Egy erőteljes betöltekezésben részesültem, ami miatt szinte „részeg voltam” a Szent Szellemről, de abban az időben nem szóltam nyelveken. Ezt csak tizenkét hónappal később nyertem el, amikor egy türelmes misszionárius vendégeskedett nálam, és addig imádkozott velem, amíg dicsőséges módon felszabadulásra nem jutottam. Ez mérföldkő volt keresztény életemben. Visszatekintve most már értem, hogy miért volt ilyen harcom. A bennem lévő démonok akadályozták ennek a természetfeletti képességnek a felszabadulását. Tudták, hogy ez milyen erőforrást jelenthet a számomra.

Keresésem, küzdelmem és szenvedésem hosszú napjaiban a nyelveken szólás képessége mentette meg az életemet. Nem tudom, hogyan tudtam volna elviselni ezt az időt a nélkül a megkönnyebbülés nélkül, amit ez az ajándék adott nekem. Ez volt az egyetlen mód, ahogyan ki tudtam fejezni szívem mély kiáltásait Isten felé. Ez adott nekem világosságot, és ez erősített engem.

Amikor még nem szóltam nyelveken, gyakran csalódottságot éreztem, mert képtelen voltam szabadon kifejezni dicséretemet az Úrnak. A csalódottság véget ért, amikor az ajándék felszabadult. A nyelveken szólás arra is megnyitja az utat, hogy szabadabban imádkozzunk. Amikor valaki nem tudja, hogyan imádkozzon, a Szellemben való imádkozás értéke felbecsülhetetlen.

Volt egy idő, amikor két hónapon keresztül küzdöttem az elmémben azért, hogy helyes kapcsolatot tudjak fenntartani két emberrel. Amikor találkoztam velük, vagy rájuk gondoltam, neheztelő gondolatok támadtak bennem. Mivel nem volt jellemző rám az, hogy neheztelést vagy meg nem bocsátást tápláljak magamban, nem értettem, hogy mi történik. Folyamatosan megvallottam bűnként ezeket az erősödő gondolatokat az Úrnak, és már nagyon belefáradtam ebbe. Senkinek sem volt fogalma arról, hogyan éreztem - még annak a két férfinak sem -, mert úgy döntöttem, hogy Isten ígéje iránti engedelmisségben fogok élni, és szeretni fogom őket.

Ezekben a napokban elkezdtem imádkozni és böjtölni. A harmadik napon, amikor éppen dicsértem Istent, valami megnyilvánult az elmémben és ezt mondta: „Az én nevem gyűlölet. Az én nevem gyűlölet.” Ez nagyon meglepett. Majd rájöttem, hogy rossz magatartásom mögött a gyűlölet szellemei voltak, amelyek megnyilvánultak. Én nem akartam gyűlölni. Valami bennem, ami nem én voltam, megpróbált rávenni engem arra, hogy működjem együtt az ő gonosz természetével.

Mivel akkor nem tudtam, hogyan kell ettől megszabadulni, csak annyit tehettem, hogy nyelveken való imádságban kerestem Istent, tudva, hogy amikor ezt teszem, akkor Isten akarata szerint imádkozom. Másnap délelőtt tíz és tizenegy óra között ágyam mellett térdeltem, felemeltem ezt a problémát az Úrhoz, és nyelveken imádkoztam. Egy óra elteltével, bár külsőleg semmi nem történt, szabadnak éreztem magam. Ez igaznak bizonyult. Három nap múlva az utcán találkoztam az egyik férfival, és a szokásos módon üdvözöltem őt. Legnagyobb gyönyörűségemre, ahelyett hogy neheztelés támadt volna bennem, a szeretet csodálatos áradását éreztem. Szabad voltam!

Az Úr később megmutatta nekem, hogyan léptek be az életembe ezek a szellemek gyermekkoromban, és hogyan lapultak meg megtérésem óta várva az alkalmat arra, hogy felemeljék csúnya fejüket.

Azt is felfedeztem, hogy a dicsőítés és imádkozás mellett parancsolhatunk is nyelveken. Amikor másokért imádkozom, gyakran arra vezet a Szent Szellem, hogy beszéljek a démonokhoz nyelveken, és az áldás egyértelmű bizonyítékait láttam ennek következtében. Vannak alkalmak, amikor a vér munkáját nem a szellemi fegyverzet vagy egy kijelentés hirdeti ki, sem nem az ige idézése, vagy Jézus nevének használata (bár ez akkor is megtörténhet, amikor nyelveken szólunk), hanem egyszerűen a nyelveken szólás alkalmazása. A démonok tudják, hogy mi mit mondunk. Általában azt tapasztalom, hogy egy óriási tekintély van bennem, amikor ezt teszem. Bár rendszerint nem értem, hogy mit mondok, tudatában vagyok annak, hogy a Szent Szellem nyílt parancsokat ad és kijelentéseket tesz. Általában azt szoktam tapasztalni, hogy az a nyelv, amit ilyenkor használok, nem azonos azzal, amelyiken személyes áhítatomban és dicséretemben beszélek.

Egyszer egy fiatalember jött hozzám lelkigondozásért, és amikor az Úrra néztem útmutatásért, azt a vezetést kaptam, hogy parancsoljak nyelveken. Éreztem, hogy egy mély, rejtett köteléket érintettünk meg, és - bár nem távoztak el tőle a démonok -, érzékeltem, hogy az életén lévő szorítás gyengül. A fiatalember együttműködött velem, és magában ellene állt az ellenségnek. Mintegy fél órán keresztül folyamatosan áradtak belőlem a parancsok és kijelentések, mialatt erőm egyáltalán nem csökkent. Ez alatt az idő alatt a férfi nem érezte, hogy bármi is történne benne, hanem csendesen ült egy széken.

Váratlanul, minden előjel nélkül a férfi - vagy inkább azt mondanám, hogy a démon -, felordított, és ledobta magát a padlóra. Abban a pillanatban, amikor a szellemek megnyilvánultak, az Úr megmutatta nekem a kötelék nevét: homoszexualitás. Később megtudtam, hogy részt vett ebben a bűnben tizenöt évvel korábban, amikor még nem tért meg. További két órán keresztül harcoltunk, démoni megnyilvánulások közepette.

Azáltal, hogy a Szent Szellem vezetése szerint nyelveken szóltam, ezek a démonok, amelyek olyan hosszú időn keresztül rejtőzködtek, lelepleződtek és elgyengültek, majd kitakarodtak a férfi életéből. Vannak alkalmak, amikor nyelveken kell parancsolnunk!

7. Megkötözés és eloldozás

„És ha én Belzebúb által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Azért ők maguk lesznek a ti bíraitok. Ha pedig én Istennek Szelleme által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házáat?” (Máté 12:27-29.).

Időnként az ellenség megkötözése az a kulcs vagy fegyver, amit alkalmaznunk kell. Abban az esetben, amit az előző részben említettem, amikor harminc percen keresztül nyelveken szóltam, tudtam, hogy kötözöm az ellenséget, és amikor ezt teszem, akkor gyengítem őt. Ha ez az eszköz jut az eszedbe, akkor hinne kell, hogy amit mondasz, az megtörténik. Használd a fantáziádat, és lásd saját magadat, amint bekeríted és megkötözöd az ellenséget minden kijelentéssel:

„Sötétség cselekedetei, használjuk a hatalmunkat fölöttetek. Jézus Krisztus nevében megkötözünk titeket. Tehetetlenné teszünk titeket. Olyan szorosan megkötözünk, hogy soha semmit nem tehettek ezután. Egyre gyengébb és gyengébb leszel. Jézus Krisztus halála és fel-támadása legyőzött téged. Nála vannak a halál és pokol kulcsai. Mi Őt képviseljük. Erősek

vagyunk Általa. Légy megkötözve, teljesen megkötözve a Jézus nevében! Köszönöm Uram, hogy az ellenség egyre gyengül. Nem tud ellenállni parancsainknak, mert győztesek vagyunk Krisztusban. Meg vagytok kötözve. Rejtett szellemek, meg vagytok kötözve. Engedjétek el Istennek ezt a gyermekét most, Jézus nevében!”

Amikor imádkozom, szívvel-lélekkel részt veszek ebben, mert ez nemcsak azt jelenti, hogy helyes szavakat mondok, hanem tudatos, szándékos együttműködést jelent a Szent Szellemmel, ezért ezek az alkalmak nagyon igénybe vehetnek minket. Időnként állva beszélek, más-kor letérdelek, vagy járkálok. Gyakran gesztikulálok, mert azok, akiket megkötözünk, akikhez beszélünk és akikkel foglalkozunk, valóságos, intelligens szellemi lények. Tágabb értelemben a Sátán meg van kötözve azáltal, hogy Krisztus feltámadása lefegyverezte őt (Kolossé 2:15.).

„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt” (Zsidók 2:14.).

Istennek az a célja, hogy Krisztus által „megsemmisítse az ördögöt” és ügynökeit, vagy tétlenségre kényszerítse őket (görögül: katargeo). A Sátán feje szét lett zúzva (I. Mózes 3:15.), megsemmisítő csapást szenvedett el a hatalmas Szabadító részéről, ennek ellenére lefegyverzett állapotában is még mindig megpróbálja megtéveszteni és elpusztítani az emberek fiait. El fog jönni egy nap, amikor örökre le lesz verve, de amíg az a nap el nem jön, az egyháznak fel kell kelnie ellene, ki kell hirdetnie vereségét, és érvényre kell juttatnia az Krisztus győzelmét.

A Máté 18:18-20. a Jézus Krisztus nevében történő megkötözésről és eloldozásról is beszél: „Bizony mondom néktek: Amit megkötöztök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz. Ismét mondom néktek, hogyha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

Ha egyetértünk és összhangban vagyunk egymással (nem pusztán egyetértünk gondolatban, hanem harmóniában vagyunk, mert Isten Szelleme vezet minket), akkor kihirdethetjük az ellenség erejének megkötözését és Isten szentjeinek feloldozását. A Szent Szellem a szívünkbe tudja helyezni, hogyan kell imádkoznunk és mit kell mondanunk. Nem a saját elképzeléseink véghezvitelével próbálkozunk, hanem együttműködünk Istennel, hogy az Ő tervei és céljai megvalósuljanak.

Amikor imádkozom valakiért, hogy megszabaduljon, általában azzal kezdem az ellenségnek kiadott parancsaimat, hogy ezt mondom: „Megkötözzük a tevékenységedet ennek az embernek az életében Jézus nevében.” Van, amikor ezt csak egyszer mondom, más esetekben eltöltök valamennyi időt azzal, hogy hirdetem a rejtőzködő szellemek megkötözését.

A 149. Zsoltár bemutatja azt a hatalmat, amellyel Isten szentjei rendelkeznek a szellemi hatalmasságokkal szemben. „Hogy láncra fűzzék királyaikat, főembereiket pedig vasbilincsekbe.” (8. vers.). Halleluja!

8. Az azonosulás megvallása

Sokszor elolvastam a Római levél 6. részét, de ez frusztrációt okozott a számomra. Amiről ez beszél, az nem felelt meg a én tapasztalataimnak. Azt mondta, hogy én szabad vagyok a bűntől, de én tudtam, hogy ez nem így van. Mi volt a probléma? Miért nem működik az ige? Talán nem igaz Isten ígéje? Nem, ez lehetetlen! Végül rájöttem, hogy ahelyett, hogy megkérdőjelezném Isten szavát, el kell fogadnom és meg kell vallanom. Amikor ezt először

megtettem, úgy éreztem, hogy hazugságot vallok meg. De felismerve, hogy Isten szava nem hazugság, folytattam ennek megvallását. Fokozatosan hit támadt a szívemben, és Isten ígéjének igazsága elkezdett valósággá válni tapasztalatomban.

Gyakran el kell olvasnunk a Római levél egész 6. részét és elmélkednünk kell rajta. A mi Sátán fölötti győzelmünk valójában Krisztus győzelme, amelyből részesülünk. Amikor kijelentés által megértjük ezt az igazságot (és ez csak kijelentés által történhet meg), határozottan megragadhatjuk a hitnek egy olyan megvallását, amely rendkívül erőteljes. Még ha nem is értjük teljes egészében az igazságot, akkor is megvallhatjuk, mert ez az igazság. Megvallásunk által a Szent Szellem elvihet minket ennek megértésére.

A Róma 6. azt mondja, hogy amikor Jézus meghalt a kereszten, meghaltunk Vele együtt. Bűnös, ádami természetünket kivégezték Jézussal együtt. Amikor Őt eltemették, minket is eltemettek Vele. Amikor Ő feltámadt a halálból, mi is feltámadtunk Vele együtt új életre. A II. Korinthus 5:17. ezt mondja: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az, a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden.”

Azáltal, hogy azonosultunk Jézus Krisztus halálával, úgy döntöttünk, hogy meghalunk a bűn hatalma és romlottsága számára, meghalunk saját magunk, énközpontúságunk, lázadásunk, terveink, büszkeségünk, hírnevünk, stb. számára. Úgy döntöttünk, hogy szabadok leszünk a bűntől és saját magunktól.

Azáltal, hogy azonosultunk az Ő eltemetésével, ezt mondjuk: „Meghaltam, és nem vagyok látható ennek a világnak a számára. Mivel halott vagyok, a bűnnek nincs hatalma rajtam. Mivel halott vagyok és eltemettek engem, a Sátán, ennek a világnak az istene, nem tud engem megérinteni, nem tud befolyásolni, mert a halál által felszabadultam a bűn és a Sátán hatalma alól.”

De megvallásunk itt nem ér véget. Folytatjuk annak megvallásával, hogy feltámadtunk Krisztussal egy új életre. A régi a hátunk mögött van, eljött az új. Megigazultunk, szabadok és bátrak vagyunk, felemeljük a fejünket, mint hódítók és mint Isten gyermekei. A bűnnek nincs hatalma fölöttünk. A betegségnek nincs hatalma fölöttünk. A Sátán nem érinthet meg minket, mert Krisztusban vagyunk.

Ha súlyosan elutasítottak minket életünk folyamán, és az elutasítottság szellemei helyet találtak és állandóan ott kavarnak bennünk, az egyik kulcsa annak, hogy ebből felszabaduljunk, az, hogy ismételten elmondjuk, kik lettünk Krisztusban:

„Elutasítottság szellemei, megköttözlek titeket Jézus nevében. Nincs törvényes jogotok arra, hogy tovább gyötörjetelek engem, mert azonosultam Jézus Krisztussal az én Megváltómmal és Szabadítómmal. Amikor Jézus meghalt a Golgotán, meghaltam Vele együtt. Halál és eltemetés által meghaltam ennek a világnak a számára, meghaltam a ti uralmatok számára, meghaltam azoknak az érzelmeknek és fájdaloknak a számára, amelyeket ti okoztok. Elutasítottság, a te hatalmad megtört a halál által. Én most Krisztusban élek. Az Ő hatalma megszabadított engem. Szeretete betölti bensőmet. Meggyógyultam. Egészséges vagyok. Úr Jézus, hálát adok Neked a Veled való azonosulásomért. Meghaltam és feltámadtam. Az elutasítottságnak nincs helye bennem, nincs hatalma fölöttem, mert már nem Ádám-ban vagyok, hanem Krisztusban. Köszönöm, Úr Jézus, köszönöm, hogy ezek a szellemek elhagytak engem, most azonnal. A Te Szent Szellemed elgyengíti az ő szorításukat, most azonnal. Ez az erődítmény szétmorzsolódik, most azonnal. Minden természetes lélegzetemmel sötét szellemek távoznak tőlem. Minden kötelék szétszakad. Isten szeretete betölt engem. Megszabadultam.”

Az azonosulásnak ez az igazsága rendkívüli jelentőséggel bír. Csak akkor leszünk képesek arra, hogy leküzdjünk minden sátáni köteléket, ha egyre nagyobb mértékben támaszkodunk Jézus Krisztus halálára és feltámadására, és azonosulunk azzal.

9. A böjt

Az Újszövetségben nem szerepel a böjtre utaló egyértelmű parancs, mégis vannak szakaszok, amelyek alapján természetesnek vehetjük, hogy a keresztényeknek kell böjtölniük: „Akkor a János tanítványai jövének hozzá mondván: Miért, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek? És monda nékik Jézus: Vajon szomorkodhatik-é a násznép, amíg velük van a vőlegény? De eljönnek a napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény és akkor böjtölni fognak” (Máté 9:14-15.).

A Máté 6:16-18-ban Jézus újból utal arra, hogy a tanítványoknak kell böjtölniük, és arra biztatja őket, hogy indítékaik tiszták legyenek: „Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézéseitek, mint a képmutatóké, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek. Bizony mondom néktek, elvették jutalmukat. Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet és a te orcádat mosd meg. Hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád, aki titkon van és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.”

A böjtölést hittel kell vegyíteni. Azokban a nehéz években, mielőtt még elkezdtem volna megtalálni a szabadulást, állandóan rákényszerültem az imádságra és a böjtre. A böjt volt az egyetlen általam ismert mód arra, hogy lerázzam magamról a depresszió heves rohamait, amelyek rámnehezedtek. Eltartott néhány napig, mire jelentősen csökkent a nyomás. Visszatekintve most már látom, hogy bár az Úr értékelte azt, hogy ilyen módon kerestem Őt, nagyon kevés hitet vegyítettem a böjtölésembe. Hit által győzünk, nem egyszerűen böjtölés által. Kiáltásom ez volt: „Uram, csinálj valamit! Segíts! Kérlek változtass meg engem!” Istenre helyeztem a kezdeményezés felelősségét, elvártam Tőle, hogy tegyen valamit, de nekem kellett volna kezdeményeznem. Nem tudtam, hogy nekem kell magamat szabaddá tennem.

Időnként a böjtnek egy időszaka (akár rövid, akár hosszú) nagy segítséget jelenthet erődítmények lerombolásában. Nagy erők szabadulnak fel, amikor valaki helyes indítékokkal és hittel böjtöl. Alkalmanként, amikor lelkigondozást végzek, ezt mondom: „Miután böjtölsz egy napig (három napig, vagy talán egy hétig), akkor jobban elő lesz készítve a talaj a csatára, majd akkor imádkozunk szabadulásért.” Nagyon gyakran megtörténik ugyanis, hogy az ellenség olyan erővel és ellenállással rendelkezik, amelyet meg kell gyengítenünk imádság és böjtölés által.

Volt egy eset, amikor a tanítványok képtelenek voltak kiűzni egy démont, és Jézusnak kellett a segítségükre sietnie. Amikor megkérdezték, hogy ők miért nem tudták azt kiűzni, Jézus így válaszolt: „Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel” (Márk 9:29.).

Az Ésaías 58. a helyes és a rossz böjtről beszél. A 6. vers ezt mondja: „Hát nem ez-é a böjt, amit én kedvelek, hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad és szabadon bocsádsz az elnyomottakat és hogy minden ígát szétépjete?”

10. Kézrátétel

Jézus rátette kezét emberekre, és azt mondta, hogy a hívőknek ugyanezt kell tenniük (Lukács 4:40-41., Márk 16:17-18.).

A Szent Szellem adódik át a hit tiszta edényein keresztül, amint hitben rátesszük a kezünket arra a személyre, akinek szabadulásra van szüksége.

Az emberekben lévő démonok gyakran erőszakosan és hangosan reagálnak, amikor kézzel tartjuk, és megpróbálják eltolni a kezünket. Ők nagyon jól ismerik azt az adományt, ami ebből származik, és nem kérnek belőle.

Egy személyes lelkigondozói helyzetben a legtöbb esetben kinyújtom a kezemet, amikor parancsolok. Azonban nem feltétlenül szükséges rátennünk a kezünket a személyre, amikor szabadulásáért imádkozunk. Nyilvános szabadító alkalmakon láttam sok embert megszabadulni anélkül, hogy valaki rájuk tette volna a kezét. Ha szabadulásra van szükség, nem kell feltétlenül keresned valakit, hogy rád tegye a kezét és imádkozzon.

A kézzel tartás nem üres formalitás, amit végig kell csinálni. Ismerned kell ennek fontosságát, és tudatában kell lenned annak, mi történik a láthatatlan világban. Amikor ezzel tisztában vagy, minden lehetőséget meg fogsz ragadni arra, hogy ilyen módon részesülj a Szent Szellemről. Időnként az emberek megjegyzik, hogy meleget vagy tüzet éreznek áradni a kezemen keresztül, amint imádkozom értük. Jómagam soha nem éreztem semmit, de szellememben tudatában vagyok annak, amit Isten cselekszik. Amikor szolgál, ne legyél megkötözve természetes érzésekkel! Nem természetes, hanem szellemi szinten szolgálunk.

Egy figyelmeztető szó: A kézzel tartás szellemi gyakorlat, amit jó és rossz célokra egyaránt lehet használni. Részesülhetünk olyan dologban, amelyek nem a Szent Szellemről származnak. Meg kell válogatnunk, kinek engedjük meg, hogy imádkozzon értük. Sajnálatos módon vannak emberek, akiknek a dolgai nincsenek rendezve Istennel. Vannak, akik felfuvalkodtak büszkeségükben, rivaldafényben akarnak sütkérezni, és olyan szolgálatot tulajdonítanak maguknak, amire valójában nincs elhívásuk. Minden hívőnek olyan helyzetben kellene lennie, hogy rátehesse kezét másokra és áldást közvetítsen, de sajnálatos módon ez nem így van.

A másik oldalon bátorítom azokat a keresztényeket, akik nem teljesen szabadok arra, hogy rátegyék a kezüket másokra és imádkozzanak értük. Ha egy keresztény őszintén a világosságban jár, és egyre nagyobb szabadságra törekszik, szívében alázatos, szereti az embereket és vágyakozik arra, hogy áldást közvetíthessen, akkor ő kezének ráhelyezése által áldást közvetíthet. Az emberek szeretik és Isten fel fogja ezt használni. Nem vár addig, amíg tökéletesek nem leszünk. Lehetünk betegek, és Isten mégis gyógyítani fog rajtunk keresztül. Lehet bennünk egy bizonyos mértékű félelem, és Isten mégis fel fog minket használni arra, hogy kiűzzük a félelem szellemeit másokból és a békességnek egy új szintjére segítsük őket, bár mi tökéletlen edények vagyunk.

Ne várj addig, amíg tökéletesen szabad leszel, hogy gyógyíts vagy szabadíts másokat! Csak legyen tiszta a szíved! Légy alázatos és vesd alá magadat az Úr Jézusnak! Imádkozz hittel! Parancsolj hittel! Adj át áldásokat hittel! Időnként az Úr meg fog áldani és meg fog gyógyítani téged, mialatt mások felé szolgál. Hit által adunk, hit által nyerünk. Nem érzelmeink mutatják, hogy adunk vagy kapunk, hitünk teszi ezt.

Azzal kapcsolatban, hogy hova helyezzük kezünket: tehetjük a fejre, vagy máshova. Amikor férfiakért imádkozom, szeretem kezemet a gyomor tájékára helyezni, mert a legmélyebb felszabadulások erről a testtájáról származnak. Megkönnyíti ezt, ha a személy mellett vagy mögötte ülök. Ám soha nem teszem kezemet egy hölgy gyomrára, és nem érintem meg testének bármely részét. Rendkívül bölcsnek kell lennünk, amikor a másik nem egy képviselőjéért imádkozunk, és nem szabad alapot adnunk arra, hogy amit teszünk, az gonosznak tűnjön. Amikor nőkért imádkozom, hacsak lehetséges, van mellettem egy női lelkigondozó. Ha férfiak szolgálnak férfiak felé, nők pedig nők felé, akkor nem merülnek fel ilyen problémák.

11. Felkent zene

A világ szegényebb lenne, ha nem létezne zene, a gyülekezet szintén. A Szent Szellem fel fog kenni olyan zenét, amelyet Ő inspirál, és ilyen módon egy újabb csatorna nyílik meg, amelyen keresztül felfrissülhetünk szellemi csatáink közepette.

Amikor Izrael, Júda és Edom királyai Elizeustól kértek tanácsot, az Úr egy haditervet adott Elizeusnak a Moábiták legyőzésére. Ennek a zene volt a lényege. Elizeus kérte, hogy vigyenek oda egy lantost, és amint a lantos játszott, akkor szállt le az Úr ereje Elizeusra (I. Királyok 3:15.). Látjuk a felkent zene hatalmát Dávid történetében is, aki hárfázott, amikor Sault gyötörte a gonosz szellem. Zenéje felfrissítette Sault és elűzte a gonosz szellemet (I. Sámuel 16:23.). Hogy meghatározd családotban az alaphangnemet, válogass össze jó keresztény felvételeket, amelyeket lejátszhatsz az otthonodban. Sok jó gyűjtemény van, amelyekből választhatsz. De válogass gondosan! Vannak olyan zenék, amelyek nem a Szent Szellem kenetét fogják elhozni, hanem valójában démoni tevékenységet szabadítanak fel. Amikor az Úr jelenlétében vagy és kötelékeket törsz meg a saját életed fölött, lesznek alkalmak, amikor azt fogod tapasztalni, hogy megerősít téged az, ha csendes háttérzene szól. Olyan énekek, amelyek bibliai igazságokról szólnak, különösen értékesek az ellenséggel szemben folytatott harcunkban. Az éneken keresztül ajkainkkal megvallhatjuk Krisztussal való azonosulásunkat, a vér hatalmát, Krisztusban való győzelmünket, stb.

Shirley dalszerző, és nagyon gyakorlott abban, hogy igeverseket és szellemi alapelveket fogalmazzon meg zenében. „Jövök feltámadott életre” című dala egy győzelmi ének, amint azt a következő szavak ezt tanúsítják:

*„Jövök feltámadott életre,
Mert az Úr megszabadított engem a belső küzdelemtől.
Kelj fel, kelj fel lelkem és vedd el győzelmedet,
Állj meg azon az ígéreten, hogy szabad vagy,
Kijövök a kötelékből és vereségből,
Katona vagyok a Királyok Királyának hadseregében,
Győzelemben járok!
Követelem a szabadságomat!
Jövök feltámadott életre!”*

(1984. Shirley M. Powell)

Én magam nagyon sokszor elénekelttem ezt a dalt. Gyakran győztes katonának éreztem magam, míg más alkalmakkor ezt nem éreztem. Függetlenül érzelmeimtől, minden nap énekelek és megvallok ilyen igazságokat. Hitem megvallása felszabadítja Istent arra, hogy egyre jobban és jobban megalapozza ezeknek az igazságoknak a valóságát tapasztalataimban.

12. A szellemek megkülönböztetése

A Szellem kilenc ajándékának, illetve megnyilvánulásának egyike, amelyet az I. Korinthus 12. említ, különösen hasznos a gonosz szellemekkel való foglalkozás során. Ez a szellemek megkülönböztetésének az ajándéka (10. vers.). Jézus Krisztus gondoskodott a számunkra egy megfelelő ajándékról a láthatatlan ellenséggel való foglalkozáshoz. A szellemek megkülönböztetésének ajándéka által az ember szeme megnyílik, hogy lásson (vagy felfogjon) olyan dolgokat a láthatatlan világban, amelyeket nem lehetne meglátni természetes látás vagy ismeret segítségével. Alkalmanként minden hívő működhet a szellemi megkülönböztetés területén. Valójában bátorít minket az ige arra, hogy gyakoroljuk ezt, amint érett keresztényekhez illik: „Az érett korúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva

gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre” (Zsidók 5:14.). Van azonban olyan ajándék, amit nem mindenki kap meg, hanem a Szellem a saját akarata szerint osztja ki (I. Korinthus 12:11.). Ha azt tapasztaljuk, hogy a megkülönböztetés rendszeresen működik az életünkben, akkor mondhatjuk, hogy elnyertük ezt az szellemi ajándékot. A kijelentés forrása az Úr, és Hozzá kell, hogy szálljon a dicsőség.

A közelmúltban eleget tettem egy keresztény fiatalember segélykérésének, akinek idegösszeomlása volt. Egy olyan evangélizáló irányvonalból származott, amelyik nem hitte, hogy keresztények démonizáltak lehetnek. Hitük megakadályozta őket abban, hogy képesek legyenek segíteni neki. Depressziós volt és kétségbeesett, azt gondolta, hogy elvesztette üdvösségét és örökre elkárhozott. Imádkoztam érte, megdorgáltam az ellenséget, amint a Szent Szellem vezetett. Mindössze harminc percnyi imádkozás után - bár semmilyen megnyilvánulást nem tapasztalt -, depressziója eltűnt és üdvbizonyossága visszatért. Aznap éjjel, hónapok óta először, mélyen aludt orvosságok nélkül. Három nap múlva elbocsátották a kórházból.

Amikor elmentem hozzá, hogy újból imádkozzam érte, elmondta nekem, ő gyakran gondolkozott azon, hogy vajon okozhatják-e démonok az ő problémáit, és szeretne volna tudni, vajon van-e valaki a világon, aki tudja használni a megkülönböztetés ajándékát, és meg tudná neki mondani, hogy ez így van-e. Biztosítottam őt afelől, hogy én személyesen ismerek számos embert, akik megkapták ezt az ajándékot, és használják a Krisztus Teste felé végzett szolgálatban.

A szellemek megkülönböztetésének ajándéka nem korlátozódik a démonok felismerésére. Lehet használni annak megállapítására, amit a Szent Szellem cselekszik, az emberi szellem felismerésére és angyalok jelenlétének azonosítására. Keresztelő János látta a Szent Szellemet galamb formájában leszállni Jézusra (Máté 3:16.). Jézus felismerte, hogy Nátánél szellemében nem volt hamisság (János 1:47.). Elizeus érzékelte angyalok jelenlétét (II. Királyok 6:15-17.). Miközben lelkigondozást végeztem egy férfi felé, akiben nagyon sok neheztelés és keserűség volt, kihangsúlyoztam a megtérés fontosságát és a megbocsátás szükségességét. Javaslatomnak megfelelően megnevezett embereket és helyzeteket és „megtért”, kijelentve, hogy megbocsátott. Amikor elkezdtünk imádkozni a színfalak mögött lévő szellemek ellen, felismertem, hogy nem volt őszinte, és nem tért meg igazából. Ezt mondtam: „Van még meg nem bocsátás a szívedben?” Azt válaszolta, hogy nincs. Tovább imádkoztunk, de tudtam, hogy nem mondott igazat. Második és harmadik alkalommal is feltettem neki ugyanezt a kérdést, és ugyanazt a választ adta. De mivel a Szent Szellem által tudtam, magabiztosan odafordultam hozzá és ezt mondtam: „Te nem bocsátottál meg ezeknek az embereknek. Hazudsz! Kaptam egy szót az Úrtól a számodra. Ez a szó: térj meg!” Miután szembesítettem őt ezzel, elismerte, hogy nem bocsátott meg és nem is hajlandó ezt megtenni. Dühösen kiviharzott irodámból, és soha nem tért vissza a gyülekezetbe. Néhány hét múlva börtönbe került. A legutolsó dolog, amit hallottam róla, az volt, hogy egy elmeegógyintézetben pszichiátriai kezelésben részesült. Ez az ember meglátta a világosságot és lehetőséget kapott a megtérésre, de elfordult attól a világosságtól és hatalmas ítéletet idézett saját magára.

A szellemi ajándékok - különösen a szellemek megkülönböztetése és a tudomány beszéde -, képessé teszik a lelkigondozókat arra, hogy gyorsan eljussanak a problémák gyökeréhez. Így nagyon sok időt meg lehet takarítani. Néhány hónappal ezelőtt egy férfi, aki szenvedélyes dohányos volt, megtért, de ahelyett, hogy ezt a szokását feladta volna, hamarosan kétszer annyit dohányzott. Amikor elmondta ezt a problémáját és imát kért, felismertem a kudarcnak és a kudarcból való félelemnek a szellemeit, és éreztem, hogy ez volt a gyökere ennek a szokásnak. Megvallotta, hogy ő mindig azt érezte, hogy ő egy kudarcot vallott ember és „jó szövege volt”, hogy megpróbáljon hatással lenni az emberekre. Imádkoztam, megparancsol-

tam ezeknek a belső kötelékeknek a megtörését egészen addig, amíg azt nem éreztem, hogy abba kell hagynom, több mint egy órával később. Egy idő múlva tanácstalan tekintettel odajött hozzám, és ezt mondta: „Ezt én nem értem. Nem imádkoztál a dohányzásommal kapcsolatban, de én mégis szabad vagyok.”

Elmagyaráztam neki, hogy a Szent Szellem kijelentése alapján azokkal az alapokkal foglalkoztunk, amelyek teret engedtek a nikotinnak.

A közelmúltban egy fiatal nő jött imádságért. A missziós területen szolgált, de ott kellett hagynia idegösszeomlás miatt. Egy testi probléma miatt volt gondban, de az Úr ezúttal is azt akarta, hogy menjünk mélyebbre. Felismertem annak erős belső démoni kötelékét, hogy gyűlölte saját magát, ami szembefordította őt önmagával, nem engedte meg, hogy szeresse saját magát és hogy jó dolgokat gondoljon önmagáról. Elismerte, hogy ez volt az alapvető probléma életében, és elkezdünk parancsolni a démonoknak, hogy távozzanak. Egyetlen szabadító alkalom után mélységes változásokat tapasztalt személyiségében, és teljesen felvillanyozta őt az a kilátás, hogy új ember lehet belőle.

A szellemek megkülönböztetésének ajándéka által sokkal többet megtudhatunk gonosz szellemekről, mint hogy egyszerűen a jelenlétüket érzékelnénk. Megtudhatjuk a nevüket, a kötelék területének erejét, láthatjuk ellenállásukat, láthatjuk reakcióikat és azt, ahogyan gyengülnek, amint megkötozzuk őket és megparancsoljuk nekik, hogy menjenek el. Láthatjuk őket, amint elhagynak egy személyt. Tudhatjuk, hogy egy kötelék teljesen megtört-e, vagy csak részben, tudhatjuk, hogy más szellemek kapcsolódnak-e szorosan azokhoz, amelyekkel foglalkozunk, tudhatjuk, hogy a lelkigondozott megteszi-e a maga részét az együttműködésben, ismerhetjük a hit mértékét, amellyel a személy rendelkezik, és így tovább. Nincs feltétlenül szükség valamilyen külső testi reakcióra, hogy az vezessen téged. A szellemek megkülönböztetése egy ismeret - valaminek az érzékelése - a Szent Szellem által.

A szellemek megkülönböztetésének ajándéka különféle módokon működhet más és más embereken keresztül. Együtt lehet több ember, akik használják ezt az ajándékot, de látásuk többféle és különböző szintű lehet.

A szellemek megkülönböztetése szorosan kapcsolódik a tudomány és a bölcsesség beszédéhez. Ez mind kinyilatkoztató ajándék.

Míg a szellemek megkülönböztetésének ajándéka betekintést enged, hogy „lássuk” az ellenség munkáját, a tudomány beszéde által megértjük azt, mikor történt a probléma, mi okozta azt, stb. Valakiért imádkozva felismertem az elutasítottság szellemeit, majd a tudomány beszédének ajándéka által tudtam, hogy ezeknek szorítása erősödött, amikor az az ember tizenévesen kis híján megfulladt. Képes voltam arra is, hogy megmondjam az időt, a helyet, és az esettel kapcsolatos körülményeket. Isten Szellemének ilyen megnyilvánulásai megmutatják a lelkigondozottnak Isten személyes törődését és szeretetét, és segítenek neki aktivizálni hitét, hogy el tudja fogadni a szabadulást.

Milyen nagy szüksége van az egyháznak arra, hogy a Szellem összes ajándéka teljes mértékben működjön! Nyugati keresztényként mi gyakran túl „ügyesek”, túl „műveltek” vagyunk, túlságosan bízunk magunkban, és nem vagyunk eléggé gyermekiek a bizalom és a hit területén. Még sok pünkösdi és karizmatikus gyülekezetbe is beszivárogtak a modern pszichológia fogalmai és módszerei, és elutasították a Szent Szellem bölcsességét és hatalmát.

Ne felejtsd el: szellemi kötelékeket szellemi fegyverekkel kell megtörni. „Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek erősségeik lerontására” (2. Korinthus 10:4.).

Minden hívőnek, különösen azoknak, akik vezetői és lelkigondozói felelősséget viselnek, őszintén kell vágyakozniuk a szellemi ajándékokra (1. Kor. 14:1.).

8. fejezet

A hit kulcsa

Két világ létezik. Az egyik az anyagi világ, amelyik látható, de ideigvaló. A másik a szellemi világ, ami láthatatlan, de örökkévaló. Ugyanúgy, ahogyan fizikai születés által lépünk be az ideigvaló világ valóságába, hasonló módon Isten országa szellemi világának valóságába szellemi születés által lépünk be.

Jézus mondta: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (János 3:3.). Ezt is mondta: „Ami testtől született, test az és ami szellemtől született, szellem az” (János 3:6.). Amikor valaki Jézus Krisztushoz jön megtéréssel és hittel, és aláveti magát Jézus Krisztus úr voltának, egy belső csoda történik. A Szent Szellem új életet ad: életre kelti az ember szellemét Isten számára. Tagja lesz Isten családjának és megkapja az örök élet ajándékát. Belépést nyer Isten jelenlétebe és kapcsolatra lép Istennel. Ez az újjászületés a hit cselekedete által történik meg. A hitet azért kapjuk, hogy beléphessünk Isten országába. „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által” (Efézus 2:8.). A hit, amelyet nyerünk, a hitnek egy bizonyos mértéke. Ennek növekednie kell, hogy képessé tegyen minket arra, hogy egyre jobban és jobban értékeljük magát az Urat és az Ő országának hatalmát.

Az újjászületés előtt hozzá vagyunk kötözve az anyagi világhoz, amelyhez érzékeinken keresztül kapcsolódunk: látás, tapintás, ízlelés, hallás és szaglás. Látás által szerzett ismeretben járunk, nem kijelentésben. Az újjászületés után kijelentésben részesülünk, amint a Szent Szellem megvilágosítja Isten igéjét. Így a láthatatlan világ valósággá válik a számunkra. Szellemi képességeink által elkezdjük látni (avagy érzékelni) ezt az új világot. Elkezdünk hitben járni. Hit által menekültünk meg, és hitben járunk.

A hit meghatározása

„A hit pedig a reménylett dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsidók 11:1.). Az „Amplified New Testament”-ben (Kibővített Újszövetség) ez a vers így hangzik: „A hit azoknak a dolgoknak a bizonyossága (jóváhagyása, birtoklevele), amiket remélünk, azoknak a dolgoknak a bizonyítéka, amiket nem látunk és az ezek valóságáról való meggyőződés - a hit valós tényként való érzékelése annak, ami nincs leleplezve az érzékszervek számára.”

A „hit” és a „hinni” szavak ugyanabból a görög gyökérből származnak. A hit szava a „pistis” (főnév) a hinni szó görög megfelelője a „pisteuo” (ige). Ezért mondhatjuk azt, hogy a hit gyakorlása az, hogy hiszünk, és ha hiszünk, akkor ezzel a hitet gyakoroljuk. Hívó az, akinek van hite. Akinek van hite, az hívő. Egyszóval: hívő az, aki bízik Isten igéjében.

Hit által részesülünk Isten országának áldásaiból. Az áldások elnyerésével való összefüggésben a hit:

- egy cselekedet: kilépni Isten Szava alapján,
- az a hatalom, amely Isten ígétét kézzelfogható tulajdonoddá teszi,
- az a bizonyosság, hogy amiben reménykedtél, az már a tiéd,
- az a meggyőződés, hogy a láthatatlan áldások a te birtokodban vannak,
- a hálaadás megvallása a teljesített ígéretekért.

A reménység ezt mondja: meg fogom kapni. A hit ezt mondja: megkaptam.

Az elhívás a hitben való járásra

„Mert hitben járunk, nem látásban” (II. Korinthus 5:7.). „Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él” (Galácia 3:11.). „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Amely életet pedig most testben élek, azt Isten Fiában való hitben élem, Aki szeretett engem, és önmagát adta érettem” (Gal. 2:20.).

Te és én arra kaptunk elhívást, hogy hitben járjunk. Keresztény életünk azzal kezdődött, hogy hitben átadtuk magunkat az Úr Jézus Krisztusnak. Istentől mindent hit által nyerünk. Megbocsátás, gyógyulás, szabadulás, vezetés, védelem, stb. mindezt hit által kapjuk. Egész életedben érzékszerveiden keresztül voltál kapcsolatban az ideigvaló világgal.

Most talán, hogy Krisztushoz jöttél, megpróbálsz érzékszerveiden keresztül kapcsolódni a szellemi világhoz. Ez nem fog működni! Érzékszerveidnek szellemed uralma alá kell kerülniük. Szellemednek, ahonnan a hit származik, felül kell kerekednie. El kell kezdened a kijelentés által szerzett ismeret világosságában járni, az igazság Isten ígéje által jön. Szellemed kapcsolódik az ígéhez és Isten országához, nem érzékszerveid.

Istennek tetsző élet hit által

„Hit által vitetett fel Énók, hogy ne lásson halált és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonysgot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek. Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik” (Zsidók 11:5-6.). Énók Istennel járt és tetszett Istennek. Miért? A hite miatt. Akarsz tetszeni Istennek? Akkor Isten ígéje szerint kell járnod! Milyen kemény szavak ezek: „Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.” Lehetetlen!

Éveken keresztül imádkoztam és imádkoztam, kértem, kértem, kértem az Urat, hogy változtasson meg engem, szabadítson meg. Órákon keresztül imádkoztam minden nap, állandóan olvastam az ígét, bibliaversek százait memorizáltam, gyakran böjtöltem, de nem szabadultam meg. Ha valaki kétségbeesett volt, én az voltam. Minden tölem telhetőt megtettem, hogy megmozdítsam Isten kezét. Felkerestem gyülekezeteket és kimentem, amikor előrehívtak, de Isten soha nem érintett meg. Mindig úgy tűnt, hogy valaki más kap áldást, mégis bizonyos voltam abban, hogy ugyanolyan buzgón kerestem Istent, mint bárki más. Újra meg újra így kiáltottam fel: „Uram, Te azt mondod a Te ígédben, hogy ha teljes szívünkkel keresünk Téged, akkor megtalálunk. Mit jelent hát a 'teljes szív'? Hogyan tehetnék többet annál, amit teszek?”

Végül, miután egy teljes évet imádkozásban és böjtölésben töltöttem, eljutottam arra pontra, hogy úgy éreztem, saját képességeim végére jutottam, hogy kitartsak a keresésben, a küzdelemben. Szellemileg és testileg kimerült voltam. Végem volt.

A gyengeségnek ezen a helyén az Úr Isten két dologra hívta fel a figyelmemet: először arra a műre, amit Jézus a Golgotán elvégzett. Ez tökéletes áldozat volt a teljes megváltásért. Isten már megtette az Ő részét, hogy gondoskodjon szabadulásomról. Másodszor: a hit kulcsára. Most rajtam volt a sor, hogy hit által elvegyem a Golgota áldásait. Ezt mondtam: „Uram, én halott vagyok. Meghaltam ennek a világnak a számára, saját képességeim és erőm számára.” A Szent Szellem ezt sutogta a szívemben: „Kelj fel!” Én ezt kérdeztem: „Hogyan, Uram?” És Ő egyszerűen ezt mondta: „Hit által.”

A „hit által” szavak ott csengtek a szívemben, és elkezdtem kutatni az Írásokat. Szemem megnyílt annak meglátásra, hogyan tudom gyakorolni hitemet, és amint elkezdtem hinni, eljött a fordulópont. Elindultam a szabadulás ösvényén. Lassan elkezdtem kiemelkedni a depresszióból és kétségbeesésből. A hit kulcsa megnyitotta a zárat. Az ajtó megnyílt. Hit által kedvében

jártam Istennek. Imádkozhatunk és érvelhetünk, amennyit csak akarunk, de ha nem Isten módján tesszük ezt, akkor problémáink megmaradnak. Isten útja a hit útja!

A hit hatalma

A hit annyira erőteljes, hogy lehetőségei korlátlanok. Amikor a tanítványok megfogalmazták aggodalmukat azzal kapcsolatban, hogy egy gazdag embernek mennyire nehéz belépnie Isten országába, Jézus így válaszolt: „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges” (Máté 19:26.). A Márk 9:17-29-ben arról olvasunk, hogy a tanítványok képtelenek voltak kiűzni egy szellemet egy epilepsziás fiúból, aki süketnéma volt. Az édesapának oda kellett vinnie a fiút Jézushoz, és amikor Jézus meghallotta, hogy mi történt, ezt mondta: „Ó, hitetlen nemzetség, meddig szenvedlek még titeket?” Csalódott volt hitük hiánya miatt. Ezután a démon rángatni kezdte a fiút, és az édesapa így esedezett Jézusnak: „Ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk!” Jézus így válaszolt: „Minden lehetséges a hívőnek.”

A Máté 19:26-ban Jézus azt mondta, hogy Istennél minden lehetséges. Most azt mondja, hogy azoknak, akik hisznek, minden lehetséges. Ez azt jelenti, hogy azok, akik hisznek, Isten igéje által korlátlan lehetőségekkel rendelkeznek.

Mivel a hit ilyen erőt szabadít fel, gondosan ügyelnünk kell arra, hogy megfelelő módon használjuk. Vannak hívők, akik elsősorban saját előbbrejutásuk érdekében használják ezt az anyagi világban: többet ebből, többet abból, nagyobbat ebből, nagyobbat abból.

Ha csak arra használjuk hitünket, hogy anyagi és pénzügyi természetű áldásokat szabadítsunk fel, ez nem feltétlenül rossz, de ha túlságosan lefoglal minket és azt gondoljuk, hogy Isten áldásai kizárólag ilyen dolgokat jelentenek a számunkra, akkor helytelen célokra helyezzük a hangsúlyt. Ebben a könyvben úgy beszélünk a hitről, mint ami felszabadítja Isten áldásait a szellem, a lélek és a test számára. Az ige nem hagy kétséget afelől, hogy Istennek az az akarata, hogy szabadságban és egészségben éljünk.

A hit forrása

A hit Isten igéjéből származik: „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által” (Róma 10:17.). Ha hithez akarunk jutni, hallgatnunk kell Isten igéjét. A hitet nem kérünk kell. Nincs értelme így imádkoznunk: „Uram, nincs hitem. Kérlek, adj nekem valamennyit!” Ha azt akarjuk, hogy legyen hitünk, olvasnunk kell az ígét és elmélkednünk kell felette. Nem önmagában az igeszakaszok (logosz) olvasása fogja eredményezni a hitet: szívünket az ígére és az Úrra kell helyeznünk. Ezután a Szent Szellem képes lesz arra, hogy a „logosz”-nak, az írott ígének egy-egy részét szellemünkbe helyezze. Amint ezek megelevenednek - „rémává” válnak a számunkra - a hit felszabadul.

Hagyd abba a hitért való könyörgést, helyett legyél Isten előtt az Ő igéje mellett. Válassz ki olyan igeszakaszokat, amelyek a hitről szólnak, olvasd azokat a részeket, amelyek elmondják neked, ki vagy te Krisztusban. Ne küszködj az elméddel, hogy megpróbáld megérteni, hanem az elméd legyen nyitott! Ahogy telnek a hetek és a hónapok, az ige el fogja végezni a maga munkáját benned, és a Szent Szellem, a mi tanítónk, részesíteni fog téged adományából. Lehetséges, hogy nem fogod látni hited növekedését egyik napról a másikra, de hetek, hónapok, évek elteltével bizonyosan látni fogod a különbséget. Ez olyan mint egy mag, amit ha elültetnek, az növekszik, érik és végül learatják, bár lehetséges, hogy növekedése nem észlelhető ige rövid idő eltelte után (Márk 4:26-29.).

A hit mértéke

Minden keresztény rendelkezik a hitnek egy mértékével: „Isten adta kinek-kinek a hit mértékét” (Róma 12:3.). Ez a mérték személyenként változik, de mindenkié növekszik. Pál azt mondta a thessalonikai hívőknek, hogy hitük nagyon megnövekedett (II. Tessz. 1:3.). Nem szabad összehasonlítani hitedet másokéval, vagy féltékenynek lenned mások hitére, hanem használnod kell hitednek azt a mértékét, amellyel rendelkezel. Azt fogod tapasztalni, hogy a használat során hited növekszik. Amint megtanulod felszabadítani a hitedet, az eredmények felbátorítanak majd téged. Végül fel fogod fedezni, hogy az Úr munkálkodik rajtad keresztül, már nem látod Őt távolinak, vagy olyannak, mint Aki nem törődik veled, hanem Ő veled van. Ő be fogja tölteni különféle szükségleteidet. Izgatott leszel, bár lehet, hogy lesznek harcaid, amelyek megpróbálnak téged. Kezdj el hálát adni Istennek, hogy rendelkezel a hitnek egy mértékével!

A hit a láthatatlan dolgokra vonatkozik

„A hit ...a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsidók 11:1.). Bizonyítékok alapján tudhatunk valaminek a létezéséről. Lehetetlen, hogy egy olyan dolognak bizonyítéka legyen, ami nem létezik. Szellemi dolgokban a hit a mi bizonyítékunk.

A természetes szem nem látja Isten országát és annak roppant nagy lehetőségeit, amelyek elérhetőek a mi számukra is a Golgota által. Az Efézus 1:3. azt mondja, hogy Isten „megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben a Krisztusban”.

Ha nem látjuk ezt a világot vagy annak áldásait, nem jelenti azt, hogy ez nem is létezik. Valójában a láthatatlan világ sokkal valóságosabb, mint a látható, abban az értelemben, hogy örökkévaló. A mi világunknak volt kezdete és lesz vége. A láthatatlan világ örökkévaló, és ezt a világot hit által tudjuk megérinteni.

Ha egy érmét tartanék a nyitott kezemben, és azt mondanám néhány embernek: „Nézzétek, egy érme van a kezemben”, akkor mivel ők látnák az érmét, nem lenne szükségük hitre, hogy elfogadják azt, amit mondok. De ha ezt az érmét a hátam mögé teszem és ezt mondom: „A kezemben van egy érme”, akkor nekik el kell dönteniük, hogy elfogadják-e szavamat, vagy sem. Az a tény, hogy ők nem látják az érmét, nem bizonyítja azt, hogy az nincs is ott. Az ott van, de nekik el kell hinnük a szavamat ahhoz, hogy ezt tudják.

Az óriási láthatatlan világban az Úr Jézus Krisztus által elérhetővé vált a lehetőség minden szükséglet betöltésére. Isten ígéje beszél nekünk erről. El kell döntenünk, hogy elhisszük-e Isten szavát, vagy sem. Az a tény, hogy nem látjuk ezeket a lehetőségeket, nem jelenti azt, hogy ezek nem is léteznek. Ezek valóságosak, és ezeket nekünk meg kell ragadnunk. A mi hitünk a bizonyítéka ezek létezésének, valóságának. A hit a nem látott dolgok bizonyítéka. Isten ígéje igazság. Isten nem hazudik. Ő nem tud hazudni (Titus 1:2.). Az Ő szava megbízható. A hit az Ő szavából származik.

A II. Királyok 6. elmondja nekünk azt a történetet, amikor Szíria királya elküldött egy nagy hadsereget lovakkal és harci szekerekkel, hogy fogják el Elizeus prófétát. A sereg eljött egy éjjel, és körülvette a várost. Elizeus szolgája korán reggel felkelt, és megrémült attól, amit látott. Azonban Elizeus nem nyugtalankodott, mert nemcsak természetes szinten látott, hanem betekintést nyert a szellemi dimenzióba is. Ezt mondta szolgájának: „Ne félj, mert többen vannak, aki velünk vannak, mint akik övelük. És imádkozott Elizeus és monda: Ó Uram, nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson” (16-17. vers). Különös ez az imádság? Nem. Elizeus azért imádkozott, hogy szolgájának legyen szellemi látása. Volt egy másik világ, amely láthatatlan volt az ő számára. Egy valóságos világ! Az, hogy a szolga nem látta, nem

jelentette azt, hogy az nem is létezett. Az ott volt, de addig, amíg szellemi szemei nem nyíltak meg, nem látta. „És megnyitá az Úr a szolga szemeit és láta, és ímé a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül” (17. vers). Elizeus a hit embere volt. Hite a láthatatlan világra vonatkozott. Ez a hit tetszett Istennek, és angyalai által szabadításról gondoskodott a számára.

A hit az a csatorna, amelyen keresztül kapunk

„A hit a reménylett dolgok valósága...” (Zsidók 11:1.).

A hit az a csatorna, amelyen keresztül megkapjuk azt, amiben reménykedünk. A remény és a hit együtt működik, de hit által nyerjük el Isten ígéreteit, nem reménység által. Sok keresztény azt gondolja, hogy hite van, pedig valójában csak reménysége van. A reménység a jövőre vonatkozik. A hit pedig a jelenre. A reménység ezt mondja: „Meg fogok szabadulni”. A hit ezt: „Megszabadultam!”

Ez nem a reménység aláaknázása. A reménységet úgy lehetne meghatározni, mint egy jó dologra való bizonyos elmebeli várakozást, és ez rendkívül fontos. Soha nem lesz hited, ha nincs reménységed (bár lehet reménységed hit nélkül.). Emlékszem egy alkalomra, amikor annyira kétségbeesett voltam, hogy majdnem elveszítettem reménységem minden maradékát. Szörnyű az az állapot, amikor nincs reménységed. A remény fontos, de önmagában nem elegendő. Éveken keresztül a jövőben éltem, számtalanszor mondtam Shirley-nek: „Egy napon majd meg fogok szabadulni”. De ez mindig valahol előttem volt, elérhetetlen távolságban, mint a közmondásos sárgarépa, amit a szamár előtt lóbáltak. Amit én hitnek gondoltam, az valójában reménység volt.

Amint olvassátok ezt a könyvet, sokan reménységet nyertetek. Elmétek jó dolgokra és áldásokra várakozik. Ezt mondjátok: „Végre látom, hogy van válasz a számomra”. Ha most át akarjátok élni azt, amiben reménykedtek, akkor reménységeiteket át kell vezetnetek a hit csatornáin. „A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljök a reménységben a Szent Szellem ereje által” (Róma 15:13.). Vannak, akik ezt mondják: „Uram, majd ha örööm és békességem lesz, akkor majd hiszek”. De az ige azt mondja, hogy hinnünk kell, és azután jön az öröm és a békesség. Ne a kocsit fogd be a ló elé!

A hit működése

Ahhoz, hogy hitünk működjön, és el tudjuk venni Isten áldásait, vannak olyan alapelvek, amelyeket ismernünk és követnünk kell. Magától értetődik, hogy Isten iráni engedelmesség által áldások szállnak ránk akkor is, ha nem kérjük ezt, de bizonyos testi, lelki és szellemi problémákra csak akkor találjuk meg a megoldást, ha kitartóan könyörgünk Istenhez, és elfogadjuk ezt hit által. Egész egyszerűen kifejezve a hit működésének alapelvei:

a) elvenni imádság által

b) megalapozni beszédünkkel.

A Márk 11-ben egy terméketlen fügefa megátkozásával Jézus arra tanította követőit, hogyan kell a hitet működtetni. Tanulmányozzuk át gondosan ezt a szakaszt: „És másnap, amikor Bethániából kimentek vala, megéhezék. És meglátván messziről egy fügefát, amely leveles vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta, de odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem találá, mert nem vala fügeérésnek ideje. Akkor felelvén Jézus monda a fügefának: Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai” (Márk 11:12-14.). „És amikor beesteledék, kiméne a városból. Reggel pedig, amikor mellette menének el, látják

vala, hogy a fügefa gyökerestől kiszáradott. És Péter visszaemlékezvén monda néki: Mester, nézd, a fügefa, amelyet megátkozál, kiszáradott. És Jézus felelvén monda néki: Legyen hitetek Istenben. Mert bizony mondom néktek, ha valaki ezt mondja ennek a hegynek: Kel fel és ugorjál a tengerbe! És szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meg lesz néki, amit mondott. Azért mondom néktek: Amit könyörgéstelekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek és meglészen néktek” (19-24. vers).

a.) Elvenni imádság által:

A Márk 11-ből idézett igeszakaszban Jézus ezt mondta: „Amit könyörgéstelekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek és meglészen néktek”. A folyamat lépcsőfokai tehát:

1. Imádságban kérni

2. Hinni

3. Megnyerni

1. Imádságban kérni:

Ha tudjuk, hogy Isten akarata számunkra az, hogy szabadok legyünk, és tudjuk, hogy az Úr Jézus Krisztus teljes megváltásról gondoskodott a számunkra a Golgota által, akkor kérnünk kell az Atyát Jézus nevében végleges szabadulásunkért.

2. Hinni:

Jézus azt mondta, hogy miután kértünk valamit, „higgyétek, hogy mindazt megnyeritek”* . A hit azt jelenti, hogy „most”. Hiszem, hogy megkaptam. Bár még nem látom azt amit kértem, bár még nem érzem magam másnak, mégis hiszem, hogy megkaptam. Az én hitem a bizonyíték arra, hogy az áldás az enyém, az a hit, ami az igéből ered.

3. Megnyerni:

Megnyeritek: Ez jövő időben van. Hit által már a miénk az, amit kértünk, de egy későbbi időpontban vesszük azt majd birtokba. Már a miénk a láthatatlan világban, de még nem a miénk a láthatóban. Mivel már megkaptam a választ hit által, már nem kell folytatnod a könyörgést. Ha tovább imádkozol ugyanazért a dologért, az azt bizonyítja, hogy nem nyerted meg azt hit által. Már ne könyörögj, hanem adj hálát és dicsérd Istent azért, mert amit kértél Tőle, az már a tiéd. A hit a te bizonyítékokod. A hit a láthatatlan világhoz kapcsolódik és „látja” az áldást, mint ami már a tiéd - most! Ezután a Szent Szellem a te saját tapasztalatoddá fogja tenni azt, amit megnyertél, amikor imádkoztál. De gyakran szerepel az idő-tényező ebben a kérdésben, talán órák, napok, hónapok és néha évek. A várakozás és próba időszakában a dicséret és hálaadás által tartsd meg annak megváltását, hogy a kért dolgot megkaptad. Ha csak alapelveket szajkózol, akkor csalódni fogsz, de ha ezt az igazságot a szellemed működteti benned, akkor meg fogod azt kapni, függetlenül attól, mennyi ideig tart a késlekedés. Az, hogy megértettem a hitnek ezt az alapelvét, fordulópontot jelentett a számomra. Ezer meg ezer alkalommal kértem az Úrtól gyógyulást és szabadulást, de soha nem hittem, hogy megkaptam a választ. De ekkor odamentem az Úrhoz, hogy utoljára elmondjam kérésem. Amikor elkezdtem imádkozni, képzeletem megelevenedett. Láttam a mennyekben egy hatalmas „bankot”, ahol ott volt a kereszt minden áldása az emberi faj számára, és láttam egy kis számlát, amelyen az én nevem állt. Amint könyörögtem és elhittem, hogy megkaptam

* Az angol bibliafordításokban ez a mondat múlt időben szerepel. A fordító megjegyzése.

a választ, elképzeltem az Urat, amint hatalmas bankjából kivesz egy kis adag áldást, ami válasz volt az én kis problémáimra, és elhelyezi azt az én személyes számlámon. Enyém volt a megoldás! Gyógyulás, szabadulás, mindez az enyém! Még nem volt enyém a földi tapasztalataimban, de az enyém volt a mennyei helyeken. Miért? Azért, mert elhittem, hogy megkaptam, amikor imádkoztam. Mi volt erre a bizonyítékom? A szívemben lévő hit. Hit, amelynek növekednie kellett, amint folytattam az elmélkedést Márk evangéliumának 11. részéről, és naponta hálát adtam az Úrnak (már nem kértem) azért, amit kaptam hit által.

Imádságom valahogy így hangzott: „Mennyei Atyám, már olyan sokszor kértelek, hogy változtass meg engem, és hogy szabadíts meg. De most már látom, hogy nem szabadítottam fel a hitemet. Rád helyeztem annak felelősségét, hogy engem megváltoztass, mialatt Te végig arra vártál, hogy használjam a hitemet, hogy részesülhessek abból, amit Jézus megszerzett számomra a Golgotán. Uram, most utoljára jövök hozzád ezzel a kéréssel. Kérlek, szabadíts meg engem az ellenség kötelékeiből! Jézus nevében kérem Tőled ezt. Uram, én most elfogadom szabadulásomat. Elfogadom a teljes megváltást, lényem minden részére nézve. A Te igéd ezt mondja: Amit könyörgéseitekben kértetek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek... Én hiszek, és most elfogadom, amit kértem. Az áldás most már az enyém a mennyei bankszámlámon. Soha nincs szükségem arra, hogy ezt újra kérjem. Dicsérlek Téged! Köszönöm Néked! Hit által teljesen szabad vagyok. A sötétség kötelékei kioldódtak. Szabad vagyok! Jézus, Szabadítóm! Köszönöm!”

Amikor ilyen értelemben elmondtam ezt az imát, valami történt bennem. Az a győzelem, ami mindig valahol előttem volt, belépett a szellemembe. Mélyen belül tudtam, hogy a győzelem az enyém, bár még ugyanannyira meg voltam kötözve. Most a Sátán démonai ellen kell majd harcolnom, nem a győzelemért, hanem a győzelem helyzetéből. Soha többé nem kértem Istentől szabadulást. Csak kitartóan hálát adtam Neki azért, ami már az enyém volt. Amikor ez a fordulópont eljött, nagyon rosszul éreztem magam, és eltekintve attól, hogy szellememben ott volt a győzelem tudata, rossz lelkiállapotom megmaradt. Három héten keresztül kitartóan hálát adtam Istennek a győzelemért, mire valamennyi változást éreztem. Amikor ez eljött, nagyon-nagyon kicsi volt, de mégis változás volt, csak egy percnyi érzékelése annak, hogy valamivel szabadabb voltam. Ez bátorított engem arra, hogy továbbra is hitben járjak. Elnyertem valamit imádság által, és Jézus azt mondta, ha ezt megtettem, akkor enyém lesz az áldás. „Hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és békességes tűrés által öröklük az ígéretek” (Zsidók 6:12.).

4. Megalapozni beszédem

Teltek a hetek és a hónapok. Lassan kezdtem erősebbnek érezni magam, de még nem voltam sokkal szabadabb. Akkor történt, hogy az Úr megtanított engem arra, hogy ha értelmes módon folytatok szellemi hadviselést, akkor együttműködhetem Vele válaszának gyorsabb megvalósulásában. Biztos, hogy hit által megnyertem mindazt, amiről a Golgota gondoskodott a számomra, mégis még mindig súlyosan meg voltam kötözve. Öt évvel korábban szellemek jöttek nagyon nyilvánvaló módon a felszínre, mert sírtam és testem rángatózott, de néhány alkalomtól eltekintve nyugalmi állapotban voltak. Elrejtőztek, és alkalmanként még azt is próbálták mondani nekem - gondolataimon keresztül -, hogy nincsenek is ott. Most megvallásom kibővült. Ahelyett, hogy egyszerűen hálát adtam volna az Úrnak szabadságomért, szembeszálltam a rejtett erősségekkel. Megneveztem a kötelék területeit, és kihirdettem vereségüket. Megparancsoltam a sötétség szellemeinek, hogy hagyjanak el engem, és kijelentettem, hogy már nincs törvényes joguk az életemre nézve. Néhány hónapon keresztül folytattam ilyen módon a hadviselést, külső megnyilvánulások nélkül, de észrevettem, hogy szabadságom fokozatosan növekszik. Majd eljött egy következő for-

dulópont, amelyben az Úr még világosabb betekintést adott nekem arról, hogyan kell lerontani démoni erődítményeket. Amint folytattam hitem megvallását és annak kinyilvánítását, hogy a Sátán munkáinak nincs helye bennem, elkezdtem „látni” azt, ami belül történt. Felismertem azoknak a szellemeknek a nevét, amelyekkel Isten foglalkozott, míg én imádkoztam. „Láttam” reakcióikat, ellenállásukat, gyengülésüket, és amikor erejük megtört. Amint szellemek emelkedtek fel és távoztak el tőlem, „láttam” őket elmenni. Nem sokkal később tudatára ébredtem annak, hogy a szellemek megkülönböztetésének ajándéka kezdett működni az életemben. Ezeken keresztül az Úr személyes tapasztalatomból tanított meg arra, hogyan kell sikeresen legyőzni a sátáni kötelékeket. Az egyik fontos dolog, amit megtanultam, az volt, hogy milyen hatalmat jelent a kötelékek területeihez való beszéd, és amikor Jézus nevében szabadulást parancsolunk. Láttam, hogyan reagáltak ezek a szellemek azokra a szavakra, amelyeket mondtam.

Hatalmas erő van a kimondott szavakban. Isten úgy teremtette meg a világot, hogy egyszerűen szavakat mondott. Szavának ereje által uralkodik az egész univerzum fölött. Ha úgy döntene, egyetlen szó kimondásával eltörölhetné az egész világegyetemet. Jézus beszélt a szélhez és a viharhoz, és azok azonnal engedelmeskedtek Neki. Szavaival gyógyított és szabadított. Szellemi fegyvereinket beszédünkkel tudjuk működésbe hozni. Abban az igeszakaszban, amelyet itt elemzünk, a fügefa kiszáradt és elhalt, mert Jézus beszélt hozzá. Hitünknek szavakban és cselekedetekben kell felszabadulnia. Jézus ezt mondta: „Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai.” Miért? Azért, mert Jézus beszélt.

Másnap, amikor újból elmentek a fügefa mellett, Péter hangot adott meghökkenésének, amiért az kiszáradt és elhalt. Jézus ezekkel az erőteljes szavakkal válaszolt: „Legyen hitetek Istenben. Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe, és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond megtörténik (szó szerint: hiszi, hogy amit mondott, az történik, folyamatban van), meg lesz neki, amit mondott” (Márk 11:22-23.). Valószínű, hogy Jézus, amint beszélt, odafordult egy közeli hegyhez, nem azért, mintha azt várná tőlünk, hogy szó szerint hegyeket mozdítsunk el, hanem arra a tényre világított rá, hogy bármi - bármilyen akadály - eltávolítható a hit szavával. Annak ellenére, hogy a betegség vagy kötelék olyan mozdíthatatlannak tűnik, akár egy szilárd hegy, amikor valaki az Úr Jézus Krisztus nevében szól a „hegyhez” úgy, hogy nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, amint mondja, az el fog mozdulni onnan. Amit az ember mond, az valóban megtörténik!

Amiről itt szó van, az az egyik legfontosabb dolog ebben a könyvben:

Amikor démoni kötelékekkel szállsz szembe, az Úr Jézus Krisztus nevében beszélsz és használod hadviselésed fegyvereit, hinned kell, hogy amit mondasz az megtörténik. Megtörténik amint kimondod. A hit azt jelenti, hogy m o s t !

Gondolj a hit mértékére! Hitünk mértéke különböző. Lehet, hogy a tied nagyobb, mint az enyém, de mindketten használhatjuk azt, amink van. Mivel Jézus mérték nélkül kapta a Szent Szellemet (János 3:34.), mérték nélkül rendelkezett a hit ajándékával is. Egyetlen szóval el tudott mozdítani egy hegyet. Lehet, hogy te és én nem vagyunk képesek arra, hogy olyan gyorsan elmozdítsunk hegyeket, mint ahogyan Jézus tette, de elérhetjük ugyanezt az eredményt úgy, hogy apránként távolítjuk el azt, a hitnek azt a mértékét használva, amellyel rendelkezünk. Amint hittel beszélsz a démoni erődítményekhez, talán úgy találod magad, mint aki egy buldózerrel akar eltávolítani egy hegyet, vagy ha hited mértéke nem elég nagy ehhez, akkor lásd magad úgy, mint aki egy csákánnyal és lapáttal távolítja azt el.

A kulcs: hidd, hogy amit mondasz, az megtörténik. Ez felszabadítja hitedet. Így tudsz tetszeni Istennek. Ilyen módon az erődítmények elgyengülnek és összeomlanak. Nem kell nagyon erősnek vagy szörnyen szelleminek érezned magad. Az érzelmek nem számítanak! A hit az, ami által győzünk.

Ha értelmes módon szállsz szembe problémáid forrásával (a te hegyeddel), használva a hadviselés fegyvereit, és hiszed, hogy a Szent Szellem által parancsaid erőteljesek lesznek, hiszed, hogy amit mondasz, az megtörténik, amint mondod, és nap mint nap folytatod a szem-beszegülést és a hegy eltávolítását, akkor az apránként leomlik. Hited lassan, de biztosan síksággá változtatja a nagy hegyet. Testvéreim, el tudtok mozdítani hegyeket!

Isten ezt mondta népének: „Ímé, én teszek éles, új cséplőhengerré, amelynek két éle van, hegyeket csépelj és zúzz össze, és a halmokat pozdorjává tegyed. Te szórd és a szél vigye el őket és elszélessze őket a forgószél és te örülsz az Úrban és dicsekedel Izraelnek Szentjében” (Ésaiás 41:15-16.).

9. fejezet

Az új teremtés valósága

Amikor fiatal keresztényként elkezdtem tervszerűen bibliaverseket memorizálni, az egyik igevers, amit elsőik között megtanultam, a II. Korinthus 5:17. volt:

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden.”

Miután teljesen Jézus Krisztusnak adtam az életemet, tudatában voltam sok csodálatos változásnak, ami bennem történt. Mégis, legmélyebb problémáim nem oldódtak meg. Amint a hónapokból évek lettek, rettenetesen csalódott lettem, amiért én nem voltam az az „új teremtés”, amiről a Biblia beszél. Valamilyen ismeretlen ok miatt úgy tűnt, hogy ennek a versnek az igazsága nem működik a számomra. Mivel úgy éreztem, hogy nem vagyok őszinte, abbahagytam ennek az idézését. Ennek a valósága elérhetetlen volt a számomra.

De ma ez az igazság nagyon drága nekem. Szabadulás által megtapasztalásomban is új teremtéssé váltam.

Biztos vagyok abban, hogy közületek sokan azonosultok az új teremtés valóságának ezzel az elérhetetlenségével, bár örvendeztek abban a mértékben, amennyire Krisztus megváltoztatott titeket. Annak érdekében, hogy megérthessük: miért nincsenek gyakran összhangban Isten igéjével az azzal kapcsolatos tapasztalatainkat, hogy kik vagyunk mi Krisztusban, meg kell értenünk, milyennek teremtett minket Isten, és hogyan működik bennünk, hogy felszabadítsa Fiának életét.

Az ember három részből álló lény

A Biblia azt tanítja, hogy az ember három részből áll, vagyis egy olyan valaki, akinek három része van: szellem, lélek és test.

„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől, egész valótok, szellemetek, lelketek és testetek feddhetetlenül őriztessék meg Urunknak a Krisztus Jézusnak megjelenésére” (I. Thessalonika 5:23.).

Nagyon könnyű testünket megkülönböztetni lényünk többi részétől, de talán egy kicsit nehezebb különbséget tenni a lélek és a szellem között. Bár szellemünk és lelkünk szorosan kapcsolódik egymáshoz, a kettő között van egy határozott különbség. A Zsidók 4:12. ezt mondja: „Mert az Istennek beszéde élő és ható és élesebb minden kétélű fegyvernél és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.”

Mi tehát a különbség szellemünk, lelkünk és testünk között? Mik ezeknek a képességei, és hogyan működnek?

Szellemünk képessé tesz minket arra, hogy megismerjük Istent a kommunikáció, az intuíció és a lelkiismeret által.

Lelkünk képessé tesz minket arra, hogy legyen öntudatunk az elme, az érzelmek és az akarat birtoklása által.

Testünk képessé tesz minket arra, hogy megismerjük a világot az ötféle érzékelés: a látás, a hallás, a tapintás, az ízlelés és a szaglás segítségével.

Általánosítva ezt mondhatjuk: Isten a szellemünkben lakik (megtérésünk után). Lényünk a lelkünkben lakik, érzékeink pedig a testünkben lakoznak.

Szellemünk érintkezik a szellemi világgal. Testünk az anyagi világgal. Lelkünk, amely az igazi lényünk, a két világ között áll, és mindkettőt tudja érzékelni.

Ha kiegyensúlyozott keresztények akarunk lenni, gondoskodnunk kell egész lényünk minden részéről. Nem szabad túl nagy hangsúlyt helyeznünk az egyik részre, valamelyik másiknak a kárára.

Az ember a teremtéskor

Amikor Isten megteremtette az embert, élő lélekke tette őt: „És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek a porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekke” (I. Mózes 2:7.).

Isten az embert a saját hasonmására készítette. Isten szellem, és az embernek is formált egy szellemet, ilyen módon felemelve őt az állati lények szintjéről, hogy képes legyen közösséget átélni Vele, a Teremtővel.

„És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állaton. Teremté tehát Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt, férfivá és asszonnyá teremté őket” (I. Mózes 1:26-27.).

Ádám és Éva állandó közösséget élvezett Istennel. Harmónia töltötte be életüket. Életükből teljes mértékben hiányzott a bűn, a betegség és a kötelék. Teljes lényük minden egyes része - a szellem, a lélek és a test - betöltötte teremtett funkcióját.

Bűn általi halál

„És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél, mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz” (I. Mózes 2:16-17.).

Tragikus, hogy Ádám visszautasította Isten szavát, és abban a pillanatban, amikor ezt megtette, meghalt. Nem fizikailag, hanem szellemileg.

A bűn által Ádám szelleme elvesztette a kapcsolatot Istennel, „halott” lett Isten számára. A kommunikációs vonal megszakadt, az élet folyama elapadt, a bennük lévő világosság sötétséggé változott. A halál romlott természete működni kezdett Ádám lelkében és testében. Bár testileg nem halt meg, csak 930 éves korában, ennek a halálnak a kifejlődése abban a pillanatban kezdődött, amikor meghalt szellemileg.

Isten arra teremtette Ádámot, hogy uralkodjon a földön és minden élőlényen. Ádám azáltal, hogy engedett a Sátán szavának, nemcsak kiesett az Istennel való kapcsolatból, hanem elvesztette az uralkodáshoz való jogát is. A Sátán megkaparintotta Ádám hatalmi helyzetét, és ő lett a világ fejedelme (János 14:30.). Attól a pillanattól kezdve az emberi faj a Sátán hatalma és uralma alá került.

Ádám bűnének következményei messzire elhatottak. Érintik az emberiség minden generációját:

„Annakokáért miképpen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, aképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vétkeztek” (Róma 5:12.).

Jézus - az utolsó Ádám

Az első ember, Ádám, kudarcot vallott abban, hogy végrehajtsa Isten céljait a földön. Élet helyett jött a halál. Ezért Isten elhatározta, hogy elküldi Fiát, a második Ádámot, Aki az Atya akarata iránti engedelmesség által létre fog hozni egy, a szellem szerint új emberi fajt, aki hasonló lesz Őhozzá engedelmességekben és szeretetteljes igazságban (I. Korinthus 15:45-48.).

Az idők teljességében Isten elküldte Fiát a világra, Aki szűztől született és a Szent Szellemről fogant (Galácia 4:4; Máté 1:18-25.). Mint az Ember Fia, emberként élt, és alá volt vetve az élet minden olyan nyomásának és kísértésének, amelyeknek mi ki vagyunk szolgáltatva. A különbség köztünk és Jézus között az volt, hogy Ő soha nem vétkezett. Mivel nem Ádámotól származott, a bűn romlott természete nem működött Benne, mint ahogyan az működik az Ádám magjából született minden gyermekben. Isten volt az Ő Atyja, életének a forrása, ebből és ebben a forrásban élt.

Jézus Krisztus azért jött el erre a világra, hogy meghaljon. Azért jött, hogy felajánlja saját magát helyettesítő áldozatként a világ bűneiért. Mivel nem volt Benne bűn, felajánlhatta saját magát az Atyának a romlott emberiségért. Büntelen áldozatként magára vehette a világ bűnét és az ezzel kiérdemelt ítéletet. Azáltal, hogy ezt megtette, felszabadíthatta az embert a kiszabott büntetés alól (Ésaiás 53:3-6.).

Jézus győzelme

Az, ami természetes szemmel nézve szörnyű tragédiának tűnt, hatalmas győzelemnek bizonyult, mert halálával és halálból való feltámadásával Jézus nemcsak a bűn romlottságával számolt le, hanem megtörte a Sátán törvényes jogát arra, hogy uralkodjon az emberi faj fölött. Diadalmaskodott a Sátán és minden serege fölött.

„Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban” (Kolossé 2:15.).

Jézus Krisztus „lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat” (szó szerint: „Elíjesztette magától a fejedelemségeket és a hatalmasságokat”), és diadalmaskodott fölöttük. A „diadalmaskodni” szó többről szól, mint egyszerűen a győzelem megszerzéséről. Az ősi Rómában sok hazatérő győztes tábornok harci szekéren hajtott be a Capitoliumra, hogy tiszteljék őt győzelméért. A menetben és a nyilvános bemutatón ott voltak hadviselésének legyőzött és láncra vert foglyai, és a hódításaiból származó zsákmány. Amikor Jézus Krisztus legyőzte a Sátánt és seregeit, nyilvánosan bemutatta őket. Ez egy olyan bemutató volt, amit elsősorban a láthatatlan világban tekintettek meg.

János egyszerűen kijelenti: „Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (I. János 3:8.).

Bár a Sátán vereséget szenvedett, nem szívesen ismeri el vereségét. Nekünk, hívőknek, érvényre kell juttatnunk a Golgota győzelmét fölötté, és el kell foglalnunk azt a földet, amit még mindig birtokában tart megtévesztés és gonoszság által.

Azonosulás a halálban, az eltemetetésben és a feltámadásban

Csodálatos tudni azt, hogy Jézus meghalt a mi bűneinkért, hogy bűnbocsánatban részesülhessünk. De tisztában vagy azzal, hogy a bűnbocsánatnál sokkal többet kaptunk? A keresztyén élet nem abból áll, hogy állandóan elkövetünk egy bűnt, és azután bűnbocsánatot nyerünk, majd megint bűnt követünk el, és megint bűnbocsánatot nyerünk. Amikor Jézus meghalt, mi meghaltunk Vele, hogy a bűn (és ezért a Sátán) hatalma megtörjön.

„Tudván azt, hogy a mi őemberünk Ővele megfeszítetett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól” (Róma 6:6-7.).

Amikor Jézus meghalt a kereszten, a mi „őemberünket”, bűnös ádami természetünket, megfeszítették Vele együtt. Amikor Jézus meghalt, mi is meghaltunk. Ez megvalósult tény. A mi őemberünket megfeszítették Vele együtt. Elmúlt! Ez egy elvégzett dolog, és ezt nekünk el kell hinnünk.

Amikor Jézust eltemették, eltemettek minket Vele együtt: „Eltemettettünk azért ővele együtt a keresztség által a halálba” (Róma 6:4.).

Aki meghalt, és akit eltemettek, az érzéketlen a bűn csábítására. Lóbálhatsz egy palack bort egy részeg orra előtt, aki néhány perccel korábban összeesett és meghalt, nem fog erre reagálni. Bármennyire szeretett is inni, amíg élt, most, hogy meghalt, megszabadult az alkohol hatalmából és nem fog reagálni rá.

Testvéreim a Krisztusban, azonosulnunk kell hit által Jézus Krisztus halálával és eltemettetésével! Ezt kell mondanunk a bűn kísértésére és az ördög csábítására: „Nincs hatalmad fölöttem! Meghaltam a bűn számára! Meghaltam ennek a kísértésnek a számára! Sátán, nem tudsz engem megérinteni, mert amikor Jézus meghalt, én is meghaltam Vele! Amikor Jézust eltemették, engem is eltemettek Vele együtt! Halott vagyok a bűn számára, halott vagyok a te uralmad számára, mert a halálban meghaltam minden káros vágy számára, és megszabadultam ettől a gonosz világtól!”

De menjünk tovább! Jézus nem maradt a sírban. Feltámadt új életre és felment Atyjának trónjára, hogy uralkodjon. Vele együtt feltámadtunk feltámadott életre.

„Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk” (Róma 6:5.).

El kell kezdenünk uralkodni a sötétség cselekedetei fölött. Nem majd, hanem most! Nem a halál után, hanem ebben az életben.

„Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által, sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesültek” (Róma 5:17.).

Fel kell kelnünk a démoni kötelékek ellen, és ezt kell mondanunk: „Meghaltam a sötétség hatalmának uralma számára, és most Isten gyermekeként élek és uralkodom! Használok Krisztusban való hatalmamot, hogy legyőzzelek titeket! A feltámadás hatalmában élek! A Szent Szellem kenetében járok! Elvágom a kötelékeket! Megszabadítom magam, mert Krisztussal együtt ülök a mennyei magasságokban! Részesülök győzelméből! Részesülök diadalából! Köszönöm Uram, hogy a Te Szellemed hatalma most kiárad, és felszabadítja bennem a feltámadott életet!”

„De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg!). És együtt feltámasztott, és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban” (Efézus 2:4-6.).

Amint állhatatosan megtöröd az életeden lévő kötelékeket - és ez egy folyamatos célkitűzés -, hirdesd ki azt is, ki a te új fejed: „Isten gyermeke vagyok és Jézus Krisztus az én fejem. Már nem Ádámokban vagyok, hanem Krisztusban. Ádám örökségének hatalma megtört fölöttem, mert Krisztus drága vére megváltott engem. A régi dolgok elmúltak. Minden megújult.

Megtört minden kötelék, amely a családi vonalon átadódott generációról generációra. Szabad vagyok. Krisztusban vagyok. Elnyertem az Ő örökségének áldásait. Összekapcsolódtam Vele. Megújultam. Teljesen szabadnak (vagy gyógyultnak) tekintem magam a Golgota miatt. Elhiszem azt az ígét, hogy mivel Krisztusban vagyok, új teremtéssé lettem. Halleluja!”

Ez a mindennapi megvallás felszabadítja a Szent Szellemet, hogy mély munkát végezzen benned, és ezek a dolgok valósággá váljanak. Értelemmel kell beszélned, nem pusztán szavakba foglalva a bibliai igazságokat, de közben szíved nem tart ezekkel lépést. Hittel kell beszélned. Amint kitartóan megmaradsz ebben a megvallásban, a Szent Szellem képessé tesz téged arra, hogy egyre jobban és jobban megértsd ezeket az igazságokat, és át is fogod ezeket élni.

Szellemben élni

Miután megismertük ezeket az igazságokat a bűn és Sátán fölötti győzelemről, amelyet Jézus Krisztussal való azonosulás által megnyerhetünk, most nézzük meg, hogyan működteti Isten az üdvösséget az életünkben.

Mint korábban mondtuk, az ember három részből: szellemből, lélekből és testből áll. Isten, mivel Ő szellem, a mi emberi szellemünkben és ezen keresztül működik, hogy befolyásolja lelki életünket és fizikai testünket.

Először is, szellemünknek életre kell kelnie Isten számára. A János 3-ban Jézus nyomatékosan azt mondta Nikodémusnak, hogy az ember csak akkor láthatja meg Isten országát, és csak akkor léphet be abba, ha újjászületik (szó szerint: felülről születik). Ez az új születés, az új élet elnyerése, az ember szellemével kapcsolatos. Amikor valaki igazi megtéréssel és hittel Jézus Krisztushoz fordul, és elismeri Őt Úrnak, egy belső csoda történik. A Szent Szellem belép az ő emberi szellemébe és ott lakozik. Amikor Ádám bűnbe esett, szelleme meghalt Isten számára, de most, az új születés által, az ember szelleme életre kel Isten számára. Elnyeri a bűnbocsánatot és az örök élet ajándékát. Isten gyermekévé válik.

Saját tapasztalatom az volt, hogy amikor teljes szívemmel odafordultam Krisztushoz, mint Úrhoz és Megváltóhoz, ez olyan volt, mintha egy lámpát kapcsoltak volna fel bennem. Tisztának éreztem magam belülről, és egy nagy nyomás emelkedett fel rólam. A Biblia élő könyvvé vált. A világ új módon megelevenedett a számomra, még a madarak éneke is másnak tűnt. Addig is szerettem a természetet és megfigyeltem a madarakat, mégis minden élővé vált és új lett. Lehet, hogy ezt te nem így éled át, de énám ilyen hatást gyakorolt. Szívemben ott volt egy bizonyosság: annak a tudata, hogy átmentem a halálból az életre.

„Ez a Szellem bizonyosságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk” (Róma 8:16.).

„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagyok, és az Isten Szelleme lakozik bennetek?” (I. Korinthus 3:16.).

Szellemünk valahol a hasi tájékon helyezkedik el, tehát a rekeszizom és a medence közötti részen. A Példabeszédek 20:27. ezt mondja: „Az Úrtól való szövétnek az embernek szelleme, aki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét”. A János 7:37-39-ben Jézus is beszél erről: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék. Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Szellemről, amelyet veendők valának az Ő benne hívők, mert még nem vala Szent Szellem, mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg”. Az Efézus 3:16. ezt mondja: „Hogy hatalmasan megerősödjetek az ő Szelleme által a belső emberben”.

Miután életre keltünk szellemünkben, szellemünk képességei működni kezdenek.

Működik a kommunikáció képessége, mert szellemünkkel imádjuk Istent és élvezünk közösséget Vele. Jézus ezt mondta: „Az Isten szellem, és akik őt imádják, szükség, hogy szellemben és igazságban imádják” (János 4:24.). Kizárólag szellemünk által tudjuk Istent megérinteni.

Elkezd működni az intuíció képessége is. Tudatára ébredünk olyan dolgoknak, amelyekről nem az elmében lejátszódó természetes tanulás által szerzünk tudomást. Elkezdjük hallani Isten hangját, vagy azáltal, hogy igeversek elevenednek meg a számunkra, vagy úgy, hogy szavak, benyomások helyeződnek a szívünkre. Amikor Isten elhívott engem Kanadába, akkor szólt hozzám, amikor sorban álltam egy halüzletben. Szívemben beszélgettem az Úrral, tudva, hogy egy további lépésre vezet minket Ővele, de nem tudtam, hova, amikor legnagyobb meglepetésemre Kanada vésődött be nagyon erőteljesen a szellemembe. Ez az intuitív tudás. Ez azt jelenti, hogy vezetést, vagy megvilágosodást nyerünk a Szent Szellem által, Aki beszél a szívünkhöz.

Ezután a lelkiismeretünk is - az a képességünk, amely által különbséget tudunk tenni jó és rossz között - elkezd új megnyilvánulásokra találni. Az elménkben, a lelkivilágunkban tárolt ismereteink alapján sok ítéletet teszünk, amelyek nem szükségszerűen helyesek. Most a Szent Szellem bennünk való működése és Jézus megtisztító vérének alkalmazása által elménk és lelkiismeretünk felszabadul az igazság számára, és elkezd megfelelő módon funkcionálni. Emberi szellemünk rendelkezik a lelkiismeret funkciójával, amely különbséget tud tenni jó és rossz között.

Isten belülről kifelé működik. Először szellemünkben vesz lakozást, és onnan árad ki, hogy megújítsa lelkünket és testünket. Amint növekedünk szellemileg, szellemünk egyre nagyobb és nagyobb szabadságra jut el.

Lehetséges az, hogy újjászületünk Isten Szelleme által, és a Szent Szellem megkeresztel vagy betölt minket, és mégis kötelékek szorításában vergődünk, vagy betegek vagyunk testileg. Ha Isten bennünk van, miért van ez? Ha Krisztus a szívünkben lakik, hogyan lehetséges az, hogy beszédünk keserűen gúnyos, vagy tele vagyunk féltékenységgel, megkötöz minket a félelem, vagy elborítanak minket szexuális vágyak, vagy késztetést érzünk az öngyilkosságra?

Mindez ezek miatt a lelki kötelékek miatt van. A Szent Szellem a szellemünkben lakozhat, míg gonosz szellemeknek még mindig van helyük lelkünkben vagy testünkben. Ahhoz, hogy szabadabbá tegyük magunkat kötelékektől, alá kell vetnünk magunkat Istennek, és együtt kell működnünk Isten bennünk lakozó Szellemeivel.

Lélekben és testben megújulva

Emberi lelkünk az elme, az érzelmek és az akarat képességeiből áll.

Elménk képessé tesz minket arra, hogy megértsünk dolgokat. Gondolkodásunk által meg tudunk dolgokat magyarázni, következtetünk, döntéseket hozunk, stb. Képzelőerőnk képessé tesz minket arra, hogy elképzeljünk olyan dolgokat, amelyek nincsenek ott jelen, vagy amelyeket nem tapasztaltunk meg. Emlékezetünk képes arra, hogy tároljon múltbeli élményeket, gondolatokat, ismereteket stb., és hogy visszaemlékezzen ezekre. Elménk egy csodálatos képesség, és ez Sátán támadásának fő területe.

II. Korinthus 10:3-5: „Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek erősségeik lerontására.

Lerontván okoskodásokat, és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtván minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”

Sok sátáni erődítmény szilárdan beásta magát az elménkbe, és szellemi fegyverekkel kell ezeket lerombolnunk. Nem tőlünk származik elménk minden gondolata. Igaz, hogy nagyon sok gondolat a miénk, míg más gondolatok a bennünk lakozó Szent Szellemtől származnak, vagy más emberektől, akik beszélgetések által gondolatokat helyeznek el bennünk. De nagyon sok gondolat származhat bennünk lévő démonoktól is, amelyek elménkben ütötték fel lakóhelyüket. Amint ezek a démonok az elménkbe pumpálják gondolataikat - hacsak fel nem ismerjük forrásukat -, elfogadjuk ezeket saját gondolatainkként, és amikor ezt tesszük, akkor az ellenség vezet vagy befolyásol minket. A Sátán kívülről is támadhat minket és helyezhet gondolatokat az elménkbe. Hiszem azonban, hogy sok elmebeli, vagy gondolati problémát, amelyet keresztények hordoznak, a démonok sokkal inkább az elménkben hoznak létre, nem kívülről.

Életemnek egy területén naponta sokszor megvallottam „bűneimet” az Úrnak. Amikor bizonyos gondolatok jutottak eszembe, kárhoztatást éreztem, és azt, hogy nem vagyok méltó arra, hogy keresztény legyek. Milyen őszintén megvallottam ezeket, és mennyire kértem a megbocsátást! Néhány év múlva felismertem, hogy ezek a gondolatok nem tőlem származtak! Ezeknek eredete démoni volt! Azt is felismertem, hogy ha kísértéseket élek át, az nem jelenti azt, hogy bűnt követtem el. Elkezdtem beszélni a gondolatok forrása ellen, az elmémbe lévő erősség ellen, és amint kitarítottam hónapokon keresztül, fokozatosan megszabadultam. Éveken keresztül meg voltam tévesztve, mert elfogadtam, hogy a „gonosz gondolatok” az én „gonosz szívemből” származnak! Mennyire körömfönt is az ellenség!

Érzelmek, a szeretet szerve, az a rész, amely érez bennünk, szintén meg lehet kötözve kisebb vagy nagyobb mértékben. Az elutasítottság szellemei azt éreztetik velünk, hogy elutasítanak minket, mintha valaki ezt mondaná az elménkben: Senki sem szeret téged. Az önsajnálát szellemei hatalmas pusztítást végezhetnek érzelmi életünkben, ugyanígy a harag, a kéjvágy, a szenvedélyek, a büszkeség, a féltékenység, stb. szellemei is.

Akaratunk is el lehet gyengítve vagy meg lehet kötözve kisebb-nagyobb mértékben. Lehet, hogy tudjuk, hogyan kellene megfelelő módon reagálnunk, de képtelenek vagyunk ezt megtenni. Szabadulásom első napjaiban, tudva mennyire fontos Isten ígéjének olvasása, leültem és megpróbáltam kinyújtani a kezemet, hogy felvegyem a Bibliámat, de voltak alkalmak, amikor annyira erőteljes volt bennem a démoni tevékenység, hogy képtelen voltam erre. Ott ültem, próbáltam, de nem ment. Ez nagyon sok napon megtörtént. Lehet, hogy ostobán hangzik, de akkor nagyon valóságos volt. Gyenge testi és szellemi állapotomban akaratom annyira szét volt zúzva, hogy bár eldöntöttem, hogyan fogok cselekedni, képtelen voltam azt véghezvinni.

Lelkünk, mivel ebben van önazonosságunk, lényünknek egy nagyon fontos része. Ez a legfontosabb területe a démonok belépésének és tevékenységének is. A Róma 6:13. szerint folyamatosan úgy kell döntenünk, hogy átadjuk magunkat Isten igaz céljai számára. Az ellenség tudja, mikor nem vagyunk 100%-ig odaszántak Krisztusért, és mikor adunk neki törvényes jogot arra, hogy lelkünkben működjön.

Vannak, akiket foglyul ejtett egy ördögi kör. Teljes szívükkel igyekeznek arra, hogy azonosuljanak Jézus Krisztussal, és hogy ne adjanak helyt az ördögnek, de mivel nélkülözik a szabadságot, állandóan beleesnek egy bizonyos bűnbe. Amikor elesnek, akkor vádlást érznek, és azt, hogy ők értéktelenek. Megtisztulnak, felkelnek, hogy újból Istennel járjanak, és

azután megint jön az összeomlás! Ez ismétlődik: felkelés és elesés, újra meg újra, bár gyűlölik az elbukást.

Engedd meg, hogy bátorítsalak! Anélkül, hogy bármilyen módon szemet hunynék a bűn fölött, tudd, hogy Isten látja a szívedet. Látja azt a nagy küzdelmet amelyet szenvedsz, és lát téged elesni. Ne felejtsd el, hogy Ő ugyanolyan jól látja a szívedet, mint a külső cselekedeteidet. Folytasd az ellenállást a bűnnel szemben, teljes erőddel, de ha elbuksz, azonnal tisztítsd meg magad és kelj fel! Ne engedd meg, hogy az ellenség további kárhoztatást nehezítsen rád! Ehelyett inkább állj ellene az ellenségnek, és szellemi hadviselés által tarts ki ennek a belső köteléknek a megtörésében! Előbb vagy utóbb szabadságra fogsz jutni, és kilépsz majd ebből az ördögi körből.

Végül pedig ott van a testünk területe. Sok fizikai betegség és gyengeség szellemi és lelki forrásokból ered. Azt mondhatnánk, hogy szellemünk a lelkünkben, mint egy tokban helyezkedik el, lelkünk pedig ugyanilyen módon a testünkben. Sok testi gyógyulásnak voltunk tanúi, amint emberek megszabadultak olyan szellemektől, amelyek lelkivilágukra helyeztek kötelékeket, nyomást és feszültséget okozva ezzel nekik.

Vannak más egészségi problémák, amiket a betegség szellemei okoznak, közvetlenül a testet támadva. Légzési nehézségeim megszűntek, amikor megszabadultam a betegség szellemeitől.

Bár nagyon sok testi betegség van a gyülekezetben és azon kívül, a testi problémák, akár milyen nagyok és valóságosak is, az ember összes szükségletének csak egy kis részét képviselik. A testi lét felszíne alatt, a lélek világában vannak az ember legnagyobb problémái. A jéghegynek csak a csúcsát látjuk, de ez csak töredéke valós méreteinek. Tömegének legnagyobb része mélyen a víz alatt van. Az ember fizikai problémáit a jéghegy csúcsához lehet hasonlítani.

Amikor testünkön és lelkünkön kötelékek vannak, ez nagy mértékben befolyásolja szellemünk szabadságát és működését. Tény, hogy ha hívők vagyunk, Isten bennünk van, de Neki meg kell érinteni testünket, és fel kell szabadulnia lelkünkben hitünk és a Vele való együttműködésünk által.

Az új teremtés hitvallása

Egy új teremtés képviselőiként el kell kezdenünk az új teremtés nyelvét beszélni. Ajkunkon ott kell lennie Isten ígéje igazságának.

Jézus Krisztus a nagy főpap, aki képvisel minket Isten trónja előtt. Ő a mi megvallásunk főpapja:

„Figyelmezzetek a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra” (Zsidók 3:1.).

„Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz” (Zsidók 4:14.).

Amint megvalljuk (a görög „homologeo” jelentése: ugyanazt a dolgot mondani, jóváhagyni, összhangban lenni, egyetérteni vele) azt, amit Isten ígéje mond arról, hogy mi kik vagyunk, Jézus Krisztus felszabadul az Ő papi szolgálatára, hogy működjön a mi érdekünkben és az igazság megvallását tapasztalatunkká tegye.

Viszont fordítva, ha nem tartunk fenn egy helyes megvallást, hanem vereségről, negatív dolgokról, értéktelenségről, erőtlenségről stb. beszélünk, akkor „az Ő kezei meg vannak kötözve”, és nem tud értünk tenni semmit.

A Jelenések 12:11. ezt mondja: „És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyosságtételüknek beszédéért, és az ő életüket nem kímélték mindhalálig.”

Az alábbiakban felsorolunk bibliaverseket, amelyek kijelentik, hogy kik vagyunk Jézus Krisztusban. Ismerd ezeket, jegyezd meg, és elmélkedj fölöttük! Valld meg ezeket hangosan akkor is, ha nem „érzed”, hogy igaz lenne rád nézve az, amit ezek az igeversek mondanak! Lehet, hogy a Sátán azt fogja mondani neked, hogy hazudsz, de ne törődj vele! Legyen Isten Szava szívedben és ajkadon! A Szent Szellem munkája által hited folyamatos megvallása a tapasztalatoddá fogja tenni ezeket az igazságokat. Egészítsd ki a listát más igehelyekkel, amelyeket te találsz, és amelyek arra tanítanak téged, hogy ki vagy Krisztusban!

1. Új teremtés vagyok Krisztusban.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden” (II. Korinthus 5:17.).

2. Isten gyermeke, az Ő örököse, Krisztus örökös társa vagyok!

„Ez a Szellem bizonyoságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örökös társai pedig Krisztusnak...” (Róma 8:16-17.).

3. Megszabadultam a Sátán uralma alól.

„Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába” (Kolossé 1:13.).

4. Nem vagyok kárhoztatás alatt.

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak” (Róma 8:1.).

5. Krisztussal együtt ülök a mennyei magasságokban.

„És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban” (Efézus 2:6.).

6. Meg vagyok áldva minden szellemi áldással a mennyekben.

„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekben a Krisztusban” (Efézus 1:3.).

7. Még egy hódítónál is több vagyok.

„De mindezekben felettébb diadalmaskodunk az által, aki minket szeretett” (Róma 8:37.).

8. Tökéletes vagyok általa.

„És ti öbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak” (Kolossé 2:10.).

9. Az Ő alkotása vagyok.

„Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Efézus 2:10.).

10. Meggyógyultam minden testi betegségből.

„És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ésaiás 53:5.).

11. *Ki vagyok választva arra, hogy elmenjek és gyümölcsöt teremjek.*

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjete, és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek” (János 15:16.).

12. *Jézus Krisztus nagykövete vagyok.*

„Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne miáltalunk, Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.” (II. Korinthus 5:20.).

13. *Alkalmas vagyok arra, hogy az Újszövetség szolgája legyek!*

„Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy mint magunkból, ellenkezőleg, a mi alkalmas voltunk az Istentől van. Aki alkalmasokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgálai legyünk, nem betűé, hanem szellemé, mert a betű megöl, a szellem pedig megelevenít” (II. Korinthus 3:5-6.).

14. *Fel vagyok ruházva erővel a Szent Szellem által!*

„Hanem veszete erőt, minekutána a Szent Szellem eljő reátok, és leszete nékem tanúim, úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában, és Samáriában, és a földnek mind végső határáig” (Ap. Csel. 1:8.).

10. fejezet

Önfegyelem és szabadulás

Az önfegyelem a szabadulásnak egy alapvető szempontja. Ha meg akarjuk szerezni szabadságunkat, teljes szívünkkel szembe kell szállnunk az ellenséggel. Ez egy agresszív szellemi hadviselést jelent. Miután a rejtett kötelékek lelepleződtek, az ezektől való szabadulásnak ára van.

Mivel minden embernek más és más képességei és lehetőségei vannak, nem mindig tudjuk összehasonlítani két személy reagálását. Vannak, akik jobban meg vannak kötözve, mint mások. De akármilyen kiterjedtek is ezek a kötelékek, az Úr látja a szívünket. Látja reagálásunkat, és az ellenség is látja. Az Úr nem várja el tőlünk, hogy képességeinket meghaladó dolgokat tegyünk, de elvárja az őszinteséget. Ha szabadulást keresünk, akkor egy lezser, „hát megpróbáljuk” jellegű hozzáállás nem fog eredményre vezetni.

Amikor kerestem a szabadulást, a szabadulásról szóló igazság megismerése előtt nagyon fegyelmezett voltam, és ami rajtam állt, mindent megtettem, hogy megtaláljam Isten segítségét. Túl sok keresztény van, aki ezüsttálcán akarja az áldást. Azt akarják, hogy az Úr tegye meg ezt a dolgot, vagy a lelkigondozó, vagy a pásztor, de ők nem hajlandók megtenni a saját részüket.

Vannak emberek, akik úgy tekintenek a szabadulásra, mint egy, a problémáikból kivezető könnyű útra. Azt hiszik, csak annyit kell tenniük, hogy elmennek valakihez, aki szabadító szolgálatot végez, imában részesülnek, és megszabadulnak minden köteléktől. Azt feltételezik, hogy ezután egyszer arra ébrednek, hogy teljesen más személlyé váltak, és minden problémájuk megoldódott. Az ilyen emberek végül súlyosan csalódnak, és gyakran egyik embertől a másikhoz mennek, azt remélve, hogy találnak valakit, aki „elégge szellemi” ahhoz, hogy segítsen rajtuk. A szabadulás nem így működik. Isten azt akarja, hogy megtegyük a mi részünket.

Egy fiatalember jött hozzám tanácsért, és szabadulásért. Múltjában volt elmezavar, kábító-szerfüggőség, és öngyilkossági kísérlet. Sok alkalommal lelkigondoztam őt, és arra készítettem, hogy keressen egy képzettségének megfelelő munkahelyet, megdorgáltam, amiért lopott keresztény szobatársától, stb. Amint megosztotta velem folytatódó problémáit, megkérdeztem, keresi-e az Urat rendszeresen. (Munkánélküli volt, és bőségesen volt ideje imádkozásra és bibliaolvasásra.) Tagadó válaszára azt mondtam, hogy nem imádkozom érte mindaddig, amíg nem kezdi el fegyelmezni az életét, és nem tölt napi rendszerességgel időt azzal, hogy várakozik Istenre. Ezután tanácsokat adtam neki arról, hogyan kell ezt megtenni. „Amikor megteszed a te részedet, gyere vissza, és akkor majd imádkozunk”.

Néhány hét múlva visszatért, és amikor megkérdeztem, hogy kereste-e Istent, azt válaszolta, hogy meghallgatott néhány keresztény zenét. Megtagadtam az érte való imádkozást.

Végül újból eljött, miután néhány jelképes dolgot megtett tanácsaim alapján. Imádkoztam, és egy bizonyos mértékű szabadulás történt, de amikor őrá helyeztem annak felelősségét, hogy tegye meg azt, ami rajta áll, figyelmen kívül hagyta tanácsomat. Azt akarta, hogy minden történjen meg azonnal és anélkül, hogy bármilyen erőfeszítést kellene tennie. Lusta volt, és fogoly marad egész életében, hacsak nem kezdi el megtenni azt, ami rajta múlik.

Ha fel akarunk kelni szabadságban és erőben, rendszeres kapcsolatban kell lennünk Istennel imádság és az Ő igéje fölötti elmélkedés által. Világosságban kell járnunk, és teljesen engedelmeskednünk kell Neki. Ha a neheztelés és keserűség területén vannak problémáink, nem szabad hagynunk, hogy a keserű érzelmek minden hulláma szabadon sodorjon minket. Úgy kell döntenünk, hogy megbocsátunk azoknak, akik ártottak nekünk. Minden alkalommal, amikor feltámad bennünk a neheztelés, úgy kell döntenünk, hogy ellenállunk neki, és a pozitív reakálást kell választanunk a negatív helyett. Imádkozhatunk azért, hogy az Úr áldja meg korábbi „ellenségeinket”. Azáltal, hogy folyamatosan úgy döntünk, hogy gyűlölet helyett szeretünk, előkészítjük a talajt a szabadulás számára, gyengítjük az ellenség szorítását még akkor is, ha a vele szembeni ellenállás rendkívüli mértékben nehezünkre esik. Az engedelmességnek és az önfegyelemnek ezzel a hozzáállásával az ember ezután megnevezheti a fájó területet, és elkezdheti megszabadítani magát a démoni forrástól.

Vannak keresztények, akik csak az önfegyelemben hisznek (természetesen Isten segítségével), de a szabadulásban nem. Ők ilyen tanácsokat adnak: próbáld meg még jobban! Kontrolláld a gondolataidat! Használd a hatalmadat! Hagyd abba az aggódást! Egy olyan ember számára, akinek szabadulásra van szüksége, ez nagy frusztrációt és kárhoztatást okozhat.

Vannak azonban emberek, akik nagymértékű szabadulást és győzelmet szereznek saját életükben, kizárólag önfegyelem által. Néha még nem keresztények is legyőzik problémáikat ilyen módon, de ők általában erős akaratú emberek. Mivel ők alkalmazzák a gonosszal szembeni ellenállás bibliai alapelvét, nyerhetnek egy bizonyos mértékű győzelmet. Saját életemben nem ezt tapasztaltam. Szigorúan fegyelmeztem magam, de mégsem tudtam győzni.

Vannak más emberek, akik önfegyelem és állandó helyes döntések által szert tesznek az igazság látszatára. Eléri azt, hogy külsőleg mindent helyesen tesznek, de belül szörnyű csatát vívnak. Vannak keresztények, akik azt gondolják, hogy ilyen a keresztény élet. Azt hiszik, hogy legyőzték a testet, amikor külsőleg uralkodni tudnak a testük fölött. Egyszer hallottam, amikor egy keresztényről ezt mondták: „Erőszakos vérmérsékletű volt, de ő csodálatos keresztény és uralkodik ezen”. Isten látja a szívünket, nemcsak a külső mázat. Meg akar tisztítani minket belülről. A szabadság azt jelenti, hogy képesek vagyunk imádni Istent és az Ő számára élni anélkül, hogy állandó belső harccal kellene szembenéznünk.

Mielőtt elhagytuk Ausztráliát, hogy Kanadába jöjjünk, egy barátunk jött hozzánk lelki-gondozásért és azt mondta: bárcsak eljött volna évekkal korábban ahelyett, hogy az utolsó percig várt volna. Ez a nő vidám és nyitott volt, felelősségteljes beosztásban dolgozott, és semmi látható jelét nem adta belső problémáinak. Boldog embernek ismerte őt mindenki. Amikor imádkoztunk, néhány nagyon erőteljes kötelék kezdett a felszínre jönni és megtörni.

Keresztény körökben túl gyakran megtévesztjük egymást. Azt mondták nekünk, hogy a keresztényeknek békességük és örömük van, és nincs semmi problémájuk. De a vasárnapi mosolyok mögött nagyon sok fájó szív van. Bizonyágtételek hangzanak el, amelyek pozitívak és csodálatosan hangzanak. Úgy tűnik, hogy a keresztény élet nem más, mint öröm és áldás, de nagyon gyakran nem mondják el a másik oldalt. Legyünk őszinték egymáshoz! Ha nem tesszük ezt, soha nem jutunk el arra a teljes szabadságra, amelyet Jézus tartogat a számunkra.

Néha odajönnek hozzám emberek, hogy állapítsam meg, milyen szellem van bennük, azért, hogy tisztábban megismerjék problémáik területeit, amelyeket megpróbálnak legyőzni. Ez segítséget jelenthet, de nem feltétlenül szükséges. Te magad is tudsz valamit azokról a területekről, ahol problémáid vannak. Most azonnal vegyél elő papírt és ceruzát, és írd le a belső problémák területeit, ahol nem voltál képes győzni, függetlenül attól, mennyire erősen próbáltad, mennyire fegyelmezted magad, megvallottad a bűnödöt vagy imádkoztál Isten se-

gítségéért. Ne próbálj olyan dolgokat találni, amelyek nincsenek ott! Ezekhez hasonló dolgokat írhat sz le:

Depresszió: Sokkal jobban érzem magam, mint korábban, de még mindig vannak nehéz napjaim.

Félelem: Nem élvezem a másokkal való együttlétet, bár akarok velük lenni. Nem tudom elengedni magam a jelenlétükben. Mindig kisebbségi érzésem volt.

Asztma: Ez gyermekkorom óta megvolt. Mióta keresztény lettem, jobban érzem magam, de a múlt hónapban volt egy csúnya rohamom.

Körömrágás: Szeretném abbahagyni. Keményen próbálkoztam. Még kesztyűt is viseltem otthon egy ideig, hogy megtörjem ezt a szokást. Stb, stb.

Most legyünk őszinték: a depresszió mögött ott vannak a depresszió szellemei. A szorító félelmeket a félelem szellemei okozzák. Az asztma meg fog gyógyulni, amikor a betegség szellemét kiűzik. A körömrágás szokását a bizonytalanság szellemei, vagy más ehhez kapcsolódó szellemek okozzák. Ismerd meg az ellenségedet! Ismerd meg taktikáit! Edzd meg magad arra, hogy felkelj ellene, viselve Isten fegyverzetét, forgatva hadviselésed fegyvereit! Ne fogadd el ezeket a problémákat, mintha hozzád tartoznának! Kezdj el beszélni minden problémás területnek a forrásához:

Depresszió: Jézus nevében megkötözök és megtörök minden depressziót, és minden ehhez kapcsolódó szellemet, ennek a köteléknek a forrásánál. A „kapcsolódó” szót használom, mert a szellemek családban működnek, támogatják vagy erősítik egymást. A depresszióhoz kapcsolódhat önsajnálát, vagy sajnálkozás, és így amikor a „depresszió és minden ehhez kapcsolódó szellem” ellen megyünk, akkor felszabadítjuk a Szent Szellemet arra, hogy foglalkozzon mindenféle szellemmel a kötelék forrásánál.

Félelem: Jézus nevében megkötözöm az életemben működő összes félelmet. Elgyengítek és megtörök minden félelmet, amely akadályozza másokkal való kapcsolatomat. Minden kisebbségi érzést, zavart, bizonytalanságot, szégyenlősséget, stb. (A Szent Szellem a tudomásodra hozhatja a félelemnek azokat a kulcs-típusait, amelyeket meg kell nevezned.)

Asztma: Megkötözöm a betegséget, amely a mellkasomban működik, és minden ehhez kapcsolódó szellemet, amelyek az asztmarohamokat erősítik és felkavarják. Megtöröm ennek az állapotnak a forrását az életemben Jézus nevében.

Körömrágás: Megkötözöm ennek a szokásnak a forrását. Mindenféle szellemet, amely ennek a gyökerénél van, megtörök Jézus Nevében. Minden bizonytalanságot, minden aggodást...

Gyakran, amint elkezdünk közvetlenül parancsolni, felismerve a problémás területek szellemi forrását, néhány szellem azonnal elkezdi felkavarodni. Ne rémülj meg, ha felkavarodnak benned a dolgok, és úgy tűnik, hogy még rosszabb állapotba kerülsz, mint amilyenben korábban voltál! Tudatosítsd magadban azt, ami történik, és bátorítsd téged az a tudat, hogy hadviselésed fegyverei által végül el fogod érni a problémás terület forrását, és hit, valamint kitartás által szabadságra fogsz jutni.

Addig, amíg nem kezdünk el kitörni szellemi kötelékeinkből, nem ismerjük fel az ellenség uralmának mértékét. Amíg a szellemeknek van egy házuk, ahol élhetnek, általában elégedettek ezzel, és nem gyakorolják teljes erejüket. Miután azonban felismertük egy problémás terület szellemi forrását, és elkezdtünk foglalkozni vele, ez megzavarja a szellemeket, és ellene fognak állni a támadásainknak. Könnyen elbátortalanodhatunk attól a belső nyomástól, amelyet az ellenség felkavarodása okoz, és esetleg nem folytatjuk a harcot a teljes szabad-

ságig. Amikor megszüntetjük támadásainkat, az ellenség általában újból megnyugszik, és a belső nyomás megkönnyebbül. Vannak, akik arra a következtetésre jutnak, hogy egyszerűbb dolog kötelékben maradni, mint szembenézni mindazokkal a nyomásokkal és problémákkal, amelyek feltámadnak, amikor ők kitartanak a harcban. Így viselkedik egy hódító?

Ha szellemi módon foglalkozunk a problémák forrásával, ez nem oldja meg azokat a gyakorlati, természetes lépéseket, amelyek segíthetnek a nyomások enyhítésében. Például, ha depresszióval küszködsz, és a probléma erősödik minden alkalommal, amikor túlságosan fáradt vagy, akkor néhány alkalommal fekj le korán. Ha asztmától szenvedsz és gyógyszerek alkalmazása által megkönnyebbülést találsz, akkor használd azt, és ne érezd magad kárhozható. Van sok gyakorlati lépés, amit az ember megtehet, és meg is kell tennie, de ne felejtse el, hogy egy szellemi kötelék forrását szellemi fegyverekkel kell megtörni!

11. fejezet

Testi gyógyulás és szabadulás

Bár ennek a könyvnek nem a testi gyógyulás a fő témája, az itt tárgyalt igazságok ugyanolyan mértékben vonatkoznak a testi gyógyulásra, mint a lélek felszabadulására. Isten ígében ez a két dolog szorosan kapcsolódik egymáshoz.

Amikor Jézus és tanítványai személyes problémák dolgában szolgáltak, a szabadulás és a gyógyulás egymástól elválaszthatatlan volt:

„Estefelé pedig, amikor leszállt a nap, mind őhöz a viték a betegeseket és az ördögösöket. És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé. És meggyógyította sokakat, akik különféle betegségekben sínlődtek vala, és sok ördögöt kiűze...” (Márk 1:32-34.).

„Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét tanítványát, ada nekik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására” (Lukács 9:1.).

„És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által. Annyira, hogy a betegekhez is elvívék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és eltávoznak azoktól a betegségek, és a gonosz szellemek kimenének belőlük” (Ap. Csel. 19:11-12.).

Vannak esetek, amikor az ige határozottan kijelenti, hogy a testi betegségeket gonosz szellemek okozták:

„Akkor egy vak és néma ördögöst hoztak őeléje, és meggyógyította azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, mind lát vala” (Máté 12:22.).

„Jézus pedig mikor látta vala, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálá a tisztátalan szellemet, mondván néki: Te néma és siket szellem, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj!” (Márk 9:25.).

„És ímé vala ott egy asszony, kiben betegségnek szelleme vala tizennyolc esztendőttől fogva, és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni” (Lukács 13:11.).

A Biblia néhány alkalommal gyógyulásként utal a szabadulásra, vagy hogy valaki meggyógyult gonosz szellemekből. Nyilvánvaló, hogy sok ember, aki „meggyógyult” gonosz szellemektől, valójában testileg is beteg volt.

„És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan szellemektől gyötretetteket, kik mind meggyógyulának” (Csel. 5:16.).

„És némely asszonyok, akiket tisztátalan szellemektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, aki Magdalénának nevezetik, kiből hét ördög ment ki” (Lukács 8:2.).

„Azon órában pedig sokakat gyógyította meg betegségekből, csapásokból, tisztátalan szellemektől...” (Lukács 7:21.).

„És ímé egy kananeai asszony jöven ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! az én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik... Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratom szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva” (Máté 15:22, 28.).

Démonizáltak, akiket ma elmebetegeknek neveznénk, szabadulás által gyógyultak meg:

„És elterjede az ő híre egész Szíriában: és hozzávivék mindazokat, akik rosszul valának, a különféle betegségekben és kínokban sínlődöket, ördögösöket, holdkórosokat, és gutaütötteket; és meggyógyítja vala őket” (Máté 4:24.).

Az a démonizált, akiben egy légiónyi szellem volt (Márk 5.), „eszénél volt” vagy „meggyógyult”, miután Jézus kiűzte a szellemeket.

Amikor a betegség szellemei okoznak egy betegséget, mielőtt teljes gyógyulás történhetne, az érintett területről ki kell űzni a szellemeket. Vagy közvetlen parancsokkal kell kiűzni, vagy a gyógyítások ajándékai által, vagy a csodatévő erők ajándéka által. Sok testi probléma forrását nyomon lehet követni a félelemhez, nehezteléshez, büntudathoz, stb., és csak akkor történik gyógyulás, miután ezeket a szellemeket kiűzték.

Gyakran szükség van mind szabadulásra, mind pedig gyógyulásra: először szabadulásra, azután gyógyulásra. Amikor Jézus meggyógyította azt az asszonyt, akinek tizenhét évén keresztül egy szellem által okozott betegsége volt, először kiűzte a szellemet („asszony, feloldadd a te betegségedből”), majd ráhelyezte a kezét, és ő meggyógyult (Lukács 13:11-13.). Betegsége az volt, hogy gerinccsigolyái összenőttek, tehát a szellem kiűzése után még szükség volt gyógyulásra, illetve megújulásra. Így Jézus először megszabadította, utána pedig meggyógyította őt.

Amikor Jézus meggyógyította azt a fiút, akit odavittek hozzá, mert tanítványai nem tudták kiűzni belőle a szellemet, akkor is azt olvassuk, hogy Jézus először megdorgálta a tisztátalan szellemet, majd meggyógyította a fiút (Lukács 9:42.).

Tapasztalatokból tudom, hogy sok hívő gyógyulásért imádkozik, amikor először ki kellene belőlük űzni a betegség szellemeit. Több testi gyógyulást látnánk, ha először inkább megdorgálnánk az ellenséget.

Magától értetődik, hogy ha valaki rosszul bánik a testével, és túl sokat dolgozik, túl sokat eszik, nem alszik vagy tornázik rendszeresen, vagy állandóan ártalmas ételeket eszik, a gyógyulás kulcsa az, hogy megfelelő módon gondot kell viselnie a testéről, és nem az ördögöt kell hibáztatni. Legyünk bölcsek!

Ismerek egy pásztor, akinek nagyon fontos szerepe volt abban, hogy felesége meggyógyult egy végső stádiumban lévő rákból. Kérték az Uról a gyógyulást, és elhitték, hogy hit által megkapták (Márk 11:24.). Két évén keresztül, mialatt a természetes szinten állapota romlott, és voltak napok, amikor nagyon súlyosan szenvedett, mindketten kitartóan megvallották az ő gyógyulását és dicsérték az Urat, amiért ő meggyógyult az Ő sebei által. Azután egy vasárnapi istentiszteleten a férj felismerte, hogy a rák mögött ott voltak a betegség szellemei, amelyek megakadályozták, hogy a gyógyulás megnyilvánuljon. Egy pásztor társával megdorgálta a rák szellemeit és kiűzte azokat. Attól a perctől kezdve megindult a gyógyulás. A specialistákat teljesen zavarba hozta, hogy az ezt követő vizsgálatok során nyomát sem találták annak, hogy valaha rákos volt.

Egy asztmától szenvedő férfi keresett fel minket feleségével együtt, hogy imádkozzunk érte. Néhány héttel korábban ezt már megtettük, de nem tapasztalt megkönnyebbülést. Azonnal hatalmat vettük a mellkasában lévő betegség szellemei fölött és elkezdtek ezeket kiűzni. Percekig belül olyan jelentékenyen szabadabban lélegzett, hogy biztos vagyok benne, akkor is elégedett lett volna, ha nem imádkozunk tovább, de én folytattam az imádkozást mintegy harminc vagy negyven percen keresztül, amíg azt nem éreztem, hogy az egész erődítményt eltávolítottuk. Mindketten el voltak ragadtatva és dicsérték Isten azért, mert a férfi meggyógyult. Ezután a gyógyulás szavait szoltuk minden terület fölött, ahol a szellemek kárt

okozhattak. A közelmúltban újból találkoztam ezzel a férfival (addig majdnem két év telt el), és azóta nyoma sem volt az asztmának. Meggyógyult, és egészséges maradt.

12. fejezet

Megnyilvánulások: igen vagy nem

Amikor kiüzünk démonokat, ezek rendszeresen nagyon kellemetlen módokon nyilvánulnak meg: hangos kiáltással, sikoltozással, hányással, stb. Ezek a jelenségek ma ugyanúgy megtörténnek, mint Jézus napjaiban. A szellemek felkiáltanak a félelemtől, mert lelepleződtek, és már nem érzik magukat biztonságban. Gyűlölik, amikor el kell hagyniuk házukat, hogy „száraz helyekre” menjenek.

„Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia!” - Lukács 4:41.).

„És a tisztátalan szellem megszaggatá őt, és fennszóval kiáltva kiméne belőle” (Márk 1:26.).

„És kiáltás és erős szaggatás között kiméne, az pedig olyan lón, mint egy halott...” (Márk 9:26.).

„Mert sokakból, kikben tisztátalan szellemek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének...” (Ap. Csel. 8:7.).

Nincs szükség arra, hogy eltitkoljuk azt a tényt, hogy történnek megnyilvánulások. Nem kell felháborodnunk, ha ezek megszakítják az istentiszteletet, amikor mi ezt nem terveztük. Félnünk sem kell attól, hogy a megtéretleneket elűzheti az, ami helytelen viselkedésnek tűnhet. Zavar vagy felháborodás helyett örüljünk annak, hogy Isten országa eljött közénk.

Mialatt egyszer egy szabadító alkalmat vezettem, anélkül hogy tudtam volna róla, egy megtéretlen házaspár az Úrhoz jött. Ahelyett, hogy a megnyilvánulások kellemetlenül érintették volna őket, ők maguk is szabadulni kezdtek, egyiküknek ki is kellett rohannia a mosdóba, hogy hányjon, amint elfogadta a szabadulást. Felvillanyozta őket az, amit az Úr cselekedett a gyülekezetben, és velük személyesen. Azt mondták, hogy soha többet nem kételkednek Jézus Krisztus hatalmának, vagy a sötétség láthatatlan erőinek valóságában.

Amikor Jézus megszabadította a foglyokat, nyilvános helyeken tette ezt - utcán, zsinagógában, egy otthonban, egy domboldalon -, ahol éppen a szükség felmerült. Nem törődött azzal, hogy ami történik, az szokatlan, vagy hogy a vallásos előírásokat ezáltal megsérti, vagy hogy az emberek elutasítják a szellemi dolgokat, mert ő vallásos szempontból nem volt elfogadható. Azért jött, hogy az Atya akaratát cselekedje, és ezt tette (János 4:34.). Isten útjai nem a mi útjaink, és az Ő módszerei nem mindig egyeznek a mi módszereinkkel.

Jézus ezt mondta: „...semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok. És aki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek” (János 8:28-29.). Olyan szoros kapcsolatban volt az Atyával, annyira tudatában volt a szellemi világnak, annyira érzékeny volt arra, amit a Sátán és seregei tettek, hogy bátran leleplezte a Sátán munkáit, és pusztító csapást mért ezekre.

Bár nem kell zavarba jönnünk a megnyilvánulások miatt, a másik szélsőségbe sem szabad esnünk, és nem szabad élveznünk ezeket. Nem gyönyörködöm abban, ha látok egy megnyilvánulást, csak a megnyilvánulás kedvéért. Ehelyett inkább arra tanítom és bátorítom az embereket, hogy olyan csendesen fogadják el a szabadulást, ahogyan csak lehet.

Sok démon távozik minden megnyilvánulás nélkül. Amikor szabadulásért imádkozunk, nem szabad keresnünk a megnyilvánulásokat, vagy elvárunk, hogy ezek mindig megtörténjenek. Ki az, aki látni akarja a démoni erők magamutogatását? Sokkal jobb, ha csendesen távoznak.

A szabadulás - még egy nagy szabadulás is - megtörténhet bármilyen külső, vagy belülről érzett reakció nélkül. A megnyilvánulások nem szükségszerű bizonyítékai annak, hogy szabadulás történik. Minden harmadik, vagy negyedik ember, akiért imádkozom lelki-gondozás során, soha semmit nem érez. Az Úr mégis nagy dolgokat tehet. Lehet, hogy ezek az emberek az alkalom végén fizikailag fáradtnak érzik magukat, vagy egyáltalán semmi változást nem éreznek. Érzékeik alapján nem fogják tudni, hogy bármilyen szellem elhagyta őket. Ezért annyira fontos a szellemek megkülönböztetésének ajándéka. A Szent Szellem által az ember érzékelheti azt, ami történik, vagy ami nem történik abban az emberben. Ami kívülről történik, az lényegtelené válik.

Rendszeresen jönnek hozzám keresztények, akiknek korábban azt mondta egy pásztor vagy egy lelkigondozó, hogy nincs bennük démon. Talán a lelkigondozó imádkozott értük Jézus nevében és megparancsolta a szellemeknek, hogy nyilvánuljanak meg, és amikor semmi sem nyilvánult meg, akkor azt mondták nekik, hogy nincs szükségük szabadulásra. Vagy pedig azt mondták nekik, hogy Jézus neve mindenható és a szellemeknek engedelmeskedniük kell, amikor kimondjuk az Ő nevét. Mivel nem történt reakció a parancsra, nem voltak ott démonok, amelyeknek ki kellett volna jönniük. Ez a fajta lelkigondozás pusztító lehet.

Egy fiatal nő jött hozzám nagy belső konfliktusokkal, és mély szabadulást kezdett átélni. Elmondta, hogy három évvel korábban egy pásztor azt mondta neki, hogy nincs szüksége szabadulásra. Bizalmasan elmondta nekem, hogy a benne zajló óriási harcok miatt azóta egyáltalán nem fejlődött szellemileg, és majdnem elfordult a kereszténységtől. „Elvesztegettem három évet az életemből, mivel azt mondták nekem, hogy nincs szükségem szabadulásra” - mondta. A következő hónapok folyamán, amint elkezdte megszabadítani saját magát, élete egyre növekvő szabadságban virágzott ki.

Mélyen együttérzek ezekkel az emberekkel, mert tudom, mikén mentek keresztül. Nekem magamnak is azt mondták elismert lelkigondozók, hogy nincsenek bennem gonosz szellemek.

A megnyilvánulásokkal kapcsolatban az emberek, akik szabadulásban részesülnek, általában három kategóriába sorolhatók:

a) *Akik feltűnő, drámai megnyilvánulásokat élnek át.*

b) *Akiknél a megnyilvánulások enyhék: sóhajlás, köhögés, böfögés, ásítás, mély légzés, belső felkavarodás átélése, melegség, feszültség, stb.*

c) *Azok, akik érzékszerveikkel nem éreznek semmit.*

Vannak emberek, akikre mindhárom leírás vonatkozik, mert más és más alkalmakkor különböző módon nyernek szabadulást. De nem tudom eléggé kihangsúlyozni: a szabadulás nem az érzéseinktől, hanem a hitünktől függ. Ha beszélünk a sötétség területeihez és hisszük, hogy amit mondunk, az megtörténik, akkor a Szent Szellem működésbe lép, elgyengíti és megtöri a kötelékeket.

Nézzük végig mindegyik kategóriát:

a) *Akik feltűnő, drámai megnyilvánulásokat élnek át*

Ez rendkívül zavarbaejtő lehet, amikor először történik meg. Vannak emberek, akik zavarba jönnek, és ez nagyon fárasztó lehet. Néha igen furcsa helyzetbe torzul el arcuk és testük.

Amikor ilyen módon élsz át szabadulást, annak az az előnye, hogy ez bátorít téged, mert nagyon könnyű meglátni azt, hogy Isten valamit cselekszik, és általában sokkal jobban érzed magad, miután történt egy áttörés. Ha azonban a megnyilvánulások folytatódnak, vannak, akik feladják a harcot, mert az árat túl nagyra találják. Túl drága az ellenség szorításából való kitörés.

Együttérzek az ebbe a kategóriába tartozó emberekkel, mert a legmélyebb szabadulásaim nagyon drámaiak voltak. Akármennyire is megpróbáltam csökkenteni a démoni megnyilvánulásokat, azt tapasztaltam, hogy lehetetlenség megszabadulnom bizonyos dolgokból mély köhögés és néha hányás nélkül. Átélttem nagyon hosszú ilyen időszakokat, amikor erős kötelékek kerültek a felszínre. Az ár magas volt, de a következmények dicsőségesek!

b) Akik enyhe megnyilvánulásokat élnek át

Sok ember tartozik ebbe a kategóriába. Talán nekik van a legkönnyebb dolguk, mert érzik, hogy történik valami, de ezek a jelenségek nem túl drámaiak, bár az enyhe megnyilvánulások testi fáradtságot okozhatnak hosszú imaalkalmak után.

Ha az első csoportba tartozó emberek megtanulnak uralkodni a teljes megnyilvánulások fölött, átkerülhetnek ebbe a kategóriába.

c) Akik érzékszerveikkel nem éreznek semmit

Ha ebbe a csoportba tartozol, akkor szerencsés vagy, hogy nem kell átélned a külső megnyilvánulások traumáját. Mivel azonban természetes szinten nincs semmi bizonyítéka annak, hogy valami történik, nagyobb hitre lesz szükséged (különösen kezdetben), hogy elhidd: a kötelékek gyengülnek és megtörnek. Amint megmaradsz a hitben, észre fogod venni, hogy változások történnek az életedben. A 20. fejezetben leírt utolsó bizonyítágtétel bátorítást fog jelenteni a számodra.

A szellemek el fognak rejtőzni, ha tudnak. Vannak emberek, akik nem éreznek semmit, ezért arra a következtetésre jutnak, hogy nincs szükségük szabadulásra és arra, hogy kitartsanak. Mások cinikussá válnak.

Azok, akik ebben a csoportban indulnak, gyakran úgy fejezik be, hogy azonosulnak azokkal, akik a második vagy akár az első csoporthoz tartoznak.

Hadd ismételjem meg újból: ezek általános kategóriák. A szabadulásnak egy órája alatt egy személy átélhet szabadulást mindhárom módon.

A megnyilvánulások fölötti uralkodás

Vannak, akik azt állítják, hogy a megnyilvánulások kizárólag pszichológiai jellegűek és ragaszkodnak ahhoz, hogy ezeket kontroll alatt kell tartani.

Nem tudok egyetérteni azzal, hogy a megnyilvánulások kizárólag pszichológiaiak lennének és azzal sem értek egyet, hogy ezeket mindig kontrollálni kellene. De azt állítom, hogy alkalmanként ezeket lehet és kell is kontrollálni. A másik oldalon vannak alkalmak, amikor ezeket lehet, de nem szabad kontrollálni. Vannak olyan alkalmak is, amikor lehetetlen az ezek fölötti uralkodás, kivéve természetesen azt az esetet, ha abbahagyjuk az imádkozást. Ennek az egész kérdésnek a tekintetében meg kell tanulnunk együttműködni a Szent Szellemmel és engednünk kell, hogy Ő vezessen minket.

Egy szabadító alkalom során vezetést éreztem arra, hogy szálljak szembe a bűntudat szellemeivel, amelyek bántalmazták az emberi életet. (Az önvádnak és a bűntudatnak a szellemei nagyon gyakoriak.) Amint imádkoztam, emberek megszabadultak, de éreztem egy erőteljes késztetést a Szent Szellem részéről, hogy folytassuk ezen a területen a munkát. Végül ezt mondtam: Az Úr azt akarja, hogy mélyebb munkát végezzünk ezen a területen. Ne tartsátok vissza, hanem működjétek együtt az Úrral, és engedjétek meg, hogy Ő ezt a saját módján tegye meg!

Nem tudtam arról, hogy egy hívő, akinek vezetői képességei voltak, hatalmas belső küzdelemtől szenvedett. A bűntudat szellemei felkavarodtak benne és tudta, hogy ha meg akar szabadulni, akkor számíthat arra, hogy nyilvánosan nevetségessé fogja tenni magát. Amikor azt mondtam, hogy ne tartsák ezt vissza, úgy döntött, hogy együttműködik az Úrral és megszabadul, ahelyett hogy kitartana büszkeségében. A szellemek azonnal feltámadtak, hatalmas megnyilvánulásokkal és sikoltozásokkal. Minden figyelem őrá irányult. Felszólítottam mindenkit, hogy szegüljenek szembe a sötétség erőivel és egy gyülekezetként vettünk hatalmat. Mintegy tíz percen keresztül folytatódott a felbolydulás, míg végül dicsőséges szabadulás történt. Később elmondta nekem, hogy ez alatt a tíz percnél hosszabb harc alatt nem volt tudatában annak, hogy mi történik. Csak arra tudott visszaemlékezni, hogy egy alkalommal egy pásztor kihirdette Jézus véérének hatalmát.

Ez az ember, amikor először érezte ezt a dolgot felkavarodni magában, képes volt arra, hogy uralkodjon fölötté. Azonban ez nem az az idő volt, amikor előlött uralkodni kellett volna. Amikor kontrollálta ezt a dolgot, visszatartotta magában a szellemeket. Ki kellett engednie a kezéből a dolgok fölötti ellenőrzést és meg kellett engednie, hogy a szellemek megnyilvánuljanak. Miután ezt megtette, minden kontrollt elveszített. Ez az ellenségnek egy különösen erős megnyilvánulása volt, amelynek során ő szinte egyáltalán nem volt tudatában annak, hogy mi történik.

A mérleg másik serpenyőjében ott vannak azok, akik amikor először tapasztalják meg, hogy démonok erőteljesen reagálnak bennük, félelmükben teljesen átadják magukat a szellemeknek, teljes mértékben átengedve nekik az uralmat. Amikor ezt teszik, teljes mértékben átélnek a sikoltozások és testük eltorzulásait. Semmilyen erőfeszítést nem tesznek azért, hogy ellenálljanak annak, amit az ellenség tesz, és anélkül, hogy ennek tudatában lennének, együttműködnek vele.

Egy fiatal nő megnyilvánulásai során magas hangon sikoltzott minden alkalommal, amikor imádkoztak érte a vasárnapi istentiszteletek során történt előrehívások alkalmával. Amikor végül a tanácsomat kérte, azt mondtam neki, hiszem, hogy megszabadulhat ilyen intenzív megnyilvánulások nélkül is. Amint imádkoztunk, felfedezte, hogy nem a gonosz szellemekkel, hanem a Szent Szellemmel történő együttműködés által képes volt erőteljesen visszafogni kiáltásait és mégis elvenni a szabadulást.

Vannak emberek, akik azt hiszik, sikoltozniuk kell ahhoz, hogy megszabaduljanak. Ez nem így van. Azoknak, akik azt tapasztalják, hogy szellemek megnyilvánulnak - különösen akkor, ha ez hangos kiáltásokkal történik - meg kell tanulniuk, hogy magukban ellenálljanak az ellenségnek, és hogy nem szabad teljesen átengedniük neki az uralmat, amint távozik.

Ugyanakkor ne tarts vissza szellemeket azért, hogy nem engeded meg nekik, hogy megnyilvánuljanak! Amikor valaki azt érzi, hogy a szellemek megmozdulnak benne és úgy dönt, nem engedi meg nekik, hogy szaggassák őt, vagy bármilyen mértékben használják a hangját, akkor ezzel a merev hozzáállással visszatarthatja magában a szellemeket. Meg kell tanulnod tapasztalataid alapján, milyen mértékben kell visszatartani és mennyire kell megengedni az

ellenségnek, hogy kifejezze magát. Ennek a kontrollnak a megtanulása által a legtöbb ember sokkal kevesebb trauma által szabadulhat meg. Így a szellemek sokkal kevesebb figyelmet vonnak magukra.

Vannak olyan esetek, különösen nyilvános alkalmakon, amikor odamegyek azokhoz az emberekhez, akik hangos kiáltásokat hallatnak, és határozottan azt mondom nekik, hogy fogják vissza magukat és ne engedjék meg az ellenségnek, hogy ezt tegye. Néhány ember, akinek elutasítottsági problémája van, valójában élvezzi a figyelmet, amit magára von a megnyilvánulások által.

Nem szabad szélsőségekbe esnünk annak érdekében, hogy megpróbáljunk magakadályozni minden megnyilvánulást. Ha ezt tesszük, akkor keresztülhúzhatjuk a Szent Szellem munkáját, és azt érhetjük el ezzel, hogy a démonok kuncogni fognak, amint újból elrejtőznek.

A lelkigondozónak bölcsességre van szüksége, hogy minden helyzetet megfelelő módon tudjon kezelni.

Hogyan távoznak a démonok?

A démonok elsősorban a szájon keresztül távoznak. A „szellem” szó héberül „ruach”, görögül „pneuma”. Mindkét szó szelet és leheletet is jelent. A szellemeket tehát a szélhez vagy a lehelethez lehet hasonlítani. Sok szellem a szájon keresztül lép be és a szájon keresztül távozik. El tudnak távozni a lélegzettel együtt.

Ám nem mindegyik ilyen módon távozik. Szellemek elmehetnek a kézen, a lábon vagy más testrészekén keresztül is.

Amikor egy istentiszteleten végeztem szolgálatot Pápua Új-Guineán, rátettem a kezemet egy gyülekezeti vezetőre. Nem tudtam arról, hogy ez az értékes ember súlyosan szenvedett már néhány éve a bal térde miatt. Nem tudott sokáig állni nagy fájdalmai miatt. Amikor kezemmel megérintettem - amint később erről bizonyosságot tett -, a betegség szellemei, amelyek a térdében voltak, lementek a lábfejébe, de nem akarták elhagyni a testét. Gyermeki hittel levette a bal lábáról a cipőt és a szellemek eltávoztak a lábán keresztül. El volt ragadtatva. Meggyógyult!

Néhány nap múlva Pápua Új-Guineának egy másik helyén egy férfi a fején keresztül szabadult meg. Az emberek borzas frizurákat viseltek, és amint a szellemek távoztak, emberünk úgy érezte, mintha elvesztette volna a haját. Gyorsan megérintette a fejét, és nagyon boldogan tapasztalta, hogy nincs szüksége hajnövesztő szerre. Amikor később elmesélte nekünk élményét, valamennyiünknek nevetnünk kellett.

A szellemek azonban általában a szájon keresztül távoznak, és amikor megparancsolom nekik, hogy hagyják el az embereket, általában azt is megmondom nekik, hogy a természetes lélegzettel együtt távozzanak.

Hited felszabadítása

Engedd meg, hogy természetes kilégzésed legyen az a pont, ami kapcsolódik hited felszabadulásához. Ezt mondhatod a démonoknak: „Jézus nevében megtöröm a kötelékedet! Gyere ki a rejtékhelyedről most! Kiűzlek téged! Amint kilélegzem, távozol! Kiűzlek téged a leheletemmel együtt!” Egyszerűen hidd el, hogy amit mondasz, az megtörténik.

Alkalmanként, amikor a szellemek távoznak, a személy mélyen és nehezen lélegzik. A levegőnek ezt a túlzott kilehelését nem az ember végzi hanem a szellemek okozzák, amint felkavarodnak és távoznak. Ha ez rendszeresen megtörténik, vannak, akik azt érzik, hogy ha

meg akarják gyorsítani a szabadulást, akkor maguknak is mélyen kell lélegezni az imádság egész időtartama alatt. Ezt nem javaslom, mert szédülést okozhat.

A másik oldalon, amikor a szellemek felkavarodnak és távoznak, néha segítséget jelent, ha egy ideig „kinyomjuk” őket azáltal, hogy tudatosan kinyomjuk a levegőt és mélyen kilélegzünk. A szellemek kiűzésének ilyen alkalmai, amikor agresszív módon felajzod magad démonok kiűzésére, nagyobb felszabadulást eredményezhetnek. Általában azonban a szabadulás során normális módon kell lélegezned.

Parancsolás hangtalanul

Amikor parancsolsz, nem szükséges hallhatóan beszélned a démonokhoz. A hangtalanul kiadott parancs (amikor az elmédben beszélsz ajkaid nélkül) ugyanolyan hatásos. Sőt, gyakran még eredményesebb.

Alkalmanként, amikor hangosan kinyilvánítod a vér erejét vagy dicséred Istent stb., a szellemek megmozdulnak, de nem távoznak el ajkadon keresztül. Dicséreted, vagy amikor megvallod Jézus Krisztus vérét, sorompóvá válik előttük, és ezt nem tudják áthágni.

Lelkigondozás során arra bátorítom a lelkigondozottat, hogy a hangtalanul kiadott parancsokra helyezze a hangsúlyt, csendesén használja szellemi fegyvereit, mialatt én vagy bárki más lelki-gondozó, a hallhatóan kiadott parancsolással van elfoglalva. Személyes tapasztalataimból és a szellemek megkülönböztetésének ajándéka által nyert felismerésből tudom, hogy normális körülmények között nagyobb eredményeket érhetünk el ilyen módon, mintha megengedjük a lelkigondozottnak, hogy teljes mértékben vegyen részt a gonosz szellemek hangos megtagadásában.

Bár arra vezetem a szabadulni kívánót, hogy a belső harcra helyezze a hangsúlyt, általában azzal kezdek egy szabadító alkalmat, hogy megkérem, hangosan is tagadja meg az ellenség munkáit és vallja meg, hogy Jézus Krisztus az ő Ura. Ezenkívül sok imaalkalom során arra bátorítom a lelkigondozottat, hogy néhány percig csatlakozzon a lelkigondozóhoz a kifelé megnyilvánuló, hallható parancsokban és megvallásokban. Egy belső és külső megdorgálás keveréke által tanítjuk, hogyan tudjuk saját magunkat megszabadítani.

Alkalmanként, míg az emberek magukban parancsolnak, érzékelem, hogy a szellemek csak akkor távoznak, miután az érintett személy vakmerően és hangosan megtagadta őket. Ilyen esetekben nem mennek el mindaddig, amíg az az ember ezt ki nem mondja.

Vannak, akik időről-időre azt tapasztalják, mintha a nyelvük meg lenne kötözve. A démonok nem engedik őket beszélni. Ilyenkor bátorítanod kell azt az embert, hogy lassan mondjon ki szavakat. Ez különösen akkor igaz, amikor az emberek megbocsátanak másoknak. „Megbocsátok apámnak”. „Megbocsátok saját magamnak”. Nagyon gyakran tapasztaltunk erős ellenállást ezekkel a megvallásokkal szemben!

A belső és külső parancsolásnak ez a keveréke a kilégzéssel együtt, kapcsolódási pontként, ahol hitedet felszabadíthatod, e könyv egyik legfontosabb mondanivalója saját magad megszabadításáról.

13. fejezet

Mennyi ideig tart a szabadulás?

Ennek a fejezetnek a mondanivalója alapvető fontosságú annak megértésében, hogyan kell lerombolni az ellenség erődítményeit.

A szabadulás folyamat. Nem történik meg egy pillanat alatt. Az időtényező is szerepel a szabadulásban. Minél kiterjedtebbek a kötelék területei, annál tovább tart ezeket megtörni. A legtöbb hívőnek csak nagyon kevés elképzelése van arról, milyen mértékű is a démoni kötelékek beszivárgása az életébe, vagy pedig fogalma sincs erről.

Hat hónappal azután, hogy felfedeztem, nekem magamnak is szabadulásra van szükségem, felkerestem egy pásztor barátomat, aki lelkesen beszélt nekem arról, milyen dolgokat cselekszik Isten, amikor a vasárnap délutáni istentiszteletein előre hívja az embereket az oltárhoz. Démonok nyilvánulnak meg, és szabadulások történnek. „Alig néhány percig tart, míg valaki megszabadul démoni kötelékekből” - mondta. Figyeltem, de nem mondtam semmit. Ha láthatta volna azokat a harcokat, amelyeken keresztülmentem, biztos vagyok benne, hogy másképp gondolkodott volna. Bizonyos, hogy emberek az istentiszteletein megszabadulnak, de ők csak egy bizonyos mértékű szabadulást nyernek.

A szabadulás akkor kezdődik, amikor valaki újjászületik a Szent Szellem által. Ekkor egy bizonyos mértékű szabadulást él át, még akkor is, ha a legtöbb esetben nem történik tudatos kiűzés. Amikor egy hívőt megkeresztel a Szent Szellem, akkor újból egy további megkönnyebbülés történik. Egyesek számára ez nagyon nagy mértékű, mások számára nagyon kicsiny. Szent Szellem keresztség után sok keresztény belső problémákat kezd megtapasztalni és csodálkozik, hogy miért. Mások el is hagyják a keresztény utat, mert nem tudnak mit kezdeni bizonyos dolgokkal. Ilyenkor az történik, hogy a rejtőzködő démonok nyugtalanná válnak, mert a Szent Szellem nagyobb mértékben mozdul meg ezeknek az embereknek az életében. Amikor a démonokra ránehezedik a Szent Szellem nyomása, a hívő érzi ezt a nyomást saját magában, és nem érti, mi is történik.

Akkor is történhet szabadulás, amikor emberek őszintén megfeszítik önmagukat a Szellem által, vagy amikor nevetnek Szellemben, amikor együtt dicsérik Istent, vagy amikor olyan szellemi ajándékok, mint például a gyógyítás ajándékai, vagy a csodatevő erők ajándékai működnek. Keresztény munkásokként akármi is legyen a módszerünk és akármire helyezzük is a hangsúlyt, működünk együtt a sötétség erőivel szemben!

Nem sokkal azelőtt, hogy az Úr megmutatta volna nekem a hit kulcsát, volt egy álmom. Ez nem egy hétköznapi álom volt, hanem Isten nyilatkoztatta ki saját magát éjszaka, és ez tisztán egy „szellemi” álom volt. Ebben az Úr megmutatta nekem, hogy az a szabadulás, amelyet át fogok élni, egy folyamat lesz. Átéltam a szabadulás folyamatát, tisztán láttam a démoni erőket, alakjukat, cselekedeteiket, vadságukat és gyengülésüket. Abban a pillanatban, amikor teljesen megszabadultam, a Szellem elragadott engem egy másik világba, és láttam egy keveset annak dicsőségéből. Bár aludtam, ez volt a legcsodálatosabb élmény, amit valaha átéltem. Amikor felébredtem, nem értettem, miért alszik Shirley még mindig mélyen. Olyan zajt csaptam - teljes erőmből kiabáltam és örvendeztem -, hogy azt gondoltam, biztosan meghallotta.

Ebben az álomban Isten beszélt hozzám, és igazságokat osztott meg velem. A sok ádáz csata kellős közepén, amelyek a következő napokban zajlottak, mindaz, amit az Úr mutatott nekem,

nagyon megerősített engem abban, hogy kitartó legyek. Kitörölhetetlenül belevésődött szívembe és elmémbe.

Bevonulás Kánaánba

Kánaán földjének az izraeliták által történt elfoglalása sok szempontból hasonlítható ahhoz, ahogyan egy hívő elfoglalja saját életének földjét.

A föld, amit Isten megígért az izraelitáknak, csodálatos föld volt. Az V. Mózes 8:7-9. egy jó földnek írja ezt le, ahol bőségesen van víz, kitűnően alkalmas a földművelésre, ásványokban gazdag és olyan föld, ahol nincs szűkölködés.

De volt egy probléma: a földet a kananeusok, kitteusok, emoreusok, perizeusok, khivveusok és jebuzeusok lakták (II. Mózes 3:8.). Ezek gonosz emberek voltak. Fő istenük Baál volt és fő istennőjük Baál felesége, Astarót, aki a szaporodás alapelvének megszemélyesítője volt a természetben. Ezeknek az isteneknek az imádása szörnyű orgiákat is magába foglalt. A templomok a bűn központjai voltak. Papnők prostituáltak, papjaik pedig homoszexuálisak voltak. Újszülött csecsemőket áldoztak fel Baálnak, és amikor építettek egy házat, fel kellett áldozniuk egy gyermeket és testét be kellett építeniük a falba, hogy jó szerencsét hozzon ezzel a családra. Ezek és más gyakorlatok megmutatják ezeknek a népeknek a gonoszságát.

Ahhoz, hogy elfoglalhassák a földet, ezeket a gonosz népeket el kellett pusztítaniuk. Az Úr megmondta az izraelitáknak, hogy a földet meg kell tisztítaniuk és gonosz lakóit teljesen el kell törölniük. Nem szabad együttérzést vagy könyörületet mutatni. Egyetlen egy embert sem volt szabad életben hagyniuk (V. Mózes 7:16-24.).

De kinek kellett ezt megtennie? Istennek vagy az izraelitáknak? Az Úr folyamatosan azt mondta, hogy Ő fogja kiűzni az ellenséget; „De az Úr, a te Istened, elődbe veti őket...” (23. vers). De azt is mondja, hogy nekik kell ezt megtenniük: „...hogy eltöröljed az ő nevüket az ég alól...” (24. vers.). Nem egyedül Istennek vagy egyedül az embernek kellett megszabadítania a földet, hanem Istennek és az embernek együttműködve. Ugyanez a helyzet a mi életünk földjével: nekünk kell kiűznünk az ellenséget, de nem a saját erőnkkel, hanem az Úrral, Aki együttműködik velünk.

A föld kikémlélése

Amikor az izraeliták a pusztában voltak, Mózes elküldött tizenkét kémét, hogy kémleljék ki Kánaán földjét (IV. Mózes 13:17-33.). Támadás előtt szükségük volt arra, hogy tudják, milyen az a föld. Ha a népek gyengék, akkor könnyebben legyőzhetik őket, mint ha erősek, és könnyebb a győzelem akkor is, ha létszámban kevesebben vannak. Ha a városoknak erődítményeik vannak, akkor más stratégiát kell alkalmazniuk, mint akkor, ha ezek nincsenek megerősítve.

Nekünk is ki kell kémlelnünk életünk földjét. Vannak-e ott a kötelékeknek olyan területei, amelyektől nem tudunk megszabadulni, függetlenül attól, milyen sokat imádkozunk, milyen sokat olvassuk az igét, fegyelmezzük magunkat stb. Ha igen, akkor ellenség van a földön. Ez lehet gyenge vagy erős, létszámban kevés vagy sok. Az ellenséget ki kell űzni. Ha kisebbségi komplexusunk van, legyünk őszinték és nevezzük néven: ellenség van a földön. Tudatosítsuk magunkban, hogy egy állandó dühkitörés forrása, amit nem tudunk visszatartani - függetlenül attól, milyen erősen próbáljuk fegyelmeznünk az életünket -, egy ellenséges kötelék. Sok ember magában haragra gerjed, de ezt nem mutatja ki. Soha senki nem fogja sejteni, hogy problémájuk van a haraggal. De az az ember tudja, és a Szent Szellem is tudja.

Hit kontra hitetlenség

Amikor a tizenkét kém visszatért, közülük tízen negatív tudósítást hoztak. Azt mondták, biztos, hogy a föld jó - DE! „A népek túl erősek hozzánk képest. Városaik nagyok és meg vannak erősítve. Óriások laknak a földön. Hozzájuk képest olyanok voltunk mint a sáskák! Nem tudunk bemenni és harcolni ellenük”. A másik két kém, Józsué és Káleb, másként számolt be a dolgokról. Ezt mondták: „Bátran felmehetünk és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírnunk azzal”.

Kétségtelen, hogy az ellenség erős volt, de mit parancsolt nekik az Úr? Azt, hogy menjenek be arra a földre és foglalják el. Tízen azt mondták, hogy ezt nem tudják megtenni, és nem is tették meg. Isten megítélte őket hitetlenségükért; megverte őket betegséggel és meghaltak (IV. Mózes 14:37.). Az izraeliták a negatív beszámolóra hallgattak, és Isten őket is megítélte. A következő negyven év folyamán az Úr elpusztította nemzedéküket a pusztában. Negyven napot töltöttek a kémek a földön és negyven év ítélet következett a népre. Tizenkét éves életkor fölött mindenki meghalt, kivéve Józsuét és Kálebet. Ők pozitív beszámolóval tértek vissza: „Elég erősek vagyunk ahhoz, hogy elfoglaljuk a földet.” Ők hívők voltak. Bementek a földre és elfoglalták.

Sok keresztény soha nem fog nagy szabadságot átélni. Látják az akadályokat és pánikba esnek. Nagy ára van annak (különösen néhány ember számára), hogy teljes szabadságban járassunk.

Belépni hit által

A negyven év eltelt, és a Jordán folyó keleti partján egy új generáció állt, amelynek vezetője Józsué volt. Isten ezt mondta Józsuénak: „Kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép... Minden helyet, amelyet talpatok érint, nektek adtam... Meg nem áll senki előtted életednek minden idejében, amiképpen Mózeszel vele voltam, teveled is veled leszek, el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled. Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, amely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nékik adom azt” (Józsué 1:2-3, és 5-6.).

„Kelj fel, menj át ezen a Jordánon!” De hogyan lehet ezt megtenni? A folyó éppen áradt. A nép mégis úgy döntött, hogy engedelmeskedik Istennek. A papok mentek elől, kezükben a frigyládával, és beléptek az áradó folyóba. Amint ezt megtették, hitüknek ez a cselekedete felszabadította Isten kezét. A folyó megállt, és a nép száraz lábbal kelt ált. Elkezdtek hódításukat, hit által!

Agresszív hadviselés

A Jordánon való átkelés után életbe lépett egy agresszív haditerv. Először egy központi hadjárat, hogy kettévágják a földet, aztán egy hadjárat délre, majd pedig északra.

Jerikó városa volt az első akadály, amelyet le kellett küzdeniük. Két, tíz méter magas fal volt körülötte, és ezek öt méterre voltak egymástól. A külső fal vastagsága két méter volt, a belső falé négy méter. Áthatolhatatlannak tűnt, egy olyan hegynek látszott, amelyet soha nem lehet eltávolítani. De az Isten szava iránti engedmességre és a hit kiáltásaira a falak leomlottak és ők elpusztították a várost.

Ez a győzelem hírül adta az ellenség vereségének kezdetét és Izrael fiainak győzelmét. Józsué könyve leírja az izraeliták sok csatáját és győzelmét, és közben Isten csodáit. Az Úrral együttműködve elfoglalták a földet. Város város után pusztult el, királyt király után végeztek ki. Könyörtelenül pusztították az ellenséget.

Az idő múlása

A Józsué 11:18. azt mondja, hogy Józsué hosszú időn keresztül viselt hadat. A Józsué 12. megnevez harmincegy királyt, akit elpusztítottak a Jordán nyugati partján. A történészek úgy számítják, hogy a Jordánon való átkeléstől számítva öt vagy hat év telt el, mire a földön megszűnt a háború.

A II. Mózes 23:29-30-ban az Úr ezt mondta Mózesnek: „De nem egy esztendőben üzőm őt ki előled, hogy a föld pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. Lassan-lassan üzőm ki előled, míg megsaporodol, és bírhatod a földet”.

Ismernünk kell és el kell fogadnunk azt a tényt, hogy a szabadulás egy folyamat. Életünk elfoglalása nem teljesedik be egy pillanat alatt, hanem lassan-lassan. Még nem találkoztam olyan emberrel, aki egy pillanat alatt tökéletesen megszabadult volna minden köteléktől. Voltak, akik nagy szabadulásokat életem át és bizonyosak voltak abban, hogy teljesen szabadok, de amint az idő múlt, a Szent Szellem elkezdett foglalkozni más olyan területekkel, ahol szabadulásra volt szükségük, és néha nagyon meglepődtek, amint elkezdtek felismerni, milyen nagy munkát kell Istennek elvégeznie bennük.

Ha egy pillanat alatt megszabadulnánk, soha nem tanulnánk meg a hadviselés módszereit, és így soha nem tudnánk megőrizni szabadságunkat. Istennek meg kell tanítania minket arra, hogyan kell elfoglalni és megtartani a földet. Mi értelme van a teljes szabadulásnak, ha nincs ismeretünk az ellenség körmonfonságáról és arról, hogyan kell ellenállni neki?

Az Izraeliták árat fizettek Kánaán leigázásáért, és ennek számokra is ára lesz. A hadviselés kellemetlen dolog, természetes és természetfeletti szinten egyaránt. Mennyi ideig fog tartani, amíg teljesen megszabadulsz? Nem tudom. Minden ember más és más, és a szükséges időtartam függ a kötelék mértékétől és az érintett személy hajlandóságától, hogy megtegye azt, ami rajta múlik, hogy megszabaduljon. De biztos lehetsz abban, hogy amint elfoglalod a földet, függetlenül attól, hogy ez mennyi ideig tart, meg fogod ismerni a fokozódó szabadság csodálatos eredményeit.

HISZEM, HOGY ELJÖN AZ AZ IDŐ AZ EGÉSZ VILÁGON, AMIKOR A SZENT SZELLEM SOKKAL NAGYOBB MÉRTÉKBEN FOG MŰKÖDNI, MINT MA. AMIKOR EZ MEGTÖRTÉNIK, HATALMAS TISZTULÁS FOG LEZAJLANI AZ EGYHÁZBAN ÉS A TELJES SZABADULÁSHOZ SZÜKSÉGES IDŐ NAGYON LE FOG RÖVIDÜLNI. Az Úr támasztani fog egy erőteljesen felkent és csodálatosan szabad népet.

Ne dőlünk hátra, és ne várjunk addig a napig, hanem foglaljuk el a földet most, használjuk hitünknek azt a mértékét, amellyel már rendelkezünk! Feszítsük meg szellemi izmainkat és tanuljunk meg szárnyalni mennyei helyeken, járjunk és beszéljünk úgy, ahogyan ez illik azokhoz az emberekhez, akik felettébb diadalmasok!

Az el nem foglalt föld

Bár Kánaán földjén megszűnt a háború, Józsué nem volt teljesen engedelmes az Úr iránt. A föld nagy részét leigázták, de még voltak olyan területek, ahol megmaradt az ellenség (Józsué 13:1-6.). Ezek a területek tövisek voltak az izraeliták oldalában, amint múltak az évek. Vanak keresztények, akik eljutnak egy bizonyos mértékű szabadságra, de a teljes szabadságnál kevesebbel beérik. Mi ne legyünk ilyenek!

Sok ember nagyon nehezen érti meg azt a tényt, hogy a szabadulás egy folyamat. Csak azt tudom mondani, hogy vannak olyan szellemi igazságok, amelyeket nem lehet természetes

elmével megmagyarázni, csak a Szent Szellem kijelentése által érthetjük meg ezeket. Így van ez a szellemi hadviselés megértésével is.

Nagy általánosságban Jézus Krisztus gyülekezete nem imádkozik, és ezért nem rendelkezik hatalommal, ezenkívül nagyon világi módon él a látható világ foglyaként és nélkülözi a láthatatlan dolgokkal kapcsolatos ismeretet. Mivel a szellemi átéléseknek egy sokkal alacsonyabb szintjén élünk, mint ahol az Úr látni akar minket, a dolgokat egy ködös és összezavart perspektívából látjuk. Szembe kell néznünk a láthatatlan világ valóságával úgy, amilyen az a valóságban. A keresztények nagy tömegei hatalmas belső problémáktól szenvednek és időre valamint türelemre van szükség ahhoz, hogy teljesen elfoglaljuk a földet.

Dávid, a felkent király

Amikor Isten elfordult Saul királytól és elvette tőle Izrael királyi trónját, azt mondta Sámuelnek, hogy új királyt választott a Betlehembben lakó Isai fiai közül (I. Sámuel 16.). Dávid volt a kiválasztott, és bár még tinédzser volt, Sámuel felkente őt királlyá. Noha Isten elutasította Saul, és Dávidot választotta az ő helyére, Saul még sok éven keresztül uralkodott. Úgy számítják, hogy legalább tizenhárom évig tartott, mire Dávid elkezdhetett uralkodni Júdában és további hét évig, mire király lett Izraelben is. Mindaddig, amíg Saul nem halt meg, Dávid állandó életveszélyben élt, és Saul sokszor megpróbálta őt megölni.

Miért tartott ez ilyen sokáig? Miért kellett Dávidnak, a felkentnek, szenvednie Saul kezétől? Miért kellett Dávidnak menekültként élnie a hegyekben? Miért kellett életveszélyben lennie? Csak azt mondhatjuk erre, hogy Isten útjai nem a mi útjaink. Mindig időre van szükség, amikor Isten tesz valamit az ő népével.

Mi azt mondanánk, hogy ha Dávid a felkent király, akkor kezdjen el uralkodni most azonnal. Azt mondanánk, hogy ha elfogadtuk Krisztust Úrnak, akkor azonnal törjön meg minden kötelék. Ne teljen az idő, ne legyen költséges hadviselés, ne kelljen a saját magunk számára meghalnunk. Élvezzük most uralkodásunk jogait, nem majd valamikor. De Isten ígéje azt mondja, hogy hit és türelem (az idő múlása) által örököljük Isten ígéreteit (Zsidók 6:12.).

Jézus uralma

Időre van szükség ahhoz is, hogy Krisztus ellenségei teljesen az Ő lábai alá kerüljenek. Bár a kereszten Jézus nagy és teljes győzelmet aratott Sátán és erői fölött, a Sátán még mindig dühödten ellenáll Isten céljainak a földön és az egyházban. A Zsidók 1:13-ban olvassuk, amint az Atya ezt mondja a Fiúnak: „...Ülj az én jobb kezem felől, míglen ellenségeidet lábaidnak számolyává teszem”.

Az a nap még nem jött el, amikor a mennyben, a földön és a föld alatt mindenki térdet hajt és elismeri, hogy Jézus Krisztus az Úr (Filippi 2:9-11.).

Az I. Korinthus 15:24-25. ezt mondja: „Aztán a vég, amikor átadja az országot az Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat, és erőt, mert addig kell néki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti.”

A Golgota győzelmétől addig, amikor Krisztusnak minden ellensége az Ő lábai alatt lesz, idő telik el. Az Ő győzelme és Úr volta fokozatosan alakul ki. Amint mi, mint egyének, felkelünk, hogy uralkodjunk életünk minden területe fölött, ne rettenjünk meg az idő múlásától. A teljes szabaduláshoz vezető út egy folyamatos átélés.

14. fejezet

A szabadulás akadályai

Ahhoz, hogy kiléphessünk a sátáni uralom alól, nem szabad helyt adnunk az ellenségnek, hogy megvethesse bennünk a lábát. Mindaddig, amíg törvényes jogalapot talál ahhoz, hogy bennünk megmaradjon, nem fog elmenni. Ezért történik meg alkalmanként, hogy emberek keresik a szabadulást, de nem nyerik el. Ezért nagyon fontos gondosan mérlegelnünk azokat a dolgokat, amelyek törvényes jogot biztosítanak az ellenség számára.

1. A megtérés hiánya

A megtérés az üdvösségnek egy sarkalatos pontja. Ha meg akarunk szabadulni bármilyen bűntől, meg kell térnünk. Keresztelő János prédikálta ezt (Máté 3:2.), prédikált erről Jézus (Máté 4:17.), és megparancsolta a gyülekezetnek, hogy prédikálják ezt (Lukács 24:46-47., Csel. 2:38.).

Milyen nagy szükség van ma arra, hogy prédikáljunk a megtérésről! Isten csak akkor fogja megengedni nekünk, hogy az érettség felé haladjunk, ha a megtérés alapjai le vannak rakva (Zsidók 6:1-3.).

A megtérés az elme megváltozását jelenti. El kell fordulnunk a bűn útjától. Gondolatainknak és cselekedeteinknek összhangban kell lenniük Isten igéjével.

Egy alkalommal tanúja voltam egy tragédiának, amit a megtérés hiánya okozott. Egy pásztor barátommal elmentünk egy asszony betegágyához, aki a rák végső stádiumában volt. Bár keresztény barátai nagyon sokat imádkoztak érte, egy ideje magamban bizonyos voltam abban, hogy neki meg kell halnia. Amikor beléptünk szobájába, a betegségnek egy szelleme nézett rám az érintett területről. Arca gúnyos volt, és tudtam, hogy miért. Itt voltunk mi, az Úr Jézus Krisztus képviselői, és képesek voltunk arra, hogy kimondjuk a gyógyulás szavait fölötte, de a megtérés hiánya miatt az ellenségnek törvényes joga volt arra, hogy ott maradjon és kínozza őt. Ha ő nem tér meg, akkor tehetetlenek vagyunk és nem tudunk neki segíteni.

Nem sokkal később újból visszatértünk. Látogatásunk alatt egy kitűnő keresztény pásztor jött oda és imát mondott érte. Imádsága gyönyörű volt, együttérző, megdorgálta a betegséget Jézus nevében, de az imádság nélkülözte a kenetet. Szimpátiából imádkozott, nem a Szent Szellem által. Szívemben az Úr ezt mondta: „Túl késő! Túl késő!” Elkezdtem sírni. Hogyan tudnám megosztani vele azt, amit Isten által érzek? Ki hinné el azokat a szavakat, amelyeket a Szent Szellem mond a szívemben?

Amint beszélünk a beteggel, felvetettük, hogy esetleg az ellenség ottlétének van valami jogalapja. Megneveztünk egy bűnt, de ő nem tudta ezt elfogadni. Amikor távoztunk, dicséretet énekelt Istennek és megvallotta, hogy meggyógyult Jézus sebei által. Nem sokkal később meghalt.

Az ilyen helyzetek nagyon sok keresztényt megzavarnak. Felteszik a kérdést, hogy egy szerető Isten miért enged ilyen dolgokat megtörténni, miért nem válaszol a hitünkre, miért nem válaszol olyan sok imádságra? Bárcsak úgy látnánk, ahogyan Isten lát!

De hadd tegyem nagyon egyértelművé, hogy amikor más keresztények hasonló módon meghalnak, ez nem mindig azért van, mert meg kellett volna térniük. Ennek a nőnek az esetében az Úr már régóta választ várt tőle, amit a hölgy nem tett meg. Mivel ő megmaradt a

bűnben és nem tért meg, ezáltal megnyitotta az ajtót és törvényes jogot biztosított a pusztító számára.

A dolog másik oldala viszont annál fényesebb: egyszer egy fiatal keresztény férfi jött előre az oltárhoz, hogy rendezze dolgait az Úrral. Amint rátettem kezemet, felismertem a homoszexualitás szellemét. Rendkívül erős volt. (Ne felejtse el, hogy egyes számban beszélünk, de többes számban gondolkodunk!) Mialatt kötöztem a szellemeket, zsebemben motoszkált és kihúzott egy darab papírt, amit széttépett és szétszórt a padlón. Ezután hátraesett. Amint kezemet rátettem a mellkasára és folytattam a dorgálást, kicsúszott a kezem alól, mint az olvadó vaj a forró serpenyőben. Testének egyetlen része sem mozdult meg, hogy ezt a mozgást véghezvigye, a démonok távolították el őt attól, amiben részesült a kezemen keresztül. Utólag elmondta nekem, hogy azon a papírdarabon egy férfi telefonszáma volt, akit szándékában állt felhívni erkölcsstelen célokból.

Ez a férfi azért, hogy széttépte a papírt, megtért és elfordult a bűntől. Akkor kezdtek el dolgok történni, amikor ezt megtette. Ha meg akarsz szabadulni, el kell fordulnod minden ismert bűnödől. Magadat csapod be, ha azt hiszed, játékot űzhetsz a bűn bármilyen formájából.

2. Meg nem bocsátás

Egy másik általános ok, ami törvényes jogot ad az ellenséges megszállásra, az a bűn, hogy az ember nem hajlandó megbocsátani.

Mély sebeket eredményeznek számtalan ember életében azok a dolgok, amelyeket mások mondtak vagy tettek. Néha az okozott károk szörnyű mértékűek, és a szenvedő személy úgy érzi, fel van jogosítva arra, hogy táplálja magában a keserűséget.

Vannak, akik nem másokkal szemben ápolgatnak keserűséget magukban, hanem saját magukkal szemben. Nem tudnak megbocsátani saját maguknak bizonyos cselekedeteket vagy bizonyos bűnöket, amelyeket elkövettek. A meg nem bocsátás akadályozza a szabadulást.

„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek” - tanította Jézus az ő tanítványait imádkozni. Azután, hogy kihangsúlyozza ennek az igazságnak a fontosságát, hozzátette: „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket” (Máté 6:12, 14-15.).

Mi lehet ennél világosabb? Ha nem bocsátasz meg másoknak, a te mennyei Atyád sem fog neked megbocsátani. A te meg nem bocsátásod törvényes jogot biztosít a Sátán számára. Meg kell bocsátanunk, nem azért, mintha kedvünk lenne ehhez, hanem azért, mert úgy döntöttünk, hogy engedelmeskedünk az Úr Jézus Krisztusnak.

A Máté 18. egy könyörtelen szolga történetéről szól. Ezt a történetet mondta el Jézus Péter kérdésére válaszolva: „...Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom?” (21. vers).

Egy király elhatározta, hogy rendezi számláját szolgáljaival, és az egyik közülük egy olyan összeggel tartozott neki, ami megfelel tíz millió dollárnak. A szolga természetesen nem tudott fizetni, és hogy kifizessék a költségeket, a király elrendelte, hogy adják el őt feleségével, gyermekeivel és minden tulajdonával együtt. A szolga esedezett, hogy a király legyen türelmes, és megígérte, hogy végül minden tartozását vissza fogja fizetni. De a király váratlanul kegyesen elengedte az összes adósságát.

Miután megszabadult, ugyanez a férfi találkozott egy szolgatársával, aki egy kis összeggel tartozott neki, ami megfelelt egy napi munkabérnek, és fenyegetőzve követelte, hogy fizesse vissza neki. Szolgatársa - ahogyan ő is tette - türelmet kért, és megígérte, hogy vissza fogja az adósságot fizetni. De ő nem törődött ezzel a segélykiáltással, és börtönbe vetette szolgatársát mindaddig, amíg mindent vissza nem fizet neki. Ezt a dolgot elmondták a királynak, aki érte küldött és ezt mondta: „Gonosz szolga. Minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem. Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtd?” (32-22. vers). A király megtelt haraggal és átadta őt a „kínzók” kezébe mindaddig, amíg a teljes összeget vissza nem fizeti. A történet befejezéseként Jézus ezt mondta: „Eképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok kiki az ő atyjafiának az ő vétkeiket” (35. vers).

Ebben a hasonlatban az Úr Jézus világosan tanította azt, hogy ha egy keresztény szívéből meg nem bocsát testvérének, az ő mennyei Atyja át fogja őt adni a kínzók kezébe. Más szavakkal: Isten át fogja őt engedni gonosz szellemeknek. A meg nem bocsátás törvényes jogot biztosít démonok számára, hogy az embert megköttözzék és nagy kínokat okozzanak neki.

Mialatt egy összejevetel során egy nőért imádkoztam, aki drámai megnyilvánulásokat élt át, anélkül hogy bármilyen előrehaladást ért volna el, felismertem, hogy meg nem bocsátást táplálgat szívében. Megvallotta, hogy ez igaz, és megnevezte családjának tagjait. „Menj haza és állj meg az Úr előtt! - mondtam. - Térj meg bűnödből, és kérj bocsánatot az Úrtól, mert nem fogsz megszabadulni mindaddig, amíg nem vagy hajlandó szívedből megbocsátani.”

Ha tudatosan meg nem bocsátást táplálgatsz a szívedben, Isten gondoskodni fog arról, hogy ne szabadulj meg (nem számít, hogy ki imádkozik érted) mindaddig, amíg meg nem bocsátasz.

Döntésedből származó cselekedetként Isten ígéje iránti engedelmisségben ezt kell mondanod: „Úr Jézus, úgy döntök, hogy megbocsátok, és valóban megbocsátok. Hit által most elfogadom a tisztulásomat. És a Te nevedben megtagadom a meg nem bocsátás minden szellemét.”

Ha magadnak kell megbocsátanod, akkor ezt kell mondanod: „Uram, megbocsátok saját magamnak. Soha többé nem vádolom magamat, és nem utasítom el saját magamat azért, amit tettem. Te megbocsátottál nekem és én is megbocsátok magamnak. Szabaddá teszem magam ennek a hatásaitól. A Te nevedben megtagadok minden gonosz szellemet, amelyek kötelékben tartottak engem ezen a területen. Köszönöm, hogy most elkezdesz megszabadítani engem. Köszönöm, Uram!”

Fontos megértenünk, hogy megbocsátásra való készségünk nem attól függ, érezzük-e, hogy képesek vagyunk megbocsátani. Ha szívedben őszintén vágyakozol arra, hogy megbocsáss, akkor dönts úgy, hogy megbocsátasz, mondd ki a megbocsátás szavait! Ha utána azt tapasztalod, hogy még mindig a meg nem bocsátás érzelmei vannak benned, ne engedd meg, hogy az ellenség kárhóztatást hozzon rád! Ehelyett állj ellene az ellenségnek! Mondd ezt: „Ellenség, megbocsátottam (X.Y.-nak).” Ezután szállj szembe a meg nem bocsátás szellemeivel, amelyek azt éreztetik veled, hogy még nem bocsátottál meg.

4. Hitetlenség

Már elemeztük a hit kulcsát a 8. fejezetben, de fontossága miatt újból visszautalok erre a fejezetre.

A hit a kulcsa annak, hogy Istentől kapjunk. Ezzel ellentétben a hitetlenség megakadályozza, hogy Istentől valamit nyerjél. Az ige azt mondja nekünk, hogy amikor Jézus Názáretben volt, nem tett sok csodát az emberek hitetlensége miatt (Máté 13:58.).

A hitetlenség miatt a tanítványok nem voltak képesek kiűzni egy démonot egy epilepsziás fiúból. Az édesapának oda kellett őt vinnie Jézushoz, hogy kiűzze azt. Utána, amikor a tanítványok megkérdezték Jézust, miért nem tudták kiűzni azt, Ő így válaszolt: „A ti hitetlenségetek miatt” (Máté 17:20.).

Sajnálatos módon vannak, akik úgy döntenek, hogy nem hisznek, mivel a hitnek ára van. Ez lehet egy tudatos, vagy egy öntudatlan döntés. Ára van annak, hogy azonosuljunk bizonyos doktrínákkal és tapasztalatokkal. Lehet, hogy ezek ellentétesek a vallásfelekezetünk által elfogadott hittel. Kockáztathatjuk pozíciónk vagy barátaink elvesztését.

Vannak mások, akik akarnak hinni, de függetlenül attól, milyen keményen próbálkoznak, azt tapasztalják, hogy képtelenek erre. Kiábrándító dolog ilyen helyzetben lenni. Mi lehet ennek az oka, és mit kell tennünk ezzel kapcsolatban?

Fiatal evangélistaként vakációból tíz napot imádsággal és böjtöléssel töltöttem, mert meg akartam találni az Urat, mint Gyógyítót. Tudtam, hogy Ő ma is gyógyít, és kétségbeesetten akartam meggyógyulni! De nem voltam bizonyos abban, hogy a gyógyulás része-e a kereszten elvégzett jóvátételnek, vagy hogy Istennek tényleg az-e a szándéka, hogy mindenki meggyógyuljon. Volt nálam egy csodálatos könyv az isteni gyógyulásról. A tíz nap alatt az igazság néhányszor halványan felvillant előttem, és világosan láttam azt az igazságot, amit kerestem, majd a látás elenyészett. Néhány óra múlva újból láttam, majd ismét eltűnt. Akármilyen kétségbeesetten akartam meggyógyulni és hinni, nem tudott a szívemben hit felszabadulni.

Évekkel később jöttem rá, hogy a hitetlenség szellemei vakították meg értelmem szemeit. Szabadító alkalmak során szabadultam fel annak elhívására, hogy Jézus a kereszten kifizette a gyógyulásért az árat. Az áttörés akkor történt meg, amikor megszabadultam a betegség szellemeitől. Milyen erőteljesen megnyilvánultak és kiabáltak rajtam keresztül, amint a szolgálók kihirdették a gyógyulás áldásának igazságát, mint a jóvátétel szerves részét! A démoni ellenállás győzött meg engem arról, hogy a gyógyulás az enyém a Golgota gondoskodása által. Miután a betegség szellemei távoztak és meggyógyultam, már tisztábban tudtam látni az igéből olyan igazságokat, amelyeket korábban soha nem értettem. Nyilvánvaló, hogy ezzel egyidőben szabadulás történt a hitetlenségből is.

Ha akarsz hinni, de nem tudsz, el kell kezdened megtagadni a hitetlenség szellemeit. Amint elkezded szabadságot nyerni, hited elkezd megnyilvánulni más olyan területeken is, ahol szükséged van szabadságra.

Egy evangélista barátom mondta el nekem, hogy mialatt egy templomban prédikált, a vezetők egyike reagált a megtérésre való felszólításra. Az a férfi huszonhárom éven keresztül aktívan részt vett a gyülekezet életében, de nem született újjá. Amikor az evangélista hirdette az üdvösség útját, így kiáltott fel: „Akarok hinni, de nem tudok!” Barátom felismerte a hitetlenség szellemének a működését, megnevezte és megdorgálta Jézus nevében. A férfi azonnal térdre hullott, és Jézushoz kiáltott, hogy mentse meg őt. Barátom ott állt és tanúja volt egy izgalmas megtérési átélésnek, amely soha nem történhetett volna meg, ha nem vesz hatalmat a hitetlenség szellemei fölött.

4. A természetfelettitől való félelem

Sok keresztény fél a természetfelettitől. Életünknek természetfelettinek kell lennie, de az ellenség a félelem szellemeinek a segítségével visszatart sok keresztényt attól, hogy belépjenek ebbe és elvegyék a természetfeletti áldásokat.

Ez a félelem megnyilvánulhat akár Istentől való félelemként, akár Sátóltól való félelemként. Egyik sem Istentől származik. Létezik egy istenfélelem, ami jó, és amit a Példabeszédek 1:7. a bölcsesség kezdetének nevez, de az a félelem, amiről itt beszélünk, démoni eredetű.

Mialatt egy keresztény munkatársért imádkoztam, a Szent Szellem megmutatta nekem, hogy egy olyan jellegű istenfélelem van benne, amely akadályozza Istennel való kapcsolatát. Ez a természetellenes, démoni félelem szigorú gyülekezeti neveltetésén keresztül lépett be az életébe, amely egy kiegyensúlyozatlan felfogást adott neki Isten természetéről. Úgy látta mennyei Atyját, mint aki egy hatalmas botot tart a kezében, készen arra, hogy azonnal megbüntessen minden bűnelkövetőt. Megvallotta, hogy nehezen tud bízni Istenben a jövőre nézve, mert fél attól, hogy Isten mit fog tenni vele. Együtt megtagadtuk ezt a démoni félelmet, és úgy döntött, úgy fogja látni az Urat, mint amilyen Ő valójában, szeretni fogja Őt, és feltétel nélkül megbízik Benne.

Más keresztények rettegnek a Szent Szellemről, különösen a Szent Szellem ajándékaitól vagy megnyilvánulásaitól. Ennek oka gyakran negatív tanítás, amelyben részesültek.

Az Istentől való természetellenes félelmet meg kell tagadni. Olvasnunk kell Isten ígését, hogy kijelentésből származó ismeret által láthassuk, milyen csodálatos a mi Istenünk, és hogy az Ő gyermekeiként milyen bensőséges kapcsolatunk lehet Vele.

Más keresztények a Sátóltól félnek. Félnék attól, hogy beszéljenek róla vagy cselekedeteiről, meg vannak félemlítve attól, amit az ördög tehet velük. A valóság az, hogy a mi ellenségünk fél tőlünk, de megtévesztés által megpróbálja megfordítani a képet. Tagadjuk meg a Sátóltól való félelmet, tagadjuk meg a természetfelettitől való félelmet! Adjuk át magunkat Istennek, a Szent Szellemnek, töltekezzünk be az Ő jelenlétével és hatalmával!

Jézus mondta: „Ímé adok néktek hatalmat, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok és az ellenségnek minden erején, és semmi sem árthat néktek” (Lukács 10:19.).

Soha többet ne vallj meg félelmet, hanem hirdesd ki hatalmadat és kezd el legázolni az ellenséget!

5. Büszkeség

„Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Engedelmesedjete azért Istennek, álljatok ellene az ördögnek, és elfut töletek” (Jak. 4:6-7.).

A büszkeség tömegeket tart vissza attól, hogy belépjenek Isten országába, és Isten országán belül tömegeket akadályoz meg abban, hogy szabadulásban részesüljenek. Mennyre megalázó lehet bevallani, hogy vannak belső problémáid, vagy megosztani valakivel a kötelék területeit, amelyek zavarbaejtőek, vagy amelyekről úgy gondold, hogy ostobán hangzanak.

Imádkoztunk egy asszonyért, aki annyira félt a víztől, hogy félt a bemeitéstől. Egy forró napon vonakodva belépett úszómedencénkbe, de soha nem dugta fejét a víz alá. Ha nem lettünk volna érzékenyek, akkor kinevetjük és ezt mondjuk: „Ez nevetséges! Muris dolog félni a víztől!” Miután félelmét felismertük és megtörtük Jézus nevében, boldogan bemeitkezett. Micsoda győzelem! De ez soha nem történt volna meg, ha nem alázza meg magát, és nem kér segítséget.

Férfiak, hadd mondjak nektek valamit! Miért van az, hogy mi nem alázzuk meg magunkat és nem nyílunk meg olyan könnyen, mint a nők? Több nő keresi az üdvösséget és a szabadulást, mint férfi. Ennek nem az az oka, hogy a férfiaknak nincsenek problémáik, az ő szükségleteik pontosan ugyanolyan nagyok. Hiszem, hogy ennek oka az, hogy mi, férfiak, gyakran nem vagyunk annyira őszinték, mint a nők, és nem vagyunk annyira készek megalázni magunkat.

Ne engedd meg az ellenségnek, hogy továbbra is távol tartson téged az áldástól! Alázd meg magad ma! „Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején” (I. Péter 5:6.).

6. A bölcsesség hiánya

Bölcstelen szavak és cselekedetek elfordíthatnak embereket az igazságtól. „A felingerelt atyafiú erősb az erős városnál, és az ilyen versengések olyanok, mint a vár zárja” (Példabeszédek 18:19.).

Amikor az ember megismer egy új igazságot, megtörténhet, hogy ezt olyan izgalommal fogadja, hogy azt akarja, mindenki tudjon erről. De nem mindenki akarja ezt tudni, vagy áll készen ennek megismerésére. Számítalan kárt okozhatnak buzgó, de a bölcsességet nélkülöző keresztények, akik megpróbálnak igazságokat rákényszeríteni másokra. Ez különös mértékben vonatkozik a szabadulás igazságára.

Amikor felfedezünk egy bármilyen izgalmas igazságot, az emberi elme hajlamos arra, hogy hetekig vagy akár hónapokig ezzel legyen elfoglalva mindaddig, amíg ez egyensúlyba nem jut más igazságokkal. Nincs semmi baj az ilyen kezdeti túlhangsúlyozásokkal, feltéve, hogy ez nem tart mindörökké!

Az emberek belefáradnak abba, amikor azt hallják, hogy valaki mindig egy témáról beszél. Légy kiegyensúlyozott! Légy bölcs! Ne beszélj állandóan démonokról! Ne büszkélkedj azzal, hogy a múlt héten ennyi démontól szabadultál meg, az azelőtti héten pedig annyitól! A bölcstelen szavak vagy cselekedetek elfordíthatnak olyan embereket, akikkel kapcsolatban az Úrnak az a vágya, hogy egy új szabadságra jussanak el.

Ha a múltban ostoba, bölcstelen dolgokat mondtak neked bizonyos igazságokról, ne engedd meg, hogy azoknak a szavaknak a hatása távol tartson téged az áldásokba való belépéstől! Bocsáss meg azoknak, akik bölcstelen dolgokat mondtak neked és dönts úgy, hogy elfogadod az igazságot!

A kitartás hiánya

Vannak, akik arra számítanak, hogy a problémák éveit meg lehet oldani egy órai lelkipozíció során. Ez nem így van. Az idő-tényező is szerepet játszik ebben a dologban. A hadviselés munka. Hosszú időszakok telhetnek el, mire minden kötelék megtörik. Sokan elbátortalanodnak, és elfáradnak ezen az úton.

A harcok közepette meg kell tanulnunk értékelni azt, amit az Úr cselekszik. Nagyon könnyű azt meglátni, amit az ördög cselekszik. De mit tesz Isten és mit enged meg a látszólagos késlekedés alatt? Anélkül, hogy passzívakká válnánk, alá kell vetnünk magunkat Isten életünkre vonatkozó teljes tervének és céljának. Az Urat sokkal inkább érdekli az, amivé formál minket, mint a mi kényelmünk. Amikor elfogadjuk Isten szuverén voltát, megszabadulunk a pániktól.

Az út, amelyet én végigjártam, sok nyomással volt megterhelve, és voltak napok, amikor szerettem volna tudni, képes leszek-e ezt tovább elviselni. Nap mint nap nagyon sok időt töltöttem el azzal, hogy belső erődítményeket törjek meg. És ez így ment - nem napokig, vagy hetekig, hanem sok-sok éven keresztül! Talán közületek néhányan hasonló utat jártok be. De ne bátortalanodjatok el! Ha kitartással és hittel nyomultok tovább, át fogtok törni, amint ez énvelem is történt. Az az idő, amit József Egyiptomban töltött, amint azt a Zsoltárok 105:16-22. leírja, erőforrás volt a számomra, és segített jelentett nekem a kitartásban.

Az Úr volt az, aki elküldte Józsefet Egyiptomba, és Ő irányította útját a szenvedés évei alatt. Ez az ártatlan, istenfélő fiatalember mély völgyeken ment keresztül, és ekkor megkérdezhetette volna, miért kell ilyen módon és ilyen sokáig szenvednie. A 18. vers szó szerint ezt mondja: „Lelke vasak közé jutott”. Vádolhatta volna az ördögöt, vagy Isten azért, hogy ilyen rosszul bánik vele. De mindezekben az Úron tartotta a szemét, szívének hozzáállása helyes volt, és képes volt arra, hogy a mindennapi nyomások fölé emelkedjen. Helyes hozzáállása és hite által az Úr képes volt arra, hogy úgy formálja őt, mint az agyagot a fazekaskorongon. Istennek egy olyan célja volt Józseffel, ami meghaladta az ő elképzeléseit, de mielőtt felemelhette volna őt, meg kellett aláznia. A 19. vers ezt mondja: „Mindazideig, amíg szava beteljesedett, az Úr beszéde megpróbálta őt”. Valamennyien próbának vagyunk alávetve. Hogyan fogunk erre reagálni? Pánikba esünk, vagy bizakodunk? Engedelmeskedünk vagy engedetlenek leszünk? Emberi szemszögből nézzük a dolgokat, vagy Isten szempontjai szerint?

Amikor az Úr teljesítette céljait József életében, akkor az uralkodás felelősségteljes pozíciójába helyezték őt, ami által ő családjának megmentője lett Isten kezében és kulcsfigura lett Istennek az Ő választott népével kapcsolatos célkitűzéseiben.

Bizonyos vagyok abban, hogy amint József visszatekintett - bár soha nem akarta volna újból ugyanazt az utat végigjárni -, boldog volt azért, amivé Isten őt formálta, és amit Isten rajta keresztül cselekedett.

Az Úr felkészít minket az uralkodásra, nemcsak ebben az időben, hanem az örökkévalóságban történő uralkodásra is. Próbák és szenvedések által formál minket azzá, akik majd meg fogják osztani vele az Ő trónját, örökkévaló korokon keresztül. Csak azok fognak osztozni ebben a dicsőségben, akik győztesek lesznek. Amint kitartóan küzdjük le az ellenséget saját életünkben, és szellemi izmaink naponta fejlődnek, ezáltal felkészítjük magunkat, mint az Ő népét, az Ő örökkévaló céljaira, amelyeket számunkra tartogat.

Az ige ezt mondja Krisztusról: „Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet. És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek” (Zsidók 5:8-9.).

15. fejezet

Hogyan szabadíthatod meg magad?

Miután a korábbi fejezetekben leraktuk az alapokat, továbbléphetünk saját magunk megszabadításának gyakorlati kérdéseire.

Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása nem azt jelenti, hogy módszeresen, pontról-pontra végigcsinálunk valamit. Meg kell értened a felvázolt alapelveket, utána pedig a Szent Szellem vezetése alapján kell cselekedned. Ha már jártas vagy az önszabadításban, bárhol megszabadíthatod magad: mialatt letérdelve imádkozol, vagy amikor az utcán járkálsz, munkahelyeden, vagy autóvezetés közben.

Ha tisztában vagy azzal, amit teszel, és a belső ellenség is tudja, hogy te ezt tudod, akkor a szabadulás időnként teljesen automatikus lehet, anélkül is megtörténhet, hogy tudatosan részt vennél ebben. Krisztus általi szabadságod általános megvallása és az Úr felé irányuló rendszeres dicséreted: ezek olyan fegyverek, amelyeket a Szent Szellem felhasznál arra, hogy elgyengítsen és megtörjön kötelékeket.

1. Ismerd meg Jézus Krisztust, mint Szabadítót!

Soha ne felejtsd el, hogy Jézus Krisztus az Üdvözítő és a Szabadító (Csel. 5:31.). Egyedül fizette ki megváltásod árát és Ő egyedül elég erős ahhoz, hogy ezt a megváltást valóságossá tegye a számodra. Akár úgy szabadulsz meg, hogy egyedül keresed Istent, akár mások segítségével, Jézus Krisztus az, Akitől a szabadság származik. Az a kifejezés, hogy mi megszabadítjuk magunkat, nem azt jelenti, hogy a saját hatáskörünkben tesszük ezt meg, hanem azt, hogy együttműködünk az Úrral, és a Vele való együttműködésünk az, ami felszabadítja az Ő szabadító szolgálatát a számunkra.

Amint az idő múlik és jártas leszel a szellemi fegyverek forgatásában, talán anélkül, hogy ennek tudatára ébrednél, elkezdesz módszerekben és alapelvekben bízni azoknak az alapelveknek az életforrása helyett, saját hitedben kezdesz hinni Krisztus helyett, a te hited Fejedelme helyett, vagy elkezdesz hinni saját megvallásodban Krisztus helyett, Aki a mi megvallásunk Főpapja.

Akármennyire fontos is az itt következő vezérfonal, minden szavad és cselekedeted erőtlenné lesz, ha nem ismered el folyamatosan magát Jézust, mint Szabadítót, és nem támaszkodsz teljes mértékben a Szent Szellem szolgálatára.

2. Teljesen vedd alá magad hit által Jézus Krisztus Úr voltának!

Ez nem egy vallásos cselekedet, amit egyszer megteszel, azután pedig elfelejted. Ez kell, hogy legyen szíved állandó hozzáállása. Jézus a te Urad. Az Ő élete a te életed. Az Ő tulajdona vagy.

Segítséget jelenthet az, ha egy határozott, hangos megvallással kezded:

„Úr Jézus, elfogadlak Téged Uramként. Te hívtál engem magadhoz és én boldogan válaszolok a Te hívásodra és velem kapcsolatos céljaidra. Tudatosan és önként átengedem Neked szellemem, lelkem és testem minden részét. Úgy döntök, hogy a Te útjaidon járok. Úgy döntök, hogy betöltekezem a Te Szellemeddel. Te vagy az Úr!”

Ha még nem született újjá Isten Szelleme által, akkor oda kell menned Jézushoz, az Üdvözítőhöz, és el kell fogadnod bűneid bocsánatát és az örök élet ajándékát. Önként el kell fordulnod minden bűnös magatartástól és cselekedettől, és késznek kell lenned arra, hogy ettől a perctől kezdve teljes szívedből kövesd az Úr Jézus Krisztust.

Ha nem vagy biztos abban, hogyan kell odamenni Istenhez, alkalmazhatod a következő imát, úgy hogy magadévá teszed és szívedből elmondod:

„Drága Istenem, Tehozzád jövök, mert megbocsátásra van szükségem, és vágyakozom arra, hogy rendezsem a dolgaimat Veled. Számolva a Te Fiad követésének árával, kész vagyok arra, hogy kövessem Őt teljes szívemből. Megvallom, hogy vétkeztem Ellened és kérlek, hogy most bocsáss meg nekem. Hiszem, hogy Jézus Krisztus meghalt értem, elhordozta a bűneimet, és feltámadt a halálból, legyőzve ezzel énértem a bűn és a Sátán hatalmát. Most alávetem magam Jézus uralmának. Megvallom, hogy Jézus Krisztus az én Üdvözítőm és Uram. Hit által elfogadom a bűnbocsánatot és az örök élet ajándékát. Köszönöm, Úr Jézus, hogy megmentettél engem és hogy az életembe jöttél!”

Miután átadtad életedet Jézusnak, a Neki való engedelmességed egyik első cselekedetként be kell merítkezned, amivel nyilvánosan megvallod, hogy el vagy választva a bűn és a Sátán uralmától (Márk 16:16.).

Arra is meg kell kérned az Úr Jézust - mert Ő az, Aki bemerít minket a Szent Szellembé -, hogy töltsön be téged az Ő jelenlétével, hogy elkezdhesd keresztyén utadat azáltal, hogy felruház téged az Ő erejével (Csel. 2:36-41.).

3. Légy tudatában a Sátán vereségének! Nincs törvényes joga arra, hogy kínozzon téged.

Kolossé 2:9-15. Kezdj el hadat viselni az Úr Jézus általi győzelem belső érzéséből! Nem a győzelemért harcolsz, hanem annak a győzelemnek a helyzetéből, amelyet Jézus már megnyert a számodra. A rejtett szellemek, amelyeket támadni fogsz, már le vannak győzve, mert megváltásod ára teljesen ki van fizetve. Ők tudják, hogy már vereséget szenvedtek, neked is tudnod kell ezt. Minden támadásodnak, amelyet a gonosz ellen intézel, a Golgota áldásainak talaján kell állnia. A gonosz szellemeknek nincs törvényes joguk arra, hogy megérintsenek téged (Feltéve, hogy nem engedsz szándékosan valamilyen bűnnek).

4. Követeld hit által teljes szabadságodat! Hidd, hogy már megkaptad!

Határozd el, hogy vége annak az időnek, amikor állandóan csak kérted és kérted Istentől a segítséget! Dönts úgy, hogy kilépsz a pánikból és a vereségből, és hit által elfogadod szabadságodat! Jézus ezt mondta: „...Amit könyörgéseitekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek” (Márk 11:24.). (Lásd a 8. fejezetet!)

Miután már hit által megkaptad a választ, nem lesz szükséged arra, hogy újból kérjél. Attól kezdve nyilatkozatokat és parancsokat fogsz kimondani, mert imádság által kapunk dolgokat és ezeket beszédünkkel alapozzuk meg.

5. Ismerd fel problémád forrását!

Ismerd fel, hogy problémáid mögött, amelyekkel küszködtél és amelyektől képtelen voltál megszabadulni, gonosz szellemek vannak!

Mivel láthatatlanok, könnyen el tudnak rejtőzni. A rejtőzködés az egyik fő stratégiájuk, amelyet kihasználnak velünk szemben. Az első néhány nap, vagy hét, amikor elkezded a problémáidból kitörni (különösen akkor, ha nem tapasztalsz magadon megnyilvánulásokat),

válságos lehet, mert a gonosz szellemek valószínűleg megpróbálnak majd meggyőzni téged arról, hogy nincsenek is ott. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok jutathatnak az eszedbe: Nincsenek is bennem démonok. Előtérbe fogják helyezni a saját gondolataikat, mintha ezek tőled származnának.

6. Kezdd el támadni az ellenséget!

Használva hatalmat, amellyel Krisztus által rendelkezel, és szellemi fegyverekkel felszerelve (7. fejezet) kezd el támadni a problémák területét, vagy területeit. Ilyen szavakkal kezdhetsz el beszélni: „Az Úr Jézus Krisztus nevében ellenetek megyek ti rejtett szellemek, és megköti az én tevékenységeidet az életemben. Már nem tudtok elrejtőzködni mélyen a felszín alatt, mert felismertem azt, amit tesztek. Megköti az én tevékenységeidet és megtagadom a munkáitokat”. Ezután beszélj közvetlenül a problémának egy meghatározott területéhez! Ha a problémád félelem, mondd ezt: „Félelem szellemei, közvetlenül hozzátok beszélek. Most kiűzlek titeket az életemből. Jézus Krisztus vére megváltott engem. Nincs törvényes jogotok arra, hogy megérintsetek. Most eltávoztok tőlem természetes lélegzetemen keresztül. Most mutassátok meg magatokat és menjetek el! Most eloldozom magam. Most eltávoznak tőlem a félelem szellemei. A Szent Szellem ereje által felülkerekedem rajtatok. Köszönöm Neked, Úr Jézus, hogy kezébe veszed az én parancsaimat és fénysugarakká teszed ezeket a sötétséggel szemben! Megállok a szabadságban. Jézus vére megszentel engem. Dicsérlek Téged, Uram! A félelem szellemei most távoznak. Kifelé, minden kielégzéssel együtt...”

Segítséget fog jelenteni, ha ezt a fajta hadviselést hangosan kimondott parancsokkal kezded. De semmi szükség nincs arra, hogy kiabálj. Beszélhetsz halkán. A kenet nem zajt jelent. Miután néhány percen keresztül hangosan kiadott parancsok csapásait méred az ellenségre, válts át belső parancsolásra. Helyezd a hangsúlyt a belső parancsokra, de időről-időre beszélj hangosan! Ne felejtse el, hogy sok szellem a szájon és az orron keresztül távozik a lélegzettel együtt! Néha megakadályozza távozásukat az, ha állandóan beszélsz (12. fejezet.).

Ha valamilyen nyomás van rajtad, de nem tudod a nevét annak a szellemnek, vagy szellemeknek, amelyek megnyilvánulnak, akkor mondd ezt: „Szembeszállok ennek a nyomásnak a forrásával. Mindenféle szellem, amely most nyomást gyakorol rám, hozzátok beszélek! Menjete el Jézus nevében!” Nem szükséges tudnod a szellemek nevét ahhoz, hogy legyőzhesd őket. Ha nem tudod a nevüket, akkor beszélj ahhoz a forráshoz, ami az átélt nyomás mögött van. Ha nem vagy képes arra, hogy használd a szellemek megkülönböztetésének ajándékát, akkor nagyon fontos ezt tudnod. Beszélj mindenféle szellemhez, ami azt a nyomást okozza!

7. Légy agresszív az ellenséggel szemben!

Ne felejtse el, hogy a Biblia a gonosz szellemekkel szemben szükséges magatartásunkat az „ekballo” igével írja le. Ennek a szónak ilyen agresszív jelentései vannak: kiűzni, kihajtani, elkergetni, kiteszítani, kinyomni, elküldeni. Amint Jézus korbáccsal a kezében kiűzte a pénzváltókat a templomból, bensőnkben keljünk fel és üzzük ki azokat a szellemeket, amelyek beszennyeznek testünket, a Szent Szellem templomát!

8. Hidd, hogy amit mondasz, az megtörténik!

Szabadulásod kulcsa a hit. Imádság által nyerünk dolgokat, és ezt beszédünkkel alapozzuk meg. Jézus azt mondta, hogy nekünk beszélnünk kell a hegyhez (az akadályhoz), és hinnünk kell, hogy amit mondunk, az megtörténik (8. fejezet.).

Lehet, hogy nincs elég nagy hitünk ahhoz, hogy egyetlen parancssal eltávolítsuk az egész erődítményt, de valamennyien hihetünk abban, hogy az ellenséges kötelékeknek egy bizonyos mértékű gyengülése és megtörése folyamatban van.

Parancsaidat vegyítsd pozitív hitvallásokkal! Foglalj el egy hatalmi helyzetet! „Ellenség: kifelé! Megállok a győzelemben! Teljesen Jézus Krisztusban vagyok! Minden gonosz szellem messzire távozik tőlem! Lélegzetemmel együtt kiűzlek titeket!”

Ha megnyilvánulások történnek, ne ess pánikba, hanem örvendezz! Az ellenség kavarodik fel, mert lelepleződött. Távozik a maga útján. Bensődben állj erősen és folytasd a parancsolást!

A közelmúltban részt vettem egy vastag téglafal lebontásában, amikor súlyos kovácskalapácsokat használtunk. Több napig eltartott, mire egy csapat férfi ezt teljesen lebontotta. A fal nem omlott le azonnal. Időnként sokszor oda kellett sújtanunk egy területre, mire végül a téglák lehullottak.

Ugyanez történhet szellemi akadályok eltávolítása során is. Lehet, hogy néhány percen keresztül azt látod, hogy szavaid egyszerűen gyengítenek egy területet: „Ellenállok ennek a félelemnek. Most elgyengíték mindenféle félelmet. Amint megkötözlek titeket, ti gyengültök. Olyan szorosan megkötözlek titeket, hogy nem tudtok megnyilvánulni az életemben. Elmémben végzett tevékenységeitek meg van kötözve. Érzelmi életemben végzett tevékenységeitek meg van kötözve. Legyőzlek titeket Krisztus vérével és az én bizonyágtételem szavával.”

Miután elgyengítettél egy köteléket, kezd el kiűzni a szellemeket: „A természetes lélegzetemmel együtt most kiűzlek titeket. Lepleződjetek le és menjetek el, Jézus nevében! Most távoztok. Köszönetet mondok Neked, Uram, a szabadulásért amit most elveszek...”

9. Használd a fantáziádat!

Megszentelt képzeleted nagy segítséget jelenthet neked, amikor szabaddá teszed magad. Láss elmédben egy képet arról, ami történik! Különböző képeket láthatsz.

Egyszerűen egy szónak a képe is megfelelhet. Ha a félelem szellemeivel szegülsz szembe, képzeletedben láthatod magad előtt leírva ezt a szót: FÉLELEM. Hadd képviselje ez a szó a szellemek erődítményét! Intézd parancsaidat ehhez a szóhoz, és amint ezt teszed, tekintsd saját magadat úgy, mint aki a szó mögött lévő szellemekhez beszél!

Magad elé képzelhetsz valamilyen fajta erődítményt: talán egy erődöt, egy falat, egy vaskaput, vagy egy láncot. Az ige utal kötelékekre, bilincsekre, hálókra, kelepcékre, igákra és erődítményekre. Használd ezeket, és alkalmazd szellemi értelemben: „Megtörök minden láncot. Leoldozom magamról a félelem minden láncát, Jézus nevében...”

Vagy láthatod magadat úgy, mint egy katonát, aki páncélba öltözött és kardot tart a kezében. Amikor az ellenséghez beszélsz, képzelj el saját magadat, amint beledöföd a kardot az ellenséges sorokba. Saját magadnak vagy másoknak a megszabadítása harc, szellemi hadviselés. Ezért ez nagyszerű módszer arra, hogy eleven képzelőerőre tegyél szert.

Jézus úgy beszélt a gonosz szellemekről, mint amelyek az emberi testeket a saját otthonuknak tekintik; és beszélt a tisztára söpört házról (Máté 12:44.). Például elképzelheted elmédet tisztára söpörve, mint egy szobát a házban. „Szabaddá teszem magam. A drága vér ereje által tisztára söpröm elmémet minden félelemtől. Minden tisztátalanság távozik. Kisöpörlek titeket, mint a szemetet...”

10. Légy fogékony a Szent Szellemre!

Amikor tudatában vagy annak, hogy az Úrral működsz együtt, és amint megtapasztalod, hogy a Szent Szellem - Isten ujjá - megragadja és felkeni szavaidat, legyél nyitott arra, hogy a Szent Szellem vezethessen téged. Ne erőlködj, hogy kijelentést kapj, de legyél nyitott erre! Azt tapasztalhatod, hogy olyan benyomások jutnak eszedbe, amelyek részedről nem voltak szándékosak: képek, szavak, vagy az az érzés, hogy tudod, mit kell tenned következő lépésként.

A Szent Szellem felelevenítheti az emlékezetedet is. Mialatt a félelem szellemei ellen beszélsz, hirtelen eszedbe juthat valami, ami olyan sok évvel korábban történt, hogy már régen elfelejtetted. Eszedbe juthat az a nap, amikor megaláztak téged az iskolában az egész osztály előtt. Tudatára ébredsz annak, hogy ez volt az az eset, amikor elkezdődtek problémáid a zavarbaeséssel. Vagy eszedbe juthat az az alkalom, amikor egyedül hagytak a házban, mert szüleid elmentek, és hogyan hozta ez létre a megtámadástól való félelmet az életedben.

Amint ezek a dolgok eszedbe jutnak, pontosítsd parancsaidat: „Tovább beszélek minden félelem ellen. Minden szellem, amely helyet talált magának azon a napon az iskolában, amikor megaláztak engem mások előtt, minden zavar, minden kisebbségi érzés, távozzon el tőlem most. Isten Szellemének hatalma által most megtöröm a hatásokat. A félelem minden gyökere, amely megragadott engem, mert egyedül hagytak, megszólítalak titeket, látlak titeket és közétek célzok. A megtámadástól való minden félelem, egyedüllétől való minden félelem, lerombolok titeket, kihúzom a gyökereiteket Jézus nevében. Amint a megszokott módon kilélegzem, távoztok a lehetőséggel együtt. Köszönöm, Jézus, a szabadulást!”

11. Légy kitartó a kötelékek megtörésében!

A kötelékek lehetnek gyengék vagy erősek. Egy gyenge köteléket gyakran azonnal meg lehet törni, míg egy erősnek a megtörése hosszú időt vehet igénybe. Ne felejtsd el, hogy a szellemek családokban működnek! Sok szellem lehet egy erődítményben.

Képzeld el magad, amint berontasz egy erődbe! Pusztán azáltal, hogy betörtél a főkapun, nem foglaltad el az erődítményt. Sok különféle épület vagy szoba lehet különböző szinteken azok között a hatalmas falak között. Bizonyos szellemi erődítmények erejére csak akkor ébredünk rá, amikor hűségesen és kitartóan dolgozunk azoknak lerombolásán. Nagyon sok időre lehet szükség, mire a legutolsó területet is elfoglaljuk az Úr számára.

Tölts rendszeresen időt szellemi hadviseléssel mindaddig, amíg szabadságra nem jutsz! Ha nagy belső nyomásaid vannak, amint ezt én is átéltem, minden nap élvezzen elsőbbséget az életedben az, hogy imádságban várakozol az Úrra, az Ő szavára, és áldozz időt a hadviselésre.

Ne engedd meg, hogy az ellenség azt éreztesse veled, hogy önző vagy, amiért olyan sok időt fordítasz saját magadra! Az ördög nagyon ravasz. Bármit megpróbálhat veled elhíttetni, csak hogy megakadályozza szabadulásodat. Az ellenség azt szokta nekem mondani, hogy önző vagyok, és ezt le kellett győznöm. Végül rájöttem, hogy nem tudok hatásosan segíteni másoknak mindaddig, amíg én magam el nem jutok a szabadság helyére!

12. Értsd meg, hogy a nyomás nyomást nemz!

Mindaddig, amíg a gonosz szellemeknek van lakóhelyük, úgy tűnik, hogy értelmes módon elégedettek maradnak. De amikor nyomást helyeznek rájuk annak érdekében, hogy távozzanak, valószínűleg meg fogják mutatni erejüket.

Ez hasonlít ahhoz, mint amikor egy macska elégedetten alszik az öledben. Amíg megengeded, hogy ott maradjon, minden csendes marad. De ha úgy döntesz, hogy leteszed, akkor hirtelen

ellenállásba fogsz ütközni. Kiereszti a karmait és beleakaszkozik a ruhádba és a bőrdőbe. Minél inkább próbálsz felemelni, annál mélyebbre ereszti a karmait.

Gyakran ez történik, amikor démonokat űzünk ki. Amint nyomást helyezel rájuk, hogy távozzanak, elkezdenek felkavarodni. Néhány megnyilvánulásuk rendkívül erős lehet, és fizikailag is szaggathatják azt az embert, amint ellenállnak a távozásra való kényszerítésnek.

Bár a legtöbb megnyilvánulás azonnal megszűnik, amint az imádságot abbahagyjuk, vannak emberek, akik azt tapasztalják, hogy bizonyos megnyilvánulások akkor is folytatódnak a nap folyamán, amikor nem vesznek részt közvetlenül a hadviselésben: szédülés, fejfájás, feszültség, betegségtől való félelem stb. Azoknak az embereknek, akik ilyen dolgokat élnek át, sok kellemetlen és nehéz napjuk lehet.

Miután a saját életemben lévő ellenség lelepleződött és a felszínre jött, a szabadsághoz vezető utam nyomásokkal volt kikövezve. Állandóan testi fájdalmaim voltak, ami nagyon fárasztó volt. Voltak napok, amikor nagyon erős feszültség volt bennem. Más napokon szédültem. Amikor mély szabadulások voltak készülőben, betegnek éreztem magam. Azután, amint belemélyedtem a hadviselésbe és amint szabadulást történt, gyakran erősen hánytam.

Némely ember, aki ilyen dolgokat él át, nehéznek fogja találni a kitartást. A csata még nehezebb lehet, ha egy olyan helyzetben élsz, amikor a körülötted levők nem értik meg azt, ami veled történik. Csak azt mondhatom: tarts ki, ne add fel, és ne ess kétségbe! Engedd meg, hogy az Úr naponta erősítsen téged, és aztán, mint a tűzben megtisztított ezüst, szabadon fogsz kijönni a tisztátalanságokból.

Most szeretnék azoknak az embereknek mondani valamit, akik nincsenek tudatában a megnyilvánulásoknak: ti is tapasztalhatjátok azt, hogy vannak olyan napok, amikor szinte nem ismertek magatokra. Talán nagyon könnyen felháborodtok, türelmetlenek vagytok, vagy valahogyan idegesnek érzitek magatokat. Ez is történhet azért, mert felkavarodnak bennetek bizonyos dolgok a hadviselés reakciójaként.

Vannak emberek, akik nem fognak tapasztalni semmilyen megnyilvánulást vagy felkavarodást, sem a hadviselések időszakai alatt, sem időközben. Ne engedjétek meg, hogy ez elbátortalanítson titeket! Hit által szabadulunk meg. Nem kell keresnünk a testi megnyilvánulásokat vagy reakciókat. Ne engedjétek meg, hogy az ellenség megcsaljon titeket és azt gondoljátok, hogy nem történik semmi!

13. Ismerd fel azt, amit Isten cselekszik!

A 14. fejezetben már röviden utaltunk Józsefre és szenvedéseire, amelyeket Isten rendelt. Isten mély munkát végzett el ebben a fiatal férfiban, amely nemcsak a földi, hanem az örökkévaló szolgálatra is alkalmassá tette őt.

Ha megfelelő módon válaszolunk Istennek, mindent fel fog használni a mi javunkra. Ne értsd félre azt, amit mondok, de még démonokat is fel fog használni némely céljának betöltése érdekében életünkben. Isten a szuverén Úr, nem az ördög. Amint szembeszegülünk a démoni kötelékekkel, megtanuljuk megfeszíteni szellemi izmainkat, hogyan kell felszabadítani hitünket, hogyan kell szellemi hatalmat gyakorolni és uralkodni. Mindezek a dolgok nem történhetnének meg, ha nem lennének nyomások.

Ez nem jelenti azt, hogy passzívoknak kell lennünk azzal kapcsolatban, amit a Sátán tesz, hanem Jézust Úrnak kell tekintenünk és tudatosítanunk kell magunkban, hogy semmi nem történik velünk, amiről Ő ne tudna, vagy amit ne engedne meg.

Pál életében volt egy olyan időszak, amikor az Úr felhasználta a Sátán küldöttét arra, hogy csapásokat mérjen rá azért, hogy megtartsa őt alázatban a kapott kijelentések nagysága ellenére is. A „csapás” szó jelentése: ökölbe szorított kézzel ütni. Egy olyan démoni nyomás alatt volt, amelyet Isten rendelt el. Három alkalommal kérte az Urat, hogy ez távozzon el tőle, de a nyomások közepette az Úr ezt mondta: „...Elég néked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtelenség által végeztetik el” (II. Korinthus 12:9.).

Voltak olyan időszakok az életemben, amikor úgy éreztem, nem tudom tovább elviselni az ellenség nyomását. Ezek alatt a krízisek alatt sírtam kimerültségemben az Úr előtt, de minden alkalommal azt tapasztaltam, hogy egy olyan kiáltás hagyja el ajkamat, ami meglepett engem, és felismertette velem azt a munkát, amelyet az Úr végzett bennem. Kiáltásom valahogy így hangzott: „Uram, folyamatosan a te akaratodat választom. Te tudsz azokról a nyomásokról, amelyekről én úgy érzem, hogy nem tudom tovább elhordozni azokat. Tudod, hogy ki akarok ezekből jönni, de megvallom, hogy Te vagy az Úr. Életem ideje a te kezében van. A Te céljaidat választom, hogy azok teljes mértékben megvalósuljanak, még akkor is, ha ez még ennél is több szenvedést jelent”. Ilyen válaszok után Isten szuverén voltának megnyugtató érzése szállt rám és az a tudat, hogy az ellenséges nyomások ellenére Ő megvalósítja akaratát mindezekben keresztül.

14. Őrizd meg Krisztus-központúságodat!

„...Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtér, nézván a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra...” (Zsidók 12:1-2.).

Bár a gonoszság szellemeivel küzdesz, állandóan legyél tudatában az Úr Jézus jelenlétének és hatalmának. Csak akkor leszel képes arra, hogy mindvégig sikeresen harcolj, ha Krisztus-központú maradsz.

Az Ő igéje legyen mindig előtted, különösen a győzelemről és vigasztalásról szóló azon szakaszok, amelyek a te helyzetedre vonatkoznak. Függetlenül attól, hogyan érzel, ki kell tartanod megvallásod mellett, hogy az Úr Jézus által teljességre jutottál. A vereségnek és a negatív megvallásoknak a helyét hadd foglalja el annak mindennapi kinyilvánítása, hogy ki vagy te Krisztusban.

16. fejezet

Imádkozás mások szabadulásáért

Az itt következő dolgok javaslatok, amelyek segíthetnek neked, amikor másokért imádkozol. De ne korlátozódj arra, hogy azt másold, ahogyan valaki más cselekszik. Minden lelkigondozónak ki kell fejlesztenie saját szolgálati módját.

1. Ültesd le a lelkigondozottat egy olyan székre, amelynek nincsen karfája! Ez megkönnyíti a kézrátételt.
2. Fontos, hogy az első lelkigondozói alkalom során az érintett személy megnyíljon és megossza veled problémáinak területeit. Ez egyes embereknél sok időt fog igénybevenni, másoknál keveset. Légy jó hallgató! Ezenkívül gondosan ügyelj arra, hogy a lelkigondozói szobából kilépve ne mondd el másoknak azokat a személyes dolgokat, amelyeket megosztottak veled.
3. Ismerd fel Jézus jelenlétét, Aki az Ő igéjének megfelelően ott van azokkal, akik összegyűlnek az Ő nevében (Máté 18:20)!
4. Bátorítsd a lelkigondozottat arra, hogy hangosan vallja meg Jézus Krisztust, mint az ő Urát, és tagadja meg a sötétség munkáit! Ha nem tud önállóan imádkozni, akkor mondja az imádságot utánad. Kötelezd el magad annak érdekében, hogy az Úrnak a lelkigondozás idejére vonatkozó akarata teljesedjen be!
5. Tedd rá a kezedet a lelkigondozottra és hidd, hogy szolgálatod által áldásokban részesül!
6. Kezdj imádkozni úgy, amint korábban felvázoltuk, a felismert problémák területeivel kapcsolatban! Légy nyitott a Szent Szellemről származó hatásokra, és tanulj meg arra mozdulni, amerre Ő vezet!
7. Amint hallhatóan megdorgálsz démonokat, a lelkigondozott magában tegye ezt és működjön együtt veled!
8. Legyen kéznél papírtörölköző és zsebkendő arra az esetre, ha ez szükséges lesz!
9. Ne felejtse el, hogy sok ember nem él át megnyilvánulásokat. Ez nem azt jelenti, hogy nem történik szabadulás.
10. Légy kész arra, hogy hosszabb időt eltölts imádságban! A mások felé végzett szolgálat sikerének egyik titka a ráfordított idő. Egy vagy két óra nagyon gyorsan eltelhet. Figyelj az Úrra, hogy megtaníts téged arra, mikor kell befejezni a lelkigondozást!
11. Légy nyugodt, amikor szolgál! Nincs szükség arra, hogy rákiált az ellenségre, még akkor sem, amikor az megnyilvánul. Lehetnek olyan alkalmak, amikor a Szent Szellem készítésére hangosan beszélsz, de általában, amikor szolgálatot végzel, normális hangerővel imádkozhatsz.
12. Tartsd a szellemi támadás nyomása alatt azt a területet, amellyel foglalkozol! Intelligens szellemi lényekkel szemben viselsz háborút. Légy céltudatos és parancsolóan lépj fel!

13. Mielőtt befejezel egy alkalmat, kérdezd meg a lelkigondozottat, hogy érez-e bármilyen nyomást magában! Ha igen, akkor szólj a nyomás forrásához és törd meg, mielőtt abbahagyod az imádkozást, hogy az érintett a bátorítás érzésével távozzon, ne elbátortalanítva.
14. Befejezésül adj hálát és dicsérd Istent azért, amit Ő tett! Lelkigondozóként gondosan ügyelj arra, hogy az emberek tekintetét Jézusra irányítsd, a Szabadítóra, és erősítsd meg őket abban, hogy Jézusnak kell hálát adni!
15. Tudasd a lelkigondozottal, hogy ha van bármilyen kérdése vagy további segítségre van szüksége, örömmel kapcsolatban maradsz vele! Találkozni fogsz olyan emberekkel, akiknek szükségük lesz arra, hogy további imádság céljából egy újabb időpontot beszéljete meg.
16. A lelkigondozás ideje alatt tanítsd meg a lelkigondozottat az önszabadítás alapelveire, hogy megtanulja önállóan is megérinteni Istent, és ne függjön mindig tőled!

Vágyakozz a szellemi ajándékokra!

Bár a lelkigondozás módjának ismerete nagy segítséget jelent, van a szolgálatnak egy magasabb dimenziója, és minden lelkigondozónak vágyakoznia kell arra, hogy ezen a szinten tudjon mozogni. Ez az a dimenzió, ahol betekintést nyerünk szellemi dolgokba, olyan szellemi ajándékok működése által, mint a bölcsesség beszéde, a tudomány beszéde és a szellemek megkülönböztetésének az ajándéka. Az ezen a szinten való mozgás alkalmassá teszi a lelkigondozót arra, hogy a Szellem elvezesse őt a probléma forrásához és megoldásához.

Az I. Korinthus 14:1. ezt mondja: „...Kívánjátok a szellemi ajándékokat...”

A „kívánni” szó a görögben ezt jelenti: lelkesedni valamiért, buzgónak lenni valami iránt. Az értelmező szótár szerint a „buzgó” szó jelentése ez: intenzív lelkesedés vagy buzgóság tölti be, vagy inspirálja.

Vágyakozzunk, és legyünk nyitottak minden olyan ajándék elnyerésére, amelyet Isten nekünk akar adományozni! Minél jobban fel vagyunk szerelkezve, annál többet tudunk tenni az Ő dicsőségéért.

A pihenés és a harc ideje

Szellemi erődítmények megtöréséhez nemcsak szellemi, hanem testi erőre is szükségünk van. Amikor egy lelkigondozott testileg elfárad a szellemi harc alatt, akkor kevésbé lesz képes arra, hogy egy agresszív hadviselésben megfeszítse az erejét.

Megtörténhet, hogy egy alkalom annyira elhúzódik, hogy jobb abbahagyni az imát és egy másik napot javasolni, amikor a lelkigondozott kipihent lesz.

De vannak olyan alkalmak is, amikor bár az érintett rendkívül fáradt, jobb folytatni a harcot. Időnként a kötelékek mélyen lévő területei csak hosszú harcok után kerülnek a felszínre. Amint a felszínre jönnek, nagy erővel és ellenállással nyilvánulnak meg. A lelkigondozó természetesen látva, hogy a szenvedő kimerült, esetleg abba akarja hagyni, hogy az illető megpihenhessen. De ilyen esetekben nem szabad megpihenni. Amikor valami alapvető dolog kerül a felszínre, aminek a kikényszerítése hosszú csatát igényelt, akkor elkerülhetetlen, hogy mindazok, akik ebben a dologban érintve vannak, felkeljenek és minden képességük igénybevételével ellenálljanak a démonoknak és kiűzzék azokat. Ha fenntartjuk a démonokra nehezített nyomást, annak általában nagy áttörés lesz az eredménye.

Ha a fáradtság miatt nem bánunk el a szellemekkel, akkor azok újból letelepednek és nagyon sok időt és erőfeszítést igényelhet, hogy ismét a felszínre kényszerítsük őket egy későbbi időpontban.

Az ádáz küzdelem alatt bátorítsd a lelkigondozottat, hogy ne adja fel, hanem szedje össze minden eltökéltségét mindaddig, amíg az áttörés meg nem történik. De ne kényszerítsd őt képességeit meghaladó dolgokra! Ha túlságosan kimerül, jobb abbahagyni és egy másik alkalommal folytatni. Az intenzív szellemi hadviselések idején emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy minél nagyobb a csata, annál nagyobb lesz a győzelem. Az a szabadság, amit ez eredményezni fog, bőségesen kárpótol majd minket az elfecsérelt energiáért.

17. fejezet

Szabadulásod megőrzése

Nagyon fontos megtartanunk azt, amit Isten adott nekünk! Biztonságban megőrizhetjük szabadságunkat, ha folyamatosan figyelembe vesszük a következő intelmeket:

1. Ne félj az ellenség visszatérésétől!

A Máté 12-ben Jézus elmondja nekünk, hogy hova mennek a gonosz szellemek, miután kiűzték őket, és hogy mennyire vágyakoznak visszatérni otthonukba. „Mikor pedig a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár nyugalmat keresve, és nem talál. Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnan kijöttem. És odamenvén üresen, kisöpörve, és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét szellemet, gonoszabbakat ő magánál és bemenvén ott lakoznak és ennek az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél” (43-45. vers).

A szellemek csak akkor tudnak visszatérni és magukkal hozni másokat, ha a ház lakatlan és üres marad. Amint megszabadulsz, tudatosan engedd át a felszabadult területeket a Szent Szellemnek, hogy Ő töltsé be azokat. Legyenek ezek betöltve Isten jelenlétével, hogy ne legyen hely a szellemek visszatérése számára.

Amikor szabadulás után egy probléma folytatódik, vagy újból felmerül, sok keresztény kárhoztatást él át, mert úgy érzi, hogy ő adott lehetőséget arra, hogy a szellemek visszatérjenek. Ez csak ritkán igaz. Valójában az történik, hogy ugyanabban a kötelékben további szellemek kavarnak fel. A szellemek családokban, vagy csoportokban működnek. Kötelékek megtörése egy folyamat. Bár lehet, hogy valaki nagy megkönnyebbülést él át, lehetnek ott még további szellemek is, amelyeknek távoznuk kell. Néha ezek hónapokon keresztül lapulnak, mire újból tudatosan zaklatni kezdenek téged.

Úgy kell tekintened magadra, mint aki előre halad, nem visszafelé, mint aki egyre szabadabb és szabadabb lesz, nem egyre jobban megkötözött. Ha a világosságban jársz és megengeded, hogy a Szent Szellem betöltsön téged, a gonosz szellemek nem térhetnek vissza. Ehelyett hited és a Szent Szellem szolgálata által további szellemek kavarnak fel benned, amelyeket ki kell űzni. Mikor ezek nyomást éreznek, mivel benned vannak, te is érezni fogod a nyomást. Tudatosítsd magadban azt, ami történik, és ne félj az ellenség visszatérésétől!

2. Naponta vedd alá magad Jézus Krisztus úr voltának!

Minden nap tudatosan ismerd el Jézust, mint a te Uradat! Szívedet hangold Őreá, és vágyakozz az Ő akaratának cselekvésére! (Róma 10:9-10; 12:1.)

Szívemnek ez az állandó hozzáállása: Uram, én a Te akaratodat választom! Isten akaratának cselekvése a legfontosabb a számomra. Úgy tekintem magamat, mint aki az Ő tulajdona. Folyamatosan megvallom, hogy az Ő vére megszentelt és elválasztott engem az Ő céljai számára. Teljes mértékben elkötelezem magam az Ő számára. Ő az én életem, és ezért a sötétség cselekedetei tudják, hogy nem fogadom őket szívesen.

3. Töltekezz be Isten igéjével!

„A Krisztusnak beszéde lakozzék tibennetek gazdagon, minden bölcsességben, tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, szellemi énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak” (Kolossé 3:16.).

Olvasd rendszeresen Isten igéjét! Minden nap elmélkedj egy igeszakasz fölött! Isten igazságával válaszolj az ellenség tüzes nyilaira!

Elméldj nagyon sokat Jézus Krisztussal való azonosulásod dicsőséges igazságáról, amint azt az apostoli levelek felvázolják! Mondd ki ezeket az igazságokat!

A Józsué 1:8. ezt mondja: „El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal. Hogy vigyázz és mindent úgy cselekedjél, amint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz.”

Az „elmélkedni” szó héber jelentése ez: mormolni, suttogni. Akár csendesen, akár normális beszédhangon, de legyen ott ajkunkon Isten igéje!

Énekeljük is az ígét, zsoltárokbán, himnuszokban, és szellemi énekekben!

Pál ezt mondta Timóteusnak: „...És hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre, a Krisztus Jézusban való hit által” (II. Timóteus 3:15.).

4. Légy betöltekezve Szent Szellemmel!

„És meg ne részegedjete bortól, miben kicsapongás van, hanem teljesedjete be Szent Szellemmel” (Efézus 5:18.).

A Szellemmel betöltött élet akkor kezdődik, amikor a hívő odamegy Jézushoz, aki megkeresztel minket Szent Szellemmel (Lukács 3:16.) és megkéri Őt, hogy töltsse be a Szellemmel. Hit által (Galácia 3:5.) elkezd elfogadni és inni az élet vizét. Attól kezdve folyamatosan telve kell lennie Szent Szellemmel.

Ha még nem keresztelt meg téged a Szent Szellem, akkor egy ilyen imát mondhatasz el: „Úr Jézus, most Tehozzád jövök és elfogadlak Téged Uramnak és Üdvözítőmnek. Vágyakozom arra, hogy betöltekezzem a Te Szellemeddel. Vágyakozom arra, hogy jobban megismerjelek. Tudatosan és boldogan alávetem neked teljes lényemet, hogy részesülhessek az új életből. Kérlek, hogy most azonnal tölts be engem, és hit által elkezdem ezt elfogadni. Köszönöm Úr Jézus! Most adod ezt nekem. Most betöltesz engem. Dicsérlek Téged! Imádlak Téged!”

Már felfedeztük, hogy a héberben és a görögben a „szellem” szó lehetet és szelet is jelent. Jézus rálehelte tanítványaira és ezt mondta: „Vegyétek a Szent Szellemet!” (János 20:22.). Ugyanúgy, amint gonosz szellemeket ki lehet lélegezni, a Szent Szellemet elfogadhatjuk lélegzeten keresztül. Isten életnek lehetétét lehelte Ádámba (I. Mózes 2:7.). Jézus rálehelte tanítványaira. Szemedet Jézus Krisztuson, a te bemeitődön tartva, elmondhatod az itt közölt imát, vagy ehhez hasonló kiáltást a te szívedből, és utána, amint normális módon lélegzel, legyen ez a lélegzés hited felszabadításának cselekedete, amellyel elfogadod a Szent Szellemet. „Elfogadom a Szent Szellemet. Elfogadom most. Belélegzem Isten lehetétét. Alávetem magam Istennek, a Szent Szellemnek. Megengedem Jézus Krisztusnak, hogy felhatalmazzon engem az Ő szolgálatára. Most elfogadom a Szent Szellemet.”

Néhány ember számára a Szellemmel betöltött életbe való belépés erőteljes élmény. Mások számára ez egy hit általi csendes elfogadás. Bármilyen módon lépünk is be az új életbe,

naponta át kell adnunk magunkat a Szent Szellemnek. Hitben kell járnunk, nem érzések szerint.

A Szent Szellemmel való betöltöttség nem azonosítható csodálatos érzelmi élményekkel, bár kétségtelen, hogy ezt is megtapasztalhatjuk. Még nehéz időszakokban is, amikor érzelmeink inkább rosszak, mint kellemesek, be vagyunk töltve Szent Szellemmel. A betöltöttség nem az érzelmek függvénye. Jézus nem érezte jól magát, amikor szembenézett a Gecsemánéval és a Golgotával, de akkor is be volt töltve Szent Szellemmel. A Szent Szellem volt az, aki erőt adott neki a szenvedések elhordozására.

Fogadjuk el a Szent Szellemet hit által, utána pedig járjunk naponta hitben, folyamatosan betöltve Szent Szellemmel!

5. Viseld Isten fegyverzetét!

Efézus 6:10-17. Már beszéltünk Isten fegyverzetéről, amely része a mi szellemi felszerelésünknek. Vedd ezt fel a hit megvallása által, és tartsd magadon! Élj úgy, hogy viseled fegyverzedet! (Lásd a 7. fejezetet!)

6. Állandóan dicsérd Istent!

„Annakokáért őáltala vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az Ő nevéől vallást tevő ajkaknak gyümölcsét” (Zsidók 13:15.).

Felébredésünk percétől a nap befejezéséig szívünk és ajkunk rendszeresen mondjon köszönetet és dicséretet. Kezdetben ezt ápolnunk kell, de egy idő múlva életünk részévé válik.

Döntsünk úgy, hogy a nyomásoktól és harcoktól függetlenül dicsérni fogjuk az Urat. Ő méltó a dicséretre. Az a keresztyén lesz győztes, aki dicsőítő életet él. Ha nincs dicséret, akkor nincs győzelem.

7. Számolj le a bűnnel!

Mihelyt tudatára ébredünk annak, hogy vétkeztünk, azonnal térjünk meg és valljuk meg bűnünket az Úrnak!

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (I. János 1:9.).

Ha megmaradunk bármilyen bűnben, akkor törvényes jogalapot teremtünk gonosz szellemek belépése számára. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy gondatlanok legyünk a bűnnel kapcsolatban, vagy hogy megszorítsuk a Szent Szellemet.

8. Légy résen az ellenség taktikáival szemben!

Miután tudatára ébredtünk annak, hogy a gonosz szellemek hogyan nyerhetnek belépést (6. fejezet), legyünk elővigyázatosak. Ha azt érezzük, hogy helyet keresnek bennünk, hirdessük ki szabadságunkat Krisztusban, és határozottan szegüljünk szembe velük!

A közelmúltban, amikor egy bevásárló árkád alatt mentem el, nagyon erősen érzékelttem gonosz szellemek jelenlétét, a légkör nagyon nehéz volt. Szívemben hálát adtam az Úrnak a védelemért és azonnal szembeszegültem az ellenség jelenlétével.

„Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen. Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban levő atyafiságatokon ugyanazok a szenvedések telnek be” (I. Péter 5:8-9.).

9. Tarts fenn helyes kapcsolatokat!

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:34-35.).

Azért szeretünk, mert ezt a parancsot kaptuk, nem azért, mert kedvünk van hozzá. Ápold emberi kapcsolataidat! Őrizd meg magad a keserűségtől, a féltékenységtől, a kritizálástól, a meg nem bocsátástól, stb.!

Ha úgy érzed, hogy rossz hozzáállások kezdenek rádtelepedni, tudatosan tagadd meg az ellenséget, és dönts úgy, hogy fenntartod jó hozzáállásodat. Hirdesd ki, hogy az ellenségnek nincs helye benned!

Számolj le a nyomásokkal azonnal, ahelyett hogy megengednéd az ellenségnek, hogy heteken vagy hónapokon keresztül építse erődítményét!

10. Légy közösségben!

Minden kereszténynek egy nyájhoz kell tartoznia. Időnként van ez alól kivétel, például az a keresztény, aki egy elszigetelt, félreeső helyen él. A legtöbb kereszténynek azonban nincs mentsége arra, ha nem talál magának egy szellemi otthont.

Ne töltsd azzal az életedet, hogy egy tökéletes gyülekezetet keresel! Nem fogsz ilyet találni. Csatlakozz egy jó gyülekezethez, amely hisz a Bibliában, tiszteli a Szent Szellemet és ahol szellemi táplálékban és szellemi felügyeletben fogsz részesülni!

Túl sok „csavargó” keresztény van, aki nem telepszik le, és sehol sem ereszt gyökeret. A barangolók ki vannak téve a megtévesztés veszélyének. A báránynak karámra van szüksége.

A Krisztus Teste tagjainak a testen belül kell szerepüket betölteniük. Nem töltheted be feladatodat a testben, ha nem csatlakoztál a testhez.

„És ügyeljünk egymásra, a szeretetre, és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget” (Zsidók 10:24-25.).

11. Légy alázatos!

„Az Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Engedelmeskedjete azért az Istennek, álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek” (Jakab 4:6-7.).

Mivel az Úr állandóan alakít és formál minket, hozzáállásunknak alázatosnak kell lennie, hogy taníthatók legyünk. El kell fogadnunk a helyreigazítást, különösen azoktól, akik szellemileg érettek, és fölöttünk vannak az Úrban.

Sok alkalommal szemtanúja voltam annak, hogy hívők büszkeség és makacsság miatt nem fogadták el a bölcs tanácsot, és így nagyon sok nehézséget okoztak saját maguknak és megnyitották magukat démoni kötelékek számára.

„Engedelmeskedjete előljáróitoknak, és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók, hogy ezt örömmel műveljék, és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ” (Zsidók 13:17.).

12. Légy Krisztus-központú!

Legyen Jézus Krisztus elméd középpontjában! Lásd a Sátán kicsinynek, Jézust pedig nagynak! Beszélgetéseid során Krisztust emeld fel, ne az ördögöt! A világosság birodalmára helyezd a hangsúlyt, ne a sötétségére!

„Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülven. Az odafelvalókkal törődjete, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben” (Kolossé 3:1-3.).

Ne félj attól, hogy gondolkodásod démon-központúvá válik! Miután nagyon sok szellemi csatán mentem keresztül, és most is rendszeresen részt veszek mások szabadulásáért való imádságban, nagyon erősen tudatában vagyok a démonoknak. Ez azonban csak sokkal Krisztus-centrikusabbá tett engem, mint amilyen valaha is voltam. Azáltal tanultam meg az ellenséget legyőzni és győzelmemet megőrizni, hogy gondolkodásom Krisztus megismerésére épült fel.

Jézus a mi bölcsességünk, a mi értelmünk, erőnk, győzelmünk, sőt Ő maga a mi életünk. Az Ő személyének teljesen át kell itatnia minket.

18. fejezet

Szabadulás gyermekek számára

„Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban, mert ez az igaz. Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel), hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű legyél a földön. Ti is atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint” (Efézus 6:1-4.).

Szülőnek lenni nagyon sok örömet, de nagyon nagy felelősséget is jelent. A démonok működésének megértése által a szülők meg tudják védeni gyermekeiket támadásaiktól és attól, hogy megköttözzék őket. Ha a szellemek meg tudták vetni a lábukat, a szülők felelőssége - különösen fiatalabb gyermekek esetében -, hogy közbeavatkozzanak, és hogy visszafoglalják azt a területet, amelyet azok megszereztek maguknak.

A férjnek és a feleségnek a szeretet és a biztonság atmoszféráját kell biztosítania a család számára, és meg kell őrizniük az otthont a negatív feszültségektől. Bár Shirley tizenegy gyermek egyike volt, soha nem hallotta szüleit vitatkozni, vagy hogy kritizálták volna egymást. Azóta megtudta, hogy nézeteltéréseiket négy szemközt intézték el, hogy a gyermekek viszályoktól mentes és nyugodt környezetben élhessenek.

Az édesapáknak tisztában kell lenniük azzal, hogy a gyermekek a mennyei Atyával kapcsolatos elképzeléseiket saját édesapjuk szerepköréről mintázzák, amit ők otthon betöltenek. Ha a gyermek csak egy haragos, szitkozódó, kegyetlen és közömbös édesapát ismer meg, nagyon nehéz lehet elképzelnie egy szerető és kedves mennyei Édesapát. Ha a gyermekek éveken keresztül úgy nőnek fel, hogy nem tisztelik földi édesapjukat, nehéz lesz megfelelő módon viszonyulniuk a mennyei Édesapához.

A megelőzés jobb, mint a gyógyítás - tartja a közmondás. A gyermekeket nevelni kell az Úr útjára, és bátorítani kell őket arra, hogy fejlesszenek ki eleven, személyes kapcsolatot Vele. Amint megtanulnak Isten ígéje iránti engedelmségben járni, és arra bátorítják őket, hogy folyamatosan válasszák az igazság útját, automatikusan védelmet élveznek az ellenség sok fortélyá ellen. Szükség esetén azonban határozottan, és szeretetteljesen meg is kell büntetni őket.

Mennyire fontos, hogy a szülők gondosan megválogassák szavaikat, amikor gyermekeikhez beszélnek! Imádkoztunk egy nős férfiért, aki a kudarc és az elutasítottság szellemeivel volt megköttözve. Édesapja éveken keresztül azt mondta neki, hogy ő semmirekellő és soha nem fogja vinni semmire. A gonosz szellemek nagyszerűen tudnak működni ilyen légkörben és az ilyen szavak által felépítik köteleiket a kis életekben. Mondjatok olyan szavakat, amelyek építők, ne olyanokat, amelyek romboló hatásúak!

A szülőknek érzékenyeknek kell lenniük olyan problémákra is, amelyek a gyermekek életében felmerülhetnek. Lehet, hogy Jancsika úgy jön haza az iskolából, hogy elutasítottnak érzi magát és kisebbségi érzése van, mert a többi gyermek mindenféle csúfnévvel illette őt. Vigasztaljátok meg, bátorítsátok arra, hogy helyes módon reagáljon azok felé, akik megbántották őt és imádkozzatok vele, követelve szabadságát minden ellenséges hatástól vagy behatolástól.

A gyermekek könnyen meg tudják ragadni a szellemi konfliktus valóságát, és tanítani kell őket arra, mit kell nekik tenniük annak érdekében, hogy szorosan Jézussal járjanak. De nagyon fontos, hogy ezeket az igazságokat bölcsen osszuk meg velük, hogy ne adjunk helyet

az ellenségtől való bármilyen félelemnek. El kell mondanunk Jézus Úr voltának és Sátán vereségének valóságát. Folyamatosan irányítsuk figyelmüket az Úr Jézus Krisztus szeretetére, hatalmára és dicsőségére. Neveljük fel őket úgy, hogy gondolkodásuk Krisztus-központú legyen!

Amikor gyermekekért imádkozunk, ezt néha legjobb akkor megtenni, amikor ébren vannak, néha pedig akkor a legjobb, amikor alszanak.

Ha imádkozol egy gyermekért, amikor ébren van, akkor ezt a gyermek együttműködésével kell megtenni. Válaszd ki az alkalmas időt, egy olyan alkalmat, amikor a gyermek nincs túlságosan elfoglalva valamivel. A kicsiny gyermekeket az öledbe ültetheted.

Amikor szolgálsz, különböző reakciókkal számolhatsz: lehet, hogy a gyermek csendesül és semmit nem fog érezni, megtörténhet, hogy elfárad és elalszik, (ne hagyd abba az imát, ha ez megtörténik), nyugtalanra válhat és nem lesz hajlandó együttműködni, esetleg el akar szaladni.

Néhány nappal ezelőtt imádkoztunk egy nagyon kicsi gyermekért, aki sírva fakadt és csak sírt és sírt. Természetes reakcióm szerint abba akartam hagyni, hogy megvigasztaljam az édesanyját. Azonban tudatában voltunk annak, hogy nyugtalanságát szellemek okozzák, amelyek ilyen módon nyilvánulnak meg és megpróbálnak megakadályozni minket abban, hogy imádkozzunk. Ezért folytattuk az imát mindaddig, amíg vezetést nem éreztünk arra, hogy hagyjuk abba. A gyermek lepihent egy egészséges éjszakai alvásra, és másnap észrevehetően megváltozott.

Nem mindig szükséges a „gonosz szellemek” szavak használata. Ha az elutasítottság szellemeivel szállsz szembe, mondd egyszerűen ezt: „Ellene megyünk ennek az elutasítottságnak Jézus nevében. Elutasítottság, megköttünk téged és megtörjük a kötelékedet Jézus nevében...”

Ha a gyermek ébren van és túl nyugtalan, vagy nem akar együttműködni, vagy a lázadás területén vannak nehézségei, akkor jobb akkor imádkozni érte, amikor alszik. De ne felejtsetek el, hogy akármit mondotok az ő jelenlétében, az mind az elméjébe jut. Káros következményei lehetnek, ha bementek a szobájába beszélgetni róla, mielőtt elkezdtek imádkozni.

Helyezzétek rá kezeteket a gyermekekre, és beszéljétek csendesül az ellenséghez! Szavaitok most is legyenek pozitívak! Először megnevezhetitek azt a területet vagy területeket, ahol szabadulást akartok, de azután általánosíthattok. Ha a lázadás a probléma, mondhatjátok ezt: „Lázadás szellemei, parancsoljuk nektek Jézus nevében, hogy menjetek el az ő lélegzetével. Felszabadítjuk őt az engedelmességre. Megszabadítjuk az ő elméjét, és akaratát ezektől a nyomásoktól. Minden kötelék megtört. Nincs lehetőségetek arra, hogy megfogjátok őt. Néven szólítottunk titeket, és most megtörjük a nyomásokat...”

Olyan igeverseket is hasznos idézni, amelyek alkalmazhatóak arra a problémára. Ez pozitív igazság, ami bejut a gyermek elméjébe annak ellenére, hogy alszik.

Amikor először felismered, hogy gyermekeidet meg kell szabadítanod, talán azt fogod tapasztalni, hogy a legjobb rendszeresen szolgálni feléjük minden nap, vagy minden héten, egy bizonyos időn keresztül. Ez az idő lehet rövid, vagy hosszú. Tanulj meg figyelni a Szent Szellem vezetésére, hogy mikor kell befejezned! Miközben Őreá tekintesz, kifejlesztheted annak a felismerésnek a képességét, hogy mikor kell folytatni az imádságot és mikor kell abbahagyni.

Örökbefogadott gyermekeknek általában szükségük van szabadulásra olyan dolgokból, mint az elutasítottság és a bizonytalanság.

Egy szeretetre méltó keresztény házaspár elhozta hozzánk kilenc éves örökbefogadott fiát, hogy imádkozzunk érte. A fiú ismerte az Urat és hűségesen akarta Őt követni, de néhány hónappal azelőtt nagyon lázadóvá vált. Ez nemcsak a szülőket zavarta meg, hanem őt is. Ő nem akart így viselkedni. Nem tudott arról, hogy igazi édesanyja egy lázadó tinédzser volt, amikor megszülte őt. A lázadás szellemei átadódtak az édesanyáról az anyaméhben lévő fiúra, és most keresték a lehetőséget, hogy kinyilváníthassák jelenlétüket. Együtt szembeszegültünk a lázadás szellemeivel és más olyan területekkel, amelyekkel kapcsolatban az Úr készítetett minket arra, hogy beszéljünk ellenük. A drága kisfiú azóta teljesen megváltozott.

Amikor a lázadás szellemeit kiűzzük a gyermekekből, akkor ők szabadok lesznek arra, hogy önként engedelmeskedjenek. Természetesen szükségük van oktatásra is, hogy meglássák az engedelmisség fontosságát, és szívükben vágyakozniuk kell arra, hogy engedelmisségben járjanak. Sok szülőt láttunk, akiket felvillanyozott az a változás, amit tapasztaltak gyermekeik magatartásában és reagálásában, miután megszabadultak.

Amint szolgálunk gyermekeink felé az Úr Jézusban bízva, fel fogjuk fedezni az élő és gondviselő Krisztus valóságát. Milyen valóságos lesz belé vetett hitünk és mennyire drága lesz Ő a számunkra!

19. fejezet

Kérdések és válaszok a szabadulásról

1. Kinek kell részt vennie szabadító a szolgálatban?

Minden hívő részt vehet önszabadításban, és minden hívőnek el kell jutnia arra a pontra is, hogy tisztában legyen azzal, hogyan kell imádkozni másokért, ha erre felkérlik. Nem mindenkinek ez lesz a fő szolgálata. Lesznek emberek, akiket az Úr kifejezetten erre a célra fog elhívni és felkészíteni. Előre látnunk kell, hogy azok, akik az egyház felé végzett szolgálat ajándékaival rendelkeznek, különösen az evangélisták, mozogni fognak ezen a területen.

A mások felé végzett imádság nem az éretlenek vagy a kezdők világa! Először meg kell ismernünk, hogyan működik ellenségünk és hogyan tudjuk megőrizni magunkat a hadviselés közben. A tudatlanság sebezhetővé tesz minket.

2. Egyénileg vagy nyilvánosan kell szabadító szolgálatot végezni?

Jézus mind nyilvánosan, mind pedig elkülönülten megszabadított embereket. Készeknek kell lennünk arra, hogy a problémákkal akkor és ott foglalkozzunk, amikor és ahol azok felmerülnek. Vannak, akik félnek attól, hogy szokatlan dolgok történjenek istentiszteleteiken, amelyek megtörik a „tisztéletreméltó hagyomány” éveit. Legyünk nyitottak a Szent Szellem felé, és tanuljunk meg együtt mozdulni azzal, amit Ő kíván tenni, akár nyilvánosan, akár egyénileg.

Sok ember egyéni lelkigondozást igényel. Ez segítséget jelent akkor, ha annak az embernek mély problémái vannak, amelyeket szeretne elmondani. De van sok olyan probléma, amit meg lehet oldani nyilvános összejöveteleken.

Ha vannak olyanok, akik démoni megnyilvánulásaik által rendszeresen megzavarják az alkalmak (például egy vasárnapi istentisztelet) menetét, akkor jó félrevonulni és egyénileg foglalkozni velük.

3. Mi a szerepük a nyilvános szabadító alkalmaknak?

Ezeknek nagyon fontos szerepük van. Az ige hirdetését nem szabad elkülöníteni az azt követő jelektől (gyógyulás és szabadulás).

„És Filep lemenvén Samária városába, prédikálja vala nékik a Krisztust. A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, amiket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, amelyeket cselekedék. Mert sokakból, kikben tisztátalan szellemek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének, sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula” (Csel. 8:5-7.).

Az egyházon belül és kívül lévő emberek problémái olyan nagyok, hogy ezeket nem tudja egy-egy pásztor vagy lelkigondozó megoldani, akiket itt-ott meg lehet találni. Azáltal, hogy a szükségben lévő emberek összegyűlnek speciális istentiszteletekre, lehet hirdetni az igét, meg lehet osztani ismereteket másokkal, és fel lehet szabadítani hitünket. Egy ilyen légkörben nagy dolgok történhetnek, amint az Úr Jézus megerősíti az igét a jelekkel.

Én magam azért tartok szabadító alkalmakat, mert nincs annyi időm, hogy személyesen imádkozzam mindazokért, akik lelkigondozást kérnek. Egy szolgatársam javasolta, hogy gyűjtsük össze mindazokat, akiknek imádságra van szükségük, és foglalkozzunk velük együttesen. Így

kezdődtek azok a rendszeres alkalmak, amelyek során egy körülbelül negyvenöt perces tanítás után egy óra hosszát vagy még tovább együttesen imádkozunk és szabadulással szolgálunk a Szent Szellem vezetése szerint. Ezeknek az alkalmaknak a lényege az, hogy megtaníttuk az embereket arra, hogyan kell felszabadítaniuk hitüket és megszabadítaniuk saját magukat, ahelyett hogy egy lelkigondozótól függnének.

4. Imádkozhatom-e a másik nemhez tartozók szabadulásáért?

Normális körülmények között ez nem tanácsos. Kíváncsabb, hogy férfiak imádkozzanak férfiakért, nők pedig nőkért. Ha ez nem lehetséges, akkor fontos, hogy legyen veled egy másik, a lelkigondozott nemének megfelelő lelkigondozó. Mindig arra törekszem, hogy legyen velem egy női lelkigondozó, amikor nőkért imádkozom. Ne adjunk lehetőséget gyanakvásra azáltal, hogy bölcsstelen dolgokat teszünk! Azáltal, hogy jelen van egy tanú, a lelkigondozó védelmet élvez a helytelen viselkedés minden hamis vádjától. Mindig egy lépéssel Sátán előtt kell lennünk, aki megpróbál mindent megtenni annak érdekében, hogy hátráltasson egy törvényes szolgálatot. Ha egy férfi egyedül imádkozik egy nőért, és démonok nyilvánulnak meg hangos kiáltásokkal, nehéz lehet meggyőzni egy arra elhaladót, aki nincs tisztában ezekkel a dolgokkal, hogy minden rendben van. Légy bölcs!

5. Helyesnek tartod-e a lelkigondozói csoportokat?

Feltétlenül, de csak akkor, ha a csapat jó lelkigondozókból áll.

Egyéni lelkigondozói alkalmak során én személyesen nem kívánom, hogy ötnél több ember imádkozzon egy valakiért. Ha ennél többen vesznek részt a szolgálatban, akkor arra kérem őket, hogy végezzenek közbenjárást valahol a közelben, hogy a két csoport kommunikálhasson egymással. A lelkigondozott számára nyomasztó lehet, ha túl sok lelkigondozó van körülötte. Általában csak egy lelkigondozóval dolgozom.

Egy lelkigondozói csapat lehetőséget nyújt új munkások számára, hogy tapasztalatokat szerezzenek azáltal, hogy gyakorlott lelkigondozókkal együtt szolgálnak.

A férj és a feleség együttműködése nagyon hatásos lehet.

6. Meg kell-e próbálnunk szabadulással szolgálni olyan valaki felé, aki ezt nem akarja?

Nem tukmálhatod rá magadat más emberekre, függetlenül attól, hogy mennyire törődsz velük, vagy hogyan érzel irántuk. Mielőtt egy hívő elkezdheti elfogadni a szabadulást, ehhez hozzá kell járulnia.

Vannak emberek, akik félnek, vagy nem hajlandók elismerni, hogy segítségre van szükségük. Ilyen esetekben jobb mindaddig várni, amíg valóban kétségbe nem esnek, és nyitottakká nem válnak a szolgálat elfogadására. Időközben saját imádságaid alkalmával hatalmat vehetsz azok fölött a szellemek fölött, amelyek akadályozzák az ő helyes reagálásukat, és közbenjárhatsz értük, amint a Szent Szellem vezet téged.

Alkalmanként a lelkigondozott fellázad, és szellemek szólalnak meg rajta keresztül, ilyen dolgokat mondva: „Elmegyek innen. Nem fogsz még egyszer imádkozni értem. Gyűlöllek! Hagyjál békén!” Amikor ilyen démoni megnyilvánulások történnek, fel kell ismerned ezeket és határozottan meg kell mondanod annak az embernek, hogy ne értsen egyet ezekkel a

megnyilvánulásokkal, hanem működjön együtt veled, amint távozást parancsolsz a szellemeknek.

7. Imádkozhatom-e valakinek a szabadulásáért, amikor távol vagyunk egymástól?

Igen, imádkozhatsz valakinek a szabadulásáért akkor is, ha ő máshol tartózkodik. A távolság nem akadály a Szent Szellem számára. Talán nem imádkozunk misszionárius barátainkért és nem hiszük, hogy Isten figyelembe fogja venni imádságainkat, bár ők távol vannak tőlünk?

A másokért való imádkozás kulcsa az, hogy a Szent Szellem vezetése alatt legyél és szabadítsd fel hitedet, amikor imádkozol.

8. Megszabadulhat-e egy megtéretlen ember?

Általánosságban szólva az embernek oda kell mennie Jézushoz, mint Üdvözítőjéhez és Urához, mielőtt megszabadulhatna.

Hitetlenek néha átélnek bizonyos mértékű szabadulást Isten irántuk való szeretetének és hatalmának jelenként. Ezután sokan Krisztushoz fordulnak és átadják Neki az életüket.

Az Apostolok Cselekedetei 28:7-9-ben Pálról olvasunk, aki hitetlenek felé szolgált, amikor hajótörést szenvedett Máltán. Publius, a sziget vezetője, vendégszeretetet mutatott Pál és társai felé. Amikor Pál megtudta, hogy Publius apja súlyos beteg, imádkozott és rátette a kezét, és ő meggyógyult. Ennek híre elterjedt, és a szigeten lévő többi ember, aki beteg volt, szintén Pálhoz ment, hogy meggyógyuljon.

Ha ilyen módon szolgálunk hitetlenek felé, ez egy dicsőséges lehetőség arra, hogy szemtanúi legyenek Jézus Krisztus hatalma valóságának elmondhatjuk nekik, hogy ami imádság alatt történt, az azért volt, mert Jézus megérintette őket, és bátoríthatjuk őket, hogy nyissák meg szívüket előtte. Nincs azonban garancia arra, hogy amit Isten tesz, az maradandó lesz a számukra, ha ezután megtagadják az Ő útjának elfogadását.

9. Helyes dolog-e beszélgetni a démonokkal és megkérdezni a nevüket?

Kivéve azt, hogy alkalmanként megkérdezzük egy szellemtől a nevét, tartózkodnunk kell a démonokkal folytatott beszélgetésektől. Két ok miatt mondom ezt:

Először is azért, mert a gonosz szellemek romlott lények, és nem lehet bennük megbízni. Hazudnak és megtévesztenek. Még amikor a nevüket kérdezzük is meg, lehet hogy az igazat mondják, de az is lehet, hogy nem. Példaértékű a következő párbeszéd:

Lelkigondozó: Gonosz szellem, mi a neved?

Gonosz szellem: Én egy hazug szellem vagyok.

Lelkigondozó: Az igazat mondod?

A szellemek azonosítása nagy segítséget jelenthet kiűzésükben. Amikor név szerint lelepleződnek, szorításuk gyengül. De csak egy olyan történet van feljegyezve a Bibliában, amikor a szellemtől megkérdezték a nevét. A válasz Légió volt (Márk 5:9.), ami sokkal inkább annak megállapítása, hogy mennyi démon volt ott, mintsem ezek jellegéről szóló kijelentés. Óvatosan kell megközelítenünk a démonok neve utáni érdeklődés kérdését. Én magam csak

nagyon ritkán teszem ezt, előnyben részesítem ezzel szemben azt, hogy a szellemek megkülönböztetésének a Szent Szellemtől származó ajándékára támaszkodom.

Amikor a szellemektől megkérdezzük a nevüket, néha válaszolnak az emberek száján keresztül (vannak, akik hazudnak), néha pedig nem kapunk választ. Amikor nincs felelet, az történhet azért, mert az az ember annyira ellenáll a szellemeknek, hogy azok nem tudják kifejezni magukat az ő ajkain keresztül. Megpróbálhatod megkérni azt az embert arra, mondja ki azt, amit az elméjében hall. Erre talán azt válaszolja, hogy az öngyűlölet szót hallja újra meg újra. Nevezd meg ezt a területet és parancsolj szabadulást!

A másik oka annak, amiért nem jó gonosz szellemekkel beszélgetést folytatni, az az, hogy ez nagyon közel áll ahhoz, amit egy médium tesz, és ez a gonosz szellemekkel való kommunikálás. Ezt a gyakorlatot az ige tiltja (V. Mózes 18:10-12.).

A keresztényeknek nincs szükségük arra, hogy gonosz szellemekkel konzultáljanak információszerezés érdekében. A Szent Szellem a mi forrásunk. A szellemek megkülönböztetésének ajándéka és a tudomány beszéde által a Szent Szellem meg tudja nekünk mondani a szellemek nevét és bármi mást, amit tudnunk kell a kötelék területéről.

10. Van-e különbség a test és a démonok cselekedetei között?

Bár ez a két dolog szoros kapcsolatban áll egymással, van különbség. A Galácia 5:19-21. közöl velünk egy listát a test cselekedeteiről, amelyek között van erkölcstelenség, érzékiség, varázslás, féltékenység, dühkitörések, iszákosság és így tovább. Ezek a cselekedetek az emberi természetnek azokról a területeiről származnak, amelyek nem állnak a Szent Szellem uralma alatt. Ha folyamatosan átadjuk magunkat a test cselekedeteinek, akkor megnyitjuk magunkat a démoni beszivárgások számára azokon a területeken, ahol ezt megengedjük. Például az az ember, aki rendszeresen teret enged az erkölcstelenségnek, meg fogja nyitni magát az erkölcstelenség szellemei előtt. Lehet, hogy a kötelék a testben kezdődik, de azután meg fog erősödni a gonosz szellemek behatolása által.

11. Van-e kapcsolat az emlékek gyógyulása és a szabadulás között?

Igen, van. Az emlékek gyógyulása a szabadulás megszerzése emberek számára egy visszafogott módon. Sokan, akik az emlékek gyógyulásával vagy belső gyógyulással szolgálnak, nem veszik észre, hogy valójában a démonoktól való szabadítás szolgálatát végzik, mégis ez történik. Bizonyos, hogy belső gyógyulás jön létre, mert belső gyógyulást vagy harmóniát akkor nyerünk, amikor a démonokat kiűzzük.

Mivel az emlékek gyógyulása kifejezés nem szerepel az igében, én magam ezt nem használom.

12. Fennáll-e az a veszély, hogy amikor egy szellemet kiűznek, belép valaki másba, aki a közelben tartózkodik?

Igen, fennáll ennek a lehetősége, és ezért mindig kérem a védelmet azokra, akik a közelben tartózkodnak. Ha saját otthonában imádkozom valakiért, kérem a védelmet a család minden tagjára. A hit legyőzi a félelmet. Látnunk kell győzelmünket, és az ellenség vereségét. A szellemek azok, akik félnek és akik menekülnek, nem mi! Vakmerőnek és bátornak kell lennünk Krisztusban.

Krisztus megtartó és szabadító hatalmába vetett személyes hitem miatt soha nem félek attól, hogy kisbabák vagy gyermekek legyenek ott, akár a nyilvános szabadító alkalmakon is. Örülök jelenlétüknek olyan összejöveteleken, ahol a Szent Szellem erőteljesen megmozdul, mert tudom, hogy áldásban fognak részesülni, ahelyett hogy bántódás érné őket. Mindez hitünkön múlik.

A másik oldalon, az az ember, aki jelen van egy olyan alkalmon, ahol a Szent Szellem szolgálatot végez, és megveti vagy kigúnyolja azokat az embereket, akik szabadulást élnek át, célpontjává válhat azoknak a szellemeknek, amelyek éppen elhagytak másokat.

13. *Ha valakiben működnek szellemi ajándékok, az azt jelenti-e, hogy ő maga teljesen szabad minden kötelektől?*

Biztos, hogy nem. Isten nem várja meg, hogy mi magunk teljesen szabadok legyünk minden kötelektől, mielőtt elkezd dolgozni rajtunk keresztül. Például lehetséges, hogy valakinek van egy gyógyító szolgálata és a gyógyulások ajándékai működnek rajta keresztül, és mégis vannak az életében olyan területek, amelyeknek még meg kell tisztulniuk. Egy szellemi ajándéknak nagy erővel való működése nem jelenti feltétlenül azt, hogy annak az embernek az élete teljesen szabad minden kötelektől.

14. *Szükség van-e arra, hogy otthonokat vagy épületeket megtisztítsunk?*

Mivel szellemek elidőzhetnek otthonokban, tárgyak körül vagy tárgyakban, azokkal a személyekkel együtt, akikhez hozzákapcsolódtak, gyakran szükség van ezek megtisztítására.

Nem nehéz dolog megtisztítani egy otthont. A hívó lakók gyűljenek össze és tudatosan engedjék át a lakást vagy az ingatlant az Úrnak, kötözzék meg a gonosz szellemek munkáját Jézus nevében, majd hirdessék ki, hogy a lakóhely meg van szentelve Jézus Krisztus vérének ereje által. Amikor ezt teszem, szobáról szobára járva hirdetem a tisztulást Jézus nevében. Arra is vágyat érezhetsz, hogy kimenj az udvarra, és kihirdesd, hogy a lakóhely és a föld az Úr tulajdona. Amikor új otthonba költözünk, ha szükségesnek érezzük, akkor először is megtisztítjuk azt Shirley-vel. Mindig felajánljuk azt Isten számára.

Volt egy barátom, aki egy gyülekezetet pásztorolt, és bérbe vett egy volt filmszínházat istentiszteleteik számára. A moziban egy olyan hidegség volt az atmoszférában, hogy az emberek azt azonnal szóvá is tették. A vének ezt mérlegelve tudatára ébredtek egy démoni jelenlétnek. Böjtöltek, majd körbejárták az épületet, követelve annak megtisztulását. Barátom akkor nem volt jelen, de amikor visszatért, egyedül körüljárta az épületet, és azt érezte, hogy a megtisztítás nem volt teljes. Kétszer bement a férfi mosdóba és mind a kétszer azt érezte, hogy feláll a hátán a szőr. Az Úr leleplezte számára a homoszexualitás szellemeinek a jelenlétét, amelyeknek Jézus nevében távozást parancsolt. Mindaddig folytatta a dorgálást, amíg azt nem érezte, hogy az épület megtisztult. A következő vasárnap az emberek, anélkül hogy tudtak volna arról, amit a vének tettek, megjegyezték, hogy melegség van az épületben, és hogy a hidegség eltávozott. A Sátán hatalma megtört.

15. *Mindenki végezhet önszabadítást?*

A hívők többsége igen, de mindig vannak olyanok, akiknek a jelleme nem elég erős, vagy valamilyen intellektuális hiányosságuk van, és ezért képtelenek egyedül felkelni. Másoknak

kell kezükbe venniük a kezdeményezést az azok felé végzett szolgálatban, akik valóban gyengék.

Tapasztalataim során felfedeztem, hogy vannak hívők, akiknek kezdetben, hogy elinduljanak, szükségük van mások segítségére, bár megértették az önszabadítás alapelveit. A lelkigondozónak fel kell ismernie azt az időt, amikor az érintett személy már egyedül tudja folytatni, és már nincs szüksége arra, hogy másokra támaszkodjon.

Lehetnek olyan alkalmak, amikor egy ember, aki már sok sikert ért el az önszabadítás területén, eljut egy olyan pontra, hogy egy rövid időn keresztül szüksége lesz valaki másnak a segítségére.

16. *Végezhetnek-e gyermekek önszabadítást?*

Egészen bizonyos, hogy a gyermekek folytathatnak önszabadítást. Ismerek különböző életkorú gyermekeket, akik képesek arra, hogy együttműködjenek az Úrral és megszabadítsák magukat. Kicsi gyermekek esetében a szülőknek kell vállalniuk a feljuk végzett szolgálat felelősségét. Amint növekednek, függetlenebbé válhatnak.

Ne becsüld alá a gyermekek képességeit a szellemi dolgok megértésének területén! Gyakran sokkal gyorsabban felfognak szellemi alapelveket, mint a felnőttek.

17. *A szülőknek jelen kell-e lenniük, amikor egy gyermeknek lelkigondozást nyújtanak szabadulás céljából?*

Igen, ha lehetséges, mindkét szülő legyen ott gyermekével. Az Újszövetségben olvasunk arról, hogy szülők odavitték gyermekeiket Jézushoz (Márk 7:25-30., Máté 17:14-21.). Mivel a szülők viselik a felelősséget Isten előtt gyermekeik oktatásáért és táplálásáért, fontos, hogy ott legyenek.

Amikor jelen vannak a szülők, megtanítom őket arra, hogyan imádkozzanak gyermekükért. Bár én irányítom a dolgokat, és az imák javarészét én mondom, bátorítom őket is, hogy töltsenek el valamennyi időt imádsággal és tanulják meg a szolgálatot azáltal, hogy teszik azt.

18. *Nem érzem magam győztesnek és nem érzem, hogy lenne bármilyen hatalmam önmagam megszabadítására. Mit tegyek?*

A döntő kérdés nem az, hogy mit érzel, hanem az, hogy mit mond Isten igéje. Krisztussal azonosulva részesülsz az Ő győzelméből és az ellenség fölötti diadalából. Kezdj el köszönetet mondani Istennek hit által ezért a győzelemért, amely a tiéd Jézus Krisztusban. Kezd el az önszabadítás alapelveit követni, függetlenül attól, hogyan érzel!

19. *Megpróbáltam megszabadítani magam, de úgy tűnik, hogy semmi sem történik.*

Győződj meg arról, hogy betöltöd-e a hit feltételét! Amint szembeszegülsz erődítményekkel, ha hiszed, hogy amit mondasz, az megtörténik, akkor fog történni egy bizonyos mértékű gyengülés, vagy ezeknek megtörése, még akkor is, ha ezt nem érzed. Talán több kitartásra van szükséged, hogy valami változást érezhess. Ha egy bizonyos idő (hetek vagy hónapok) elteltével még mindig háborgatva érzed magad, keress egy tapasztalt lelkigondozót, aki képes arra, hogy imádkozzon veled és felszabadítson téged arra az állapotra, amikor szemmel látha-

tóan történnek dolgok. Vannak, akiknek bátorításra van szükségük, hogy elinduljanak a szabadulás ösvényén.

20. *Honnan fogom tudni, hogy teljesen megszabadultam?*

A Szent Szellem fog bizonytságot tenni neked teljes szabadságról.

Időnként teljes meggyőződéssel kijelentem valakinek, hogy a köteléknek egy bizonyos területe teljesen megtört, de ezt csak akkor teszem, ha a Szellem által tudom, hogy ez így van. Nagyon gyakran még egy nagy szabadulás után is azt mondom annak az embernek, hogy Istennek még van elvégezni való munkája ugyanazon a területen. Számtalan kárt okozott már az, amikor lelkigondozók helytelen módon azt mondták embereknek, hogy ők teljesen szabadok.

Általában nagyon könnyű valakinek azt tudnia, hogy legalább egy bizonyos mértékű szabadulást átélt-e. A reakciók és felkavarodások el fognak múlni és a szabadság érzése következik utána. Lesznek, akik azonnal nem fognak érezni semmit, de a következő napokban észre fogják venni ennek bizonyítékát. Időnként az emberek megszabadulnak, de nem ébrednek ennek tudatára. Miután a probléma megszűnt, gyorsan elfelejtkeznek róla. Amíg valami nem emlékezteti őket korábbi állapotukra, nem ébrednek tudatára annak, hogy megváltoztak. Nagyon gondosan kell ügyelnünk arra, hogy ne felejtkezzünk el azokról a dolgokról, amelyeket Isten tett értünk, és hogy hálát adjunk Neki!

Az emberek gyakran úgy érzik, hogy teljesen megszabadultak egy problémától, de hónapok vagy akár évek elteltével felfedezik, hogy további szabadulásra van szükségük. Ennek oka nem az, hogy újból meg lettek kötözve, hanem az, hogy a Szent Szellem mélyebben belenyúl az életüket érő sátáni támadásokba, hogy kihúzza ezeknek gyökereit. Amikor egy fontos szabadulás történik, előfordulhat, hogy ugyanannak a szellemcsaládnak a tagjai ottmaradnak meglapulva, és nem nyilvánítják ki leleplezéstől és kiűzéstől való félelmüket. Bár az az ember szabadnak érzi magát, gyakran még sok további szabadulásra van szüksége. Azt hiszem, Isten megengedi nekünk, hogy élvezzük a szabadulás bizonyos mértékét, mielőtt új harcokba bocsátkoznánk, hogy ne legyenek hosszú, súlyos csatáink a pihenés lehetősége nélkül.

Koncentráljunk az Úr Jézusra, és állandóan valljuk meg Őbenne való teljességünket! Ez fel fogja szabadítani az Ő hatalmát arra, hogy világosságra hozza azokat a területeket, amelyekkel foglalkozni kell. Koncentrálj hited megvallására, hogy te szabad vagy, ne a reménységed megvallására, hogy egy napon szabad leszel!

20. fejezet

Személyes bizonyágtételek

Amíg egy pásztori csoport tagja voltam Ausztráliában, abban a kiváltságban lehetett részem, hogy lelkipozást nyújthattam sok embernek és taníthattam őket az önszabadítás útjaira. Ebben a fejezetben néhányuknak a bizonyágtétele szerepel, mind férfiaké, mind pedig nőké, legtöbbjüket nagyon jól ismerjük. Hálásak vagyunk nekik, amiért megosztották átéléseiket, és mindazoknak, akik időt szakítottak arra, hogy írjanak nekünk, bár történetüket levelük nem tartalmazta. Valamennyien felelős és odaszánt keresztények, és jellemzik bármely helyi gyülekezeti közösséghez tartozó hívők keresztmetszetét.

Bár valamennyien boldogan megengedték volna, hogy használjuk nevüket, úgy gondoltuk, jobb, ha bizonyágtételük névtelen marad. Egyetlen kivételt tettünk, az utolsó bizonyágtételnél, amely Daphne Drummondtól származik, aki tehetséges segítőtársam volt sok lelkipozói alkalom során.

Amint Jézusnak mások életében megnyilvánuló szabadító hatalmáról olvasol, bátorodj fel hitben való lépésre és higgyél Istenben saját szabadságod ügyében!

Arra tértem magamhoz, hogy kirobbant belőlem az őrzőgő düh

1976. a kaland és a növekedés éve volt! Abban az évben Isten bevezetett engem a teljes idejű misszionáriusi munkába és elhívott engem Ausztráliából Új-Zélandra, Indonéziába, Singapore-ba és Malaysiába. Ennek következtében, amikor gyülekezetem felkért arra, hogy indítsak el egy új bibliaiskolát Pápua Új-Guinea őserdeiben, a boldog szolgálat további gyönyörűségeire számítottam. De Istennek nagyobb tervei voltak. Nem egy végtelen vakációra, hanem növekedésre hívott el engem. Istent jobban érdekli a jellem, mint a kényelem, és a következő évek tele voltak értékes leckékkel, amelyeknek megtanulásaért árat kellett fizetnem. Az egyik ilyen lecke az, amit szeretnék most leírni.

Az első huszonhárom fős osztályunk csodálatos volt. Elevenek voltak, égett bennük a tanulási vágy, és nyitottak voltak a kommunikációra. De amint teltek a hónapok, mélységes hiányosságok kezdtek feltűnni, mind az ő jellemükben, mind az enyémben. Néhány fiúnak visszatérő problémái voltak a kéjvággyal, az egyik megrögzött hazudozó volt, egy fiú még mindig benne volt a varázslásban, és alkalmanként azt tapasztaltam, hogy kitör belőlem az őrzőgő düh az osztályteremben.

Azok, akiket a második felvételin vettünk fel, nem voltak olyan jó képességűek, mint az elsők. Röviden szólva: nagyobb kihívást jelentettek a számomra, és alkalmanként még bosszantóbbak voltak. Volt egy fiú, aki képtelen volt belenézni bárkinek a szemébe, hanem állandóan a homlokát ütögette a kezével, amikor beszélt és csúnyán dadogott. Egy másik nem volt hajlandó beszélni. Volt, aki megszökött és lerészegedett, egy negyedik pedig annyira erőszakos volt, hogy féltem a közelében tartózkodni. És a saját problémám a dühöngéssel csak egyre rosszabb lett.

Az egyik nap reggel hatkor főzéshez meggyújtott tűz füstje gomolygott fel az iskola udvarán. Izzott bennem a düh. Volt egy szigorú szabály, amely szerint senkinek nem volt szabad főznie a csendes pihenő órái alatt. Nem akartam haraggal reagálni, ezért elfordítottam szememet az árulkodó füstgomolyagokról, és megpróbáltam imádkozni. De haragom állandóan csak

növekedett. Semmivel nem tudtam elvonni figyelmemet arról a füstről. Végül átszakadt a gát, és őrzöngve lerohantam a lépcsőn a kerti házba. A négy felriasztott diáklány időben meglátott, és egymás sarkát taposva bemenekültek a tápiókabozótba. Egy farúddal hadonászva berontottam a házikóba, és összezúztam fazekat és fedőt, szétszórt rizs, banán és szén maradt a nyomomban. A tanulók testülete hevesen reagált tettemre, és a gyűlölet szörnyű hullámai söpörtek végig aznap az iskolán.

Isten jó! Megtértem és bocsánatot kértem, a tanulók pedig megbocsátottak. De a problémám túlságosan is nyilvánvalóvá vált.

Végül eljött az év végi szünet és az a pihenés Ausztráliában, amire olyan nagy szükségem volt. Ezenkívül végre hallottuk Powell pásztor szolgálni a gonosz szellemektől való szabadulásról. Szavakkal nem tudom kifejezni, mennyire megkönnyebbültem, amikor magamba fogadtam ezt az új reménységet. Az imádság, a böjtölés, az önuralom, a pozitív megvallások: mindezek segítettek nekem megtisztítani életemet bizonyos bűnöktől, de néhány terület szemmel láthatólag mozdíthatatlan maradt mindaddig, amíg ez a pásztor nem imádkozott értem szabadulásért.

Meglepő módon Powell pásztor nem imádkozott a bennem lévő harag szellemei ellen, hanem megtanított engem arra, hogyan kell nap mint nap harcolni saját szabadulásomért három másik alapvető problémából. Minden reggel csendességem alatt, miután elmélkedtem a Biblia fölött, a hangos hadviselés időszaka következett. Szellemek távoztak testemből, mély ásítózással és bőfögéssel nyilvánítva ki távozásukat.

Eltelt néhány hónap. Megint ott voltunk a bibliaiskolában egy új osztállyal. De egy csodálatos dolog történt. Nem volt bennem harag. Gyakran szembetaláltam magam olyan helyzetekkel, amelyek egy évvel azelőtt lángba borítottak volna engem belülről, de most, legnagyobb megdöbbenésemre, békességet éreztem. Nem kellett harcolnom azért, hogy megnyerjem ezt a békességet, mert amikor minden gonosz szellem eltávozott, a tünetek is megszűntek.

Lelkesen tanítottuk a diákokat a szabadulásnak azokra az alapelveire, amelyeket megtanultam Powell pásztorától. Több mint egy hónapon keresztül naponta tartottunk bibliatanítást, és csoportosan imádkoztunk ebben a témában. Az eredmények meghaladták legnagyobb reményeinket is. Korábban bizonyos problémákat személyiségbeli rendellenességeknek neveztünk. Most nyilvánvaló lett, hogy sok rendellenesség gonosz szellemekben gyökeredzett. Például az a fiú, aki állandóan ütögette a saját fejét, visszatért, hogy megismételje a tanfolyamot. Egy hónapon belül olyan mértékű szabadulásban részesült, hogy egy elragadó személy szabadult fel benne és a legjobb tanulónk lett. A szégyen és a féltékenység démonai elhagyták őt. A zavar, az őrültség és a családi átok, amelyek átadódtak a generációkon keresztül, megkötözve tartották ezt a fiút. A Jézus nevében elmondott imádság megkötözte és kiűzte azokat a szellemeket. Ez a tanuló csodálatos módon felszabadult, és azonnal elkezdett evangélizálni. A legféltékenyebb tanulóból az Úr Jézus legvakmerőbb tanúja lett. Mi, az iskola személyzete, nagyon sajnáltuk, hogy másfél évbe telt, mire segíteni tudtunk ennek a fiúnak, de dicsértük Istent azért, mert nem volt még túl késő.

Minden tanuló áldást nyert. Az egyik fiatalember egyszer megtalálta egyik barátjának holttestét, aki belefulladt egy folyóba. A szörnyű sokk rajta hagyta nyomait. Amikor elkezdtek megkötözni a félelem szellemét, a fiatalember újból sokkot kapott. Hónapokon keresztül harcoltunk ezek ellen a szellemek ellen, de érdemes volt, mert megszabadult.

Az a diák, aki nem volt hajlandó beszélni, megragadta a szabadulás igazságát. Minden reggel hallottuk, amint dicséri Istent a dzsungelben és ahogyan harcol az önmagában lévő démonok ellen. Miután néhány hétig teljes szívéből harcolt, láttuk, amint kivirágzott benne Isten igé-

jének egy drága prédikátora. Furcsa módon azt figyeltük meg, hogy az a terület, ahol korábban kötelék volt, gyakran az ember személyiségének legerősebb területévé válik.

A szabadulás természetesen nem egy olyan varázsige volt, amely minden problémát egy hónap alatt megszüntetett volna. Egész éven át folytattuk a heti szolgálatot és további szabadulásokat láttunk, bár sok problémát nem démonok okoztak, és más bevált igei módszerekkel kellett ezekkel leszámolni.

Azóta minden új osztály dicsőséges szabadulást élt át, és ezzel újabb és újabb bizonyítékkal járult hozzá a szabadító szolgálatnak a normális keresztény életben betöltött helyéről és szépségéről.

Nagyon önpusztító voltam és rendszeresen voltak öngyilkos hajlamaim

Mielőtt keresztény lettem, menstruáció előtti feszültségtől és depressziótól szenvedtem, amely olyan mértékű volt, hogy minden hónapban huszonnégy órán keresztül teljesen képtelen voltam megbirkózni az élettel. Akármennyire is megjósolható volt, soha nem voltam képes előre látni azt, hogy a depresszió el fog múlni. Minden alkalommal olyan mély depresszióba zuhantam, hogy úgy éreztem, nem fogom túlélni. Nagyon önpusztító voltam és rendszeresen késztetést éreztem az öngyilkosságra.

Férjem soha nem tudta megérteni, hogy egy látszólag logikus és intelligens felnőtt hogyan tud egyik pillanatról a másikra ilyen lehetetlen módon viselkedni. Olyan helyzetek, amelyek az egyik nap elfogadhatónak látszottak, másnap elviselhetetlenek voltak a számomra. Ez a változékonyság természetesen nézeteltéréseket okozott a házasságunkban. Férjem sajnált engem egy bizonyos fokig, amikor olyan kétségbeesetten boldogtalan voltam, és gyakran nagyon aggódott biztonságomért - néha még ébren is töltötte az egész éjszakát, nehogy elszaladjak, vagy megöljem magam.

Amikor keresztény lettem, jelentős mértékű önuralomra tettem szert, férjem és gyermekeim legnagyobb örömére. Ezután terhes lettem harmadik gyermekemmel. Először szülés utáni depresszió volt a valós probléma, és annak ellenére, hogy növekedtem Krisztusba vetett hitemben, képtelen voltam arra, hogy akár egyetlen napig is győztes legyek a depresszió és a neheztelés fölött. Bizalmamba avattam egy nőt a gyülekezetben, valóban úgy éreztem, hogy Isten vezetett engem őhozzá, hogy megosszam vele ezeket a dolgokat. Olyan módon volt képes szolgálni felém, amit abban az időben nagyon kevesen tudtak volna megtenni.

Felvetette, hogy a probléma valószínűleg démoni eredetű. Kész voltam bármit kipróbálni, és boldogan beleegyeztem, amikor felajánlotta, hogy eljön és imádkozik értem otthonomban. Másnap, amikor imádkoztunk, megszabadultam. Éreztem, amint a szellemek eltávoznak, és enyhe fizikai kellemetlenségeket tapasztaltam, amint elmentek. Szinte mámoros voltam az örömtől. Már hónapok óta nem éreztem magam olyan könnyűnek. Kicsit kételkedtem, amikor azt mondta, lehetséges, hogy további szabadulásra lesz szükségem. A következő hónapok során sok-sok gonosz szellemtől szabadultam meg.

Elkezdtem megtanulni, hogyan kell imádkozni saját szabadságomért, hogyan kell parancsolni egy olyan dolognak, mint a félelem vagy gyengeség, hogy menjen el, és hogyan kell nyomást gyakorolni a démonokra mindaddig, amíg megkönnyebbülést nem tapasztalok. Az ehhez szükséges idő néhány perctől néhány napig terjedhet, és bizonyos dolgokban még nem tapasztaltam meg ezt a valóságos szabadságot. Sokszor szükségesnek éreztem, hogy segítséget kérjek másoktól, akiknek hite és kitartása fejlettebb volt mint az enyém.

Már tizennyolc hónapja szabad vagyok a depressziónak attól a havonta rendszeresen ismétlődő áradatától. Mióta megismertem a szabadulás alapelveit, növekvő szabadságot tapasztalok személyiségemben. Olyan öröme és békességre jutottam, amelyről korábban soha nem tudtam volna elhinni, hogy az lehetséges az én számomra.

A halál szelleme volt meg nem született gyermekemen

1979. májusa azzal köszöntött rám, hogy felfedeztem, második gyermekemet várom. Férjem és én természetesen nagy izgalomba jöttünk, de mélyen bennem ott volt egy zsémbeskedő gondolat, hogy mindez minden, csak nem jó, hogy Isten most egy új életet bíz ránk. Hónapok óta nagy fájdalomtól és súlyos vérzéstől szenvedtem. Szakorvosom teljes ágynyugalmat rendelt számomra, először kórházban, utána pedig otthon. A belső érzések egy mélységes félelemmé növekedtek fel, hogy kisbabám meg fog halni, mielőtt a terhesség ideje lejár, vagy hogy holtan fog megszületni, vagy ami még ennél is rosszabb, élni fog, de súlyosan sérült lesz.

Orvosaim (hárman voltak) valamennyien egyetértettek abban, hogy teljes placenta previa áll fenn. Ez az, amikor a méhlepény (vagy placenta) a gyermek alatt helyezkedik el, nem fölötte. A gyermek súlya ránehezedik a placentára és belepréseli a méhnyakba, szétszakítja azt, amelyet vérzés és fájdalom követ. Ez veszélyes, mert ha a vérzést nem tudják megállítani, a meg nem született baba tizenöt perc múlva meghalhat. Az édesanya is szenved a sokktól, ami nagyon súlyos lehet. Egy borotvaélen táncoltam. Bármelyik pillanatban súlyos vérzés történhetett volna, és akkor kisbabám meghal! Istenhez kiáltottam, de úgy éreztem, hogy elhagyott engem. De az Ő időzítése nem az én időzitésem volt, és az Ő tervei sem egyeztek meg az enyémekkel.

Az egyik hétvégén Graham és Shirley Powell - akiket meglehetősen jól ismertem - szolgáltak gyülekezetemben, de mivel ágyhoz voltam kötve, nem tudtam részt venni egyik szabadító alkalmukon sem, tehát ők jöttek el hozzám. Terhességem harmincöt hetes volt, de csak nagyon kevésbé éreztem babámat mozogni. Az orvosok csak ultrahangos készülék használatával tudtak szívverést érzékelni. Felkészítettek engem a legrosszabbra. Graham és Shirley beszélgetett velem, és én megosztottam velük mély félelmeimet. Graham azt érezte, hogy a halál szelleme van meg nem született gyermekemen. Egy csodálatos nyugalom szállt rám, amint imádkoztak, leoldozták rólam azt az undorító szellemet, majd szolgáltak a gyermek felé. Az első alkalommal éreztem, hogy a gyermek erőteljesen megmozdul bennem, és attól a naptól fogva a gyermek mozgása határozottan érezhető volt. Megszabadultunk!

Amikor orvosom néhány nap múlva eljött, hogy megvizsgáljon, azt mondta, megpróbálhatnék rövid időkre felkelni. Anélkül, hogy tudott volna erről, megerősítette azt, amit Isten már megtett: szabaddá tett engem. Én nagyon aktív vagyok, ezért az ágyban eltöltött hét hónap majdnem elviselhetetlen volt a számomra.

1980. január 10-én császármetszéssel életet adtam egy kislánynak. Súlya 4200 gramm volt, ami önmagában egy csoda volt, mert az orvosok azt mondták nekünk, hogy csak egy kb. 2000 grammos babára számítsunk a vérzések miatt. Tamarának neveztük el, ami azt jelenti: olyan, mint egy pálmafa. A pálma győzelmet jelent, és Tamara egy hatalmas győzelem Istenben. Állandóan arra emlékeztet minket, hogy Krisztus többet tett annál, mint hogy meghalt a bűneinkért. Az Ő élete gyógyulást és szabadulást hoz a számunkra.

Hét évet töltöttem el elmeegógyintézetekben

Az életem olyan mértékben változott meg az utolsó néhány hónapban, hogy az elképesztő. A sötét depresszió, rémálmok, hallucinációk és a személyiségemben lévő mindenféle förtelmes torzulások hét éve után megkönnyebbülten tudtam meg, hogy a probléma démonikus volt és nem valamilyen szörnyű elmebetegség. Hét évet töltöttem el elmeegógyintézetekben és drága magánkórházakban, ahol mindenféle kezeléseknél, gyógyszereknek és terápiáknak vetettek engem alá, minden eredmény nélkül. A legtöbb pácienshez hasonlóan visszavonultam és egyre rosszabb állapotba kerültem. Közvetlenül megtérésem előtt egy elmeegondozó otthonban voltam, és azt mondták, arra számítottak, hogy teljes szellemi összeomlás fog nálam történni. Saját védelmem érdekében zárt osztályra akartak engem helyezni. Súlyom gyorsan csökkent, súlyos mellkasi fájdalmaim voltak és gyomorfekélyem lett. Testem hőmérséklete lecsökkent és állandóan fáztam. Éjszaka nem tudtam aludni a rémálmok és hallucinációk miatt, és alig tudtam beszélni. Az orvosok azt mondták, vagy depressziós személyiségzavaraim vannak, vagy paranoiás skizofrénia, vagy valami ehhez hasonló megjelölést alkalmaztak rám.

Életem legcsodálatosabb éjszakája az volt, amikor megkértem az Urat, hogy mossa le bűnemet és jöjjön a szívembe. Első alkalommal éreztem magam tisztának, olyan békességet és örömet éreztem, amit korábban soha nem ismertem. De a következő hónapok során a támadások folytatódtak. Elmémet szorosan körülfogta egy kötelék, fejfájásaim voltak, gyakran úgy éreztem, mintha égnék, homályosan láttam, és teljesen össze voltam zavarodva. Úgy éreztem, mintha mellkasomban tonnás súly lenne, erős feszültségek voltak bennem, gyakran remegtem és ideges voltam. Megkötözve éreztem magamat személyiségemben. Nem tudtam önmagam lenni, erős kisebbségi érzésem volt, és olyan szörnyű érzéseim voltak, amiket nem tudok leírni. Amikor emberek között tartózkodtam, rendkívül feszült és változékony voltam, nem tudtam nyugton maradni, állandóan magamra tereltem a figyelmet, bár ezt én nem akartam. Gyakran előrementem, amikor az oltárhoz hívták az embereket, hogy imádkozzanak értük, de ennek soha nem volt semmi eredménye. Mégis meg voltam győződve arról, hogy Isten meg fog engem gyógyítani.

Életem második legnagyobb pillanata az volt, amikor felfedeztem, hogy problémáimat démonok okozzák és nem saját magam. Azáltal, hogy láttam Graham Powellt és hallottam az ő kazettáit, megtanultam, hogy enyém a győzelem és a hatalom a démonok fölött, és hogy ők a kereszt által vereséget szenvedtek. A világban reménységed csökken, de az Úrral a világosság egyre ragyogóbb és ragyogóbb lesz. Tudomást szereztem a szellemi hadviselésről és arról, hogy vannak fegyvereim és páncélzatom, amelyek erősek Isten által. Mindez izgalmas volt, és életemben először nem hajoltam meg a vereség előtt, hanem felkeltem, hogy hódító legyek.

Az életemben bekövetkezett változások meghökkentőek voltak. Állandóan mindenféle félelmek bénítottak meg engem. Nem tudtam emberekkel beszélgetni. Remegtem, izzadtam, dobogott a szívem, és mindenféle szörnyű fizikai reakciója volt sok félelmemnek. Most, szellemi fegyvereim használata által, Isten megszabadított engem a félelemtől és új önbizalmat adott nekem. Új barátokat szerzek, elmeegyek összejövetelekre és bizonyosságot teszek, imádkozom másokért és sok olyan dolgot teszek, amire korábban képtelen voltam. Korábban bezárkóztam saját házamba, és rettegettem attól, hogy valaki odajön az ajtóhoz.

Isten megszabadított engem a kudarctól való félelemtől és a bizonytalanságtól is, és házasságom meggyógyult. Férjem és én újból szerelmesek vagyunk egymásba, és házunkat betöltötte egy új öröm és az Úr jelenléte. Azelőtt annyira bizonytalan voltam, hogy vagy sírtam vagy depresszióba zuhantam, vagy veszekedtem, vagy megtámadtam férjemet. Miután megszabadultam a kisebbségi érzéstől is, elégedett vagyok feleségként, édesanyaként és emberként. A közelmúltban szoros kapcsolatba kerültem férjem családjával, mert újból rendelkezem

önbizalommal ahhoz, hogy megosszam magam másokkal. Értékes embernek érzem magam. Korábban elzártam magam tőlük.

Már nincsenek sötét depresszióim, vagy hallucinációim, és Isten meggyógyította gyomor-fekélyemet és agyamat a gyógyszer-túladagolás következményeiből. Már nem vagyok sovány. Az Úr megszabadított a magányosság szellemétől is. Még egy tömegben is egyedül éreztem magam, de most boldogan élek egy farmon, és nem érzek semmi magányosságot.

Olyan sok változás történt mindössze néhány hónap alatt. A szellemi hadviselés által Isten erőt és békességet adott nekem, hogy betakarja ezzel szívemet és elmémet, és most várakozással tekintek előre az élet minden napjára, ahelyett hogy rettegnék ezektől.

Megátkoztak emberek, akik gyűöltek engem

Misszionáriusként néha gondatlanok és önelégültek vagyunk, és nem ismerjük fel, hogy pillanatról pillanatra szükségünk van védelemre a körülöttünk lévő sötét, gonosz erőkkal szemben.

Egy lehangoló alkalom során megátkoztak engem olyan emberek, akik gyűöltek, mert azok mellé álltam, akik hátat fordítottak a temetési lakomáknak, amelyek tele voltak pogány gyakorlatokkal.

Egy másik alkalommal olyan helyzetbe kerültem, hogy gyakran kapcsolatban voltam egy gonosz szellemektől megszállt férfival. Megkértem másokat, segítsenek nekem imádkozni érte, de ezt valamennyien megtagadták, mert azt mondták, hogy amikor imádkoztak érte, mindig betegek lettek. Azok a nylonzsinegek, amelyekkel megkötözték a csuklóját, hatalmas fertőzött sebeket okoztak, amelyeket kezeltem neki. Amikor ezek már majdnem meggyógyultak, kérte, hogy adjam oda neki a kezemet. Azt gondoltam, kezet akar velem rázni, hogy kifejezze háláját, de ő megrántotta ujjaimat és szellemeket küldött belém. Istenhez kiáltottam és visszarántottam kezemet, de ez a találkozás sokkal súlyosabb volt, mint amennyire én annak tudatában voltam.

Misszionáriusi pályafutásom legnagyobb részében (28 év) trópusi láztól és gyengeségtől szenvedtem, erős félelmeim, néha pedig depresszióim voltak. A lázak némelyike és más tünetek a megszokottak voltak, de sok tünet rejtélyt jelentett az orvosok számára.

Miután megszabadultam az átkoktól, a halál szellemeitől, az öngyilkosságtól, a gyengeségtől, a magányosságtól, a kisebbségi érzéstől, az elbátortalanítástól, a csalódottságtól és sok más dologtól, azt tapasztaltam, hogy életem valóban megváltozott. Az elmúlt tizenhét hónap során csak egy napig voltam beteg, ami figyelemreméltó. Egy újfajta bizalmam van az Úr Jézus Krisztusban, ami képessé tesz engem arra, hogy bátran megbirkózzam a felmerülő helyzetekkel, olyan konfrontációkkal is, amelyekről általában menekülést kerestem volna. Igaz az, hogy ha Jézus Krisztus megszabadít minket, akkor valóban szabadok vagyunk (János 8:36.).

Visszavonultam a fantáziák világába

Huszonnégy éves koromban jutottam el az Úr Jézus Krisztus megismerésére, egyetemi tanulmányaim utolsó éve alatt. Bár olyan környezetben nevelkedtem, ahol gyermeki módon megismertem Istent, tizenéves koromban hátat fordítottam az Isten szerint való élet alapelveinek és a saját utaimra tértem. Ez a súlyos kábítószerélvezet és alkoholizmus éveimhez vezetett, amely - minden túlzás nélkül mondom - összezúzta a személyiséget. A kisebbségi érzés és

a bizonytalanság mindent eltipró érzésével növekedtem fel. Hihetetlen szükségét éreztem annak, hogy bizonyítsam magam mások előtt; hogy valami legyek az emberek szemében. Kábítószer-függőségem éve alatt ezek a problémák felnövekedtek, és problémák is jelentkeztek.

Amint Krisztushoz jöttem, csodálatos felszabadulást tapasztaltam sok teher és probléma alól, amelyek megkötöztek engem. Egy depresszió, amely éveken keresztül ott függött az életem fölött, felemelkedett rólam, hogy soha többé ne térjen vissza. Ám amint Istennel jártam, sok régi probléma elkezdett megnyilvánulni, és sok esetben ez fokozódó mértékben történt. Akkor ébredtem először tudatára annak, hogy ezeket démoni erők okozzák, amikor szolgáltak felém egy ifjúsági táborban. Felkavarodott bennem valami és legnagyobb meglepetésemre fékezhetetlenül sikoltozni kezdtem. Csodálatos felszabadulást éltem át a kisebbségi érzésből, és a következő napok során valódi változásokat tapasztaltam magamban.

Ez volt a kezdete a szabadulás időszakának, amely két éven keresztül tartott. Időnként ez nagyon nehéz volt, amint a sötétség cselekedetei megnyilvánultak életemben. Átéltam a merő gyötrelém időszakait és a teljes valószínűtlenség érzéseit, mintha elvesztettem volna a józan eszemet. Ugyanakkor teljes szívemmel haladtam előre Istennel. Meglepett, hogy a negatív érzelmek milyen erőteljesen kezdtek megnyilvánulni, a magányosság érzései, elutasítottság, kisebbségi érzés, félelmek, hogy egy néhányat megnevezzek. Amint azonban az ellenség megnyilvánult, az Úr szabadulást hozott a számomra, mind mások felém végzett szolgálata által, mind pedig úgy, hogy én magam imádkoztam a ellenség ellen. A szabadulás olyan nagy volt, hogy sokszor kételkedni kezdtem, vajon a problémákat valóban gonosz szellemek okozták-e. De újra meg újra megkönnyebbülést találtam, ami változásokhoz vezetett mindennapi életemben.

Az elmém volt az egyik olyan különleges terület, ahol az ellenség erődítményeket épített fel személyiségemben. Tinédzserként a középiskolában nehéznek éreztem a tanulást a koncentráció szempontjából. Azokban az években úgy döntöttem, hogy fellázadok szüleim fegyelmezése ellen, és hogy megadom magam a lustaságnak, amely egyre nagyobb mértékben tükröződött a fegyelmezést nélkülöző elmémben. Kábítószerélvezetem annyira felnagyította ezt a problémát, hogy visszahúzódtam egy teljesen a fantáziálásra épülő világba. Egyetemi tanulmányaim frusztrációt okoztak nekem, mert nehéznek találtam, hogy egyszerre öt percnél tovább koncentráljak.

Miután az Úrhoz jöttem, bizonyos változásokat figyeltem meg ezen a területen, amint elkezdett átítatni engem Isten ígéje. Keresztény életem első évére abbahagytam tanulmányaimat és kertészként dolgoztam. Ez levett rólam sok nyomást, és elősegítette Isten megújító munkáját. Amikor azonban visszatértem tanulmányaimhoz, azt tapasztaltam, hogy a szellemi szétszórtság régi problémája még mindig megvolt. Keresztényként ez még inkább problémát jelentett, mert még jobban vágyakoztam arra, hogy sikeres legyek, ezért frusztrációt és vereséget éreztem, amelyet az ellenség okozott nekem. Azt is nehéznek kezdtem érezni, hogy az iget tanulmányozásra odafigyeljek. Észrevettem, hogy harcolnom kell az elmémben a tisztátalansággal, bár utáltam ezt, és vágyakoztam arra, hogy igaz legyek Isten előtt.

Azt tapasztaltam, hogy az egyik terület azok közül, ahol a legnehezebb megszerezni a győzelmet, az a gondolati fegyelem. Hosszú időbe telt, mire egyáltalán felfedeztem, hogy szabadulásra van szükségem ezen a területen. Azt gondoltam, hogy ha átítatom elmémet Isten ígéjével, akkor szabadságot találok elmémben. De amikor az ígére való koncentráció nehéznek bizonyult, ez egy problémára utalt. Amikor felfedeztem, hogy szükségem van szabadulásra, és harcoltam az ellenséggel - néha bőjtölés segítségével -, akkor fokozatosan józanság szállt az elmémre. Képessé váltam Isten ígéjének befogadására olyan módon, hogy az megújító munkát

végezhetett bennem. Mialatt alávettem magam az elmémre ható ezen kötelékektől való szabadulásnak, Isten felhívta a figyelmemet arra is, hogy szükségem van egy fegyelmezett életmód felépítésére mindennapi életemben.

Elkezdtem felfogni, hogy a kitartás alapvető fontosságú az ellenséges kötelékekből való teljes felszabadulás eléréséhez. Azt is elkezdtem megérteni, hogy fel kell vennem azokat a fegyvereket, amelyekről Isten gondoskodott a számomra, és saját magamnak kell megszereznem a szabadulást, ahelyett hogy mindig egy lelkigondozóra támaszkodnék. Felfedeztem, hogy ha valamennyi időt eltöltök imádságban egy bizonyos területtel kapcsolatban (ez néha egy óra volt, vagy annál is több), akkor a láncok elkezdnek leszakadni személyiségemről. Amint elkezdtem én magam felvenni a harcot, azt tapasztaltam, hogy nagyobb uralmat tudok gyakorolni az ellenséges megnyilvánulások fölött, már nem kellett átélnem az első szabadulások drámai megnyilvánulásait.

Azt is felfedeztem, hogy az ellenség minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy megakadályozza szabadulásomat. Amikor azt éreztem, hogy harcra van szükség, gyakran ilyen gondolatok ötlöttek az elmémbe: Önző vagy, amiért állandóan csak magadért imádkozol. Ám amint teltek az évek, és amint visszautasítottam ezeket az ellenséges befolyásokat, elértem azt, hogy most már nagyon valóságos értelemben megtapasztalom a Golgota által szerzett szabadságot az életemben.

Meg voltam győződve arról, hogy azonos vagyok a problémáimmal

Gyermekekoromban szüleim folyton keserűen vitatkoztak. Élénken emlékszem olyan jelenetekre, amikor anyu kizárta aput a házból, majd bezárt valamennyiünket a nagy hálósobába, gondosan beszögezve azt arra az esetre, ha apu mégis betörne. Gyakran ébren feküdtem éjszaka, figyelve, hogy mikor tér haza, és terveket készítettem arról, hogyan védjem meg a kisebb gyermekeket, ha erőszakossá válik. Bár látszólag engedelmes gyermek voltam, a félelem, a lázadás és a hatóságokkal szembeni tiszteletlenség mély gyökerei növekedtek fel az életemben.

Kétségbeesetten vágyakoztam szeretetre, de szüleim túlságosan meg voltak kötözve ahhoz, hogy ezt ki tudják fejezni. Csak iskolai teljesítményeim által találtam elfogadottságot, de ez nem tudta betölteni a szívemben lévő éhséget. Mélyen és szabadon akartam beszélni szüleimmel, de azt tapasztaltam, hogy ők képtelenek elfogadni bizalmamat.

Tizenhét éves koromban lettem keresztény, és a következő év folyamán elvégeztem egy rövid bibliaiskolát. De ahogy telt az idő, tudatára ébredtem az életemben lévő mély kötelékeknek. Olyan nagy problémát jelentett számomra a zavar és a félelem, hogy hangom időnként baljóslatúan elszorult és furesán hangzott, és amikor igazán nehéz időket éltem át, szájam eltorzult és félrehúzódott. Gyakran megtörtént, hogy mélyen elpirultam, és ezért gyűlöltem magam. Nehezen tudtam kifejezni magam egy csoport előtt. Vágyakoztam arra, hogy saját magam legyek, szabadon tudjak kommunikálni és élni olyan módon, ami megfelelt annak, aki érzésem szerint én voltam. Álmaim szintén nagyon zavarosak voltak.

Bár dicsértem Istent, megvallottam igéjét, látogattam a gyülekezetet és a gyülekezet rendezvényeit, rendszeresen tartottam csendességet, mégsem találtam meg a választ. Minden szellemi és pszichológiai dolgot megpróbáltam, amire csak gondolhattam, de semmi sem működött.

Ezután néhány barátom elkezdett válaszokat találni szabadulás által. Vágyakozva néztem rájuk, és arra gondoltam, milyen szerencsések voltak ők, hogy ilyen módon megszabadul-

hattak. Ami engem illet, meg voltam győződve arról, hogy azonos vagyok a problémáimmal, és hogy ezek kísérni fognak engem egész életemben.

De Isten könyörületes, és eljött az az idő, amikor beléptem egy házba, ahol a szabadítás szolgálatát végző emberek tartózkodtak. Elmondtam problémámat és elindult egy folyamat, amely több mint két éven keresztül tartott.

Amint harcoltam szabadulásomért, néhány drámai változást figyeltem meg. A rémálmok megszűntek, mélyen gyökerező kötelékek kezdtek távozni, felfedeztem, hogy ki tudom fejezni magam csoportok előtt és imádságban, és új szabadságot nyertem emberi kapcsolataim területén.

Bizonyos lépcsőfokokon annyira elégedett voltam a szabadság új mértékével, hogy azt tapasztaltam, meg is állapodhatnék ezen a szinten. De tudtam, hogy tovább kell haladnom.

Dicsérem Istent hatalmas szabadító erejéért. Ámulatba ejt, ahogyan Ő kezébe tud venni egy életet és át tudja formálni a személyiség mélységeit. Egy vitorlás hajónak érzem magam, amely ki volt kötve egy elhagyott szigetnél és sok horgonnyal volt rögzítve, nehogy ki tudjon hajózni a tengerre. Most új területekre lépek ki, és egyre szabadabb és szabadabb vagyok arra, hogy a Szent Szellemmel együtt haladjak, engedelmességek az Ő parancsainak és sodródjam Vele - mint egy vitorlás hajó, amelyet eloldoztak a kikötőparttól, és most kihajózik a mély vizekre.

A kábítószer rabja voltam, és mélyen belekeveredtem az okkultizmusba

Mielőtt keresztény lettem, sok éven keresztül a kábítószer rabja voltam és mélyen belekeveredtem az okkultizmusba. Egy öngyilkosság, erkölcstelenség és keserűség miatt összetört otthonból származom.

Keresztény életem első hat éve alatt Isten meggyőző erejének hatására életem megtisztult és megváltozott. Életemben sok probléma volt, de szoros kapcsolatot építettem fel Jézussal, elszakadtam a kábítószerektől, és arra számítottam, hogy folytatódik majd problémáim fokozatos megszűnése. Úgy tűnt, hogy minden jól halad, de voltak olyan problémák, amelyeket nem tudtam legyőzni, függetlenül attól, milyen sokat imádkoztam, böjtöltem és kerestem Istent. Fiatal keresztényként volt valamelyes szabadulásom, és azt mondták nekem, hogy többre nincs szükségem.

A fő problémák, amelyek miatt aggódtam, ezek voltak:

- a) súlyos nyomás, feszültség és aggodás, amelyek olyan erősen megragadtak engem új tanítói állásomban néhány hónapra, hogy képtelen voltam elengedni magam még Isten jelenlétében is.
- b) Lesújtva tapasztaltam, hogy amint egyre inkább kerestem Istent, bár Ő szinte minden alkalommal erőteljesen megnyilvánította az Ő jelenlétét, úgy éreztem, mintha fejem szét akarna robbanni, és a feszültség köteléke annyira megragadott engem, hogy állkapcsaim összeszorultak és testem néhány része megmerevedett.
- c) Megijesztett engem az, hogy az életemben bekövetkező szokatlanul nagyszámú baleset és szerencsétlenség nem szűnt meg. Tudatában voltam annak, hogy ezek a támadások, (autóbalesetek, megtámadtak, egyszer kis híján megfulladtam, stb.) sátáni forrásból származnak, de nem értettem, miért folytatódnak keresztény elkötelezettségem ellenére is.

Voltak más dolgok is, amelyek miatt kevésbé voltam kétségbeesve, olyan problémák, amelyekhez hozzászóltam, mint „az én személyiségem részéhez”, vagy mint „múltam következményeihez”. Ezek között volt számtalan félelem, az elutasítottság érzése, annak ellenére, hogy sok barátom volt, kitartó álmatlanság, ideges tünetek, amelyek gyakran bénítóak voltak mind fizikailag, mind pedig érzelmileg, és a betegségekkel szembeni túlzott fogékonyság.

Kerestem Istent, és mivel kétségbeesetten vágytam a válaszra, felkerestem Graham Powellt. Ő felismerte, hogy problémáim démoni eredetűek, és ezt elmondta nekem. Először vonakodtam ezt elfogadni, de mivel imái következtében azonnali megkönnyebbülést éltem át a nyomásból és az aggodásból, ez felkeltette bennem a lelkesedést, hogy ezt az utat követve számoljak le problémáimmal. Sok alkalommal imádkoztunk és részesültem lelkigondozásban, amely alkalmon a démonok gyakran erőszakosan, néha pedig enyhén nyilvánultak meg.

Az eredmények feltűnőek voltak: most nagyon ritkán betegszem meg. Jól alszom. Az elutasítottság érzései már nem bénítják meg személyiségemet. Valaha minden kapcsolatban ezek voltak alapvető érzelmeim: Vajon ő elfogad engem? De most képes vagyok arra, hogy kevésbé énközpontú legyek, és szeretetet, elfogadást nyújtsak másoknak.

Voltak olyan területek, amelyek kezdetben még rosszabbak lettek, amikor elkezdtem a szellemi hadviselést. Az intenzív csata sok napját éltem át, amint a sötétség cselekedetei felkavarodtak és megpróbáltak ellenállni az „ő” területüket ért támadásnak. De mivel tudatában voltam egy fokozatosan növekvő szabadságnak, ezért érdemes volt mindezt végigharcolni.

Azt, hogy a csata hosszú és nehéz volt, Isten felhasználta szellemi életem megerősítésére, hogy türelmet és állhatatosságot hozzon létre bennem, és felhasználta arra, hogy megfékezze korábbi önző és lázadó természetemet. Nagy örömet jelent a számomra, amint azt látom, hogy használhatóbb vagyok Isten számára. Használt engem közbenjárásra, mások bátorítására és arra, hogy imádkozzam az ő szükségleteikért, beleértve ebbe a szabadulást is.

A hátam tökéletesen meggyógyult

Akkor ébredtem először tudatára annak, hogy szabadulásra van szükségem, amikor a betegség szelleme megnyilvánult, mert egy hosszan tartó hátprobléma kapcsán megkentek olajjal és imádkoztak értem. Azonnali megkönnyebbülést éltem át, de mielőtt a hétnek vége lett volna, még több fájdalomban és kényelmetlenségben volt részem, mint korábban valaha is.

Évekkel korábban bemerítkeztem a Szent Szellembe, de soha nem tanítottak engem az ellenség ravaszságáról. Néhány héten belül belesétáltam a Sátán csapdájába. Egy csontkovács, aki mélyen belemerült az okkult gyakorlatokba és az egészséges táplálkozás kérdéseibe, ikreink megszületése után megmasszírozta a hátamat és azt mondta férjemnek, hogy így sokkal gyorsabban meg fogok gyógyulni. Micsoda hazugság! Attól kezdve fokozódó problémáim voltak a hátammal és a nyakammal. Amint a mi kezünk a Szent Szellemnek szolgál, az ő keze démoni szellemeknek szolgált. Minden terület, amit megmasszírozott, gyengeségek, gyulladások és fájdalmak köteléke alatt volt, és nem szabadultam meg mindaddig, amíg meg nem tagadtam ezt az érintkezést a csontkováccsal, és nem imádkoztam nagyon sokat a szabadulásért. Dicsőség Istennek, hátam ma teljesen gyógyult és nincs fájdalmam.

Valaki azt mondta nekem, lehet, hogy az egész problémám pszichológiai jellegű és hogy egyáltalán nem démonokban van a válasz. De miután a démonok természetellenes módon meggömböcsítették a hátamat és vérfagyasztó sikoltásokat hallattak, amikor Jézus nevét és vérért használták ellenük, meglehetősen nyilvánvaló volt, hogy mi volt a probléma forrása!

Amint telt az idő, többet megtudtam a szabadulásról és tudatára ébredtem annak, hogy életem sok más területén is szükségem volt szabadulásra. Férjem és gyermekeim is átéltek szabadulást.

Tizenegy éves fiunk hetenként egy napot hiányzott az iskolából migrénes fejfájás miatt, és miután egy nyilvános szabadító alkalmon imádkoztak szabadulásáért, az őt kínzó démon eltávozott, és azóta egyáltalán nincs fejfájása.

Van két nyolc éves ikerfiúnk és tizennyolc hónappal ezelőtt az egyik nagyon szeretetteljes volt és minden alkalmat megragadott arra, hogy megöleljen minket, de a másik nagyon tartózkodó volt. Miután imádkoztak érte, hogy szabaduljon meg a lázadás szellemeitől, drámai módon megváltozott. Annyira szeretetteljes lett, hogy most nehéz este lefektetni őket, mert mindketten legalább egy tucatszor meg akarnak engem ölelni és csókolni. Hálás vagyok Istennek a szellemek megkülönböztetésének ajándékáért, amely leleplezte sok problémánk forrását.

Az egész életemet végigkísérő rémálmok megszűntek. Daphne Drummond bizonyágtétele.

Hogy némi fogalmad lehessen annak a félelemnek az erejéről, amely az életemben volt, vissza kell hogy vigyelek téged kicsi gyermekkoromra. Indiában születtem, ahol apám elektromérnök és tanácsadó volt. Abban az időben, amikor születtem, egy elektromos erőművet tervezett és vezette ennek építését Őfensége, a Bikaneri Maharadzsa számára. Ez azt jelentette, hogy szüleim nagy társasági életet éltek, és minket, gyerekeket, rendszeresen indiai szolgák gondozására bíztak.

Nagyon szigorúan neveltek minket, és az egyik szabály ez volt: hat órákor le kellett feküdni télen-nyáron. Nyáron hat órákor, amikor a nap még fent volt, nagyon nehéz volt gyermekeknek lefeküdni. Hogy erre rávegyenek minket, az indiai szolgák így fenyegettek meg: „Ha nem feküsztlök le, elvisz titeket a sakál vagy a tigris!” Amikor ez nem használt, akkor elrejtőztek a lépcsőházban és állati hangokat hallattak. Akkor már általában sötét volt, és én beugrottam az ágyba, a fejemre húztam a takarót és csendesen feküdtem, még lélegezni is alig mertem a félelemtől. Minden percben arra számítottam, hogy a tigris ráugrik az ágyamra és felfal. Szinte megkövültem a félelemtől. Ez történt minden este, és kicsi szívem majdnem kiugrott a testemből a félelemtől.

Ha a szolgák nem félemlítettek meg minket, akkor ott voltak a kígyók. Mi, gyermekek, nem kelhattunk fel az ágyból mindaddig, amíg meg nem vizsgálták, hogy a papucsunkban van-e kígyó vagy skorpió. Így már nagyon fiatal korban a félelem megragadta életemet és ameddig vissza tudok emlékezni, mindig rémálmoktól szenvedtem.

Egy napon, hogy megbüntessenek engedetlenségemért, szüleim elmentek otthonról nővéremmel, engem pedig otthon hagytak az indai szolgákkal. A háztulajdonos kiment, és egy indiai fiatalemberrel jött vissza, aki egy óriási kardot suhogtatva fenyegetőzött, hogy megöl engem. A tulajdonos úgy tett, mintha harcolna vele és végül távozásra kényszerítette. Megdermedtem a félelemtől, borzasztóan féltem, a szemem valószínűleg tágra nyílt, mint egy csészealj és a szívem hevesen vert. A tulajdonos bekötött ujjal jött vissza és ezt mondta: „Nézd, mint csínált, amikor harcoltam vele, hogy megmentselek téged!” Ott álltam, képtelen voltam megmozdulni. Szüleink semmit nem tudtak a történetekről. Soha nem mondtuk meg a szolgákat. Soha nem bátorítottak minket arra, hogy ezt tegyük.

A félelmek elkezdtek szörnyű csapásként kínozni engem és fokozódtak, amint növekedtem. Amikor kilenc éves koromban Ausztráliába jöttem, be nem mentem volna egy sötét szobába,

hogy felkapcsoljam a villanyt - édesanyám rokonainak, akinél tartózkodtunk, nagy megvetésére. Gyávának nevezték engem. Egy lány, aki annyi idős, mint én, fél felkapcsolni a villanyt!

Amint növekedtem, a rémálmok fokozódtak. Elfogadtam ezeket, mint valami olyan dolgot, ami ellen semmit nem lehet tenni. Tizennyolc éves koromban, amikor keresztény lettem, elkezdtem imádkozni a rémálmok miatt, és soha nem feküdtem le anélkül, hogy ne kértem volna Istent, őrizzen meg engem ezektől, sőt a vére is hivatkoztam a saját érdekemben.

Ahogy telt a idő, éreztem Isten hívását, hogy menjek el Kínába misszionáriusnak. Erre való felkészülésként elmentem egy bibliaiskolába. Ott a rémálmok fokozódtak, és még félelmetesebbekké váltak. Minden éjjel démonokról álmodtam. Voltak éjszakák, amikor a mellkasomon ültek, megpróbálták kinyomni belőlem a lélegzetet és azt mondták, hogy meg fognak engem ölni. Álmomban megbénultam. Küszködtem, hogy felébredjek és ott volt bennem egy hang, ami ezt mondta: „A vér! A vér!” Amikor végül felébredtem, verítékben úsztam, szívem hevesen vert és a feszültség fizikai fájdalma markolta össze a gyomromat. Ezek az állandó álmok kimerítettek. Voltak alkalmak, amikor sokáig virrasztottam, majdnem túl fáradt voltam ahhoz, hogy lefeküdjem.

Miután imádkoztam ezért - de még mindig nagyon nyomorultnak éreztem magam -, beszéltem egyik pásztorunkkal, akit az Úr Skóciában használt szabadító szolgálatban egy ottani megújulás alatt. Ő ezt mondta nekem: „Daphne, garantálom neked, hogy ha feladod Kínába szóló elhívásodat, szerzel magadnak egy állást és letelepedsz, hogy hétköznapi életet élj, azok az álmok meg fognak szűnni.” Jöjjön, aminek jönnie kell, célkitűzéseimet továbbra is Kína felé irányítottam, még azok az álmok sem fognak engem elrettenteni. Elmentem Kínába azokkal a félelmekkel, amelyek továbbra is zaklattak engem álmaimban. Ezek közül sok annyira eleven volt, hogy fel kellett kelnem, felkapcsoltam a villanyt, járkáltam és ébren maradtam. Másikülönben, ha visszamegyek aludni, az álmok ott folytatódtak volna, ahol abbamaradtak. Ezek elszívták az erőmet. Kína természetesen nem az az ország, amely meggyógyítaná a félelmeimet. Mielőtt odamentem, egy nyugdíjas misszionárius elmondta nekem, készüljek fel arra, hogy misszionárius életem során legalább egyszer el fogok veszíteni mindent. Három alkalommal rabolták el mindenét.

Gondolkodásunk „bandita-központú” volt. Amikor magunkra hagytak minket, szuperintendánsunk mindig ezt mondta: „Ha jönnek a banditák, ne álljatok ellen nekik, hadd vigyenek el mindent, amit akarnak. Életetek értékesebb, mint a pénz vagy az anyagi javak.” Mindig úgy feküdtünk le, hogy volt velünk egy petróleumlámpa, és az ágyban ott tartottuk kínai ruhánkat arra az esetre, ha gyorsan fel kell kelnünk. Valaki állandóan őrséget állt. Egyik misszionáriusunkat leszúrták, amikor szembeszállt a banditákkal.

Amikor elhagytam Kínát - mivel el kellett menekülnünk a kommunista megszállás miatt -, a rémálmok mintája megváltozott. Most kínai banditák üldöztek engem. Ott voltak körülöttem minden sarokban és késekkel jöttek felém, vagy egy sötét alagútban történt ugyanez. Vagy banditák voltak, vagy kígyók. A kígyók olyan sokan voltak, hogy nem tudtam elkerülni, hogy rájuk ne lépjek. Volt, amelyik óriási volt, nyitott szájuk ott volt néhány centire arcomtól, készen arra, hogy elnyeljenek engem. Verítékben úszva felébredtem, szívem hevesen vert és a félelemtől fájt a gyomrom. Ez az egész nagyon megterhelte engem, és szerettem volna tudni, mit tehetek ez ellen. Imádkoztam és gyakran hivatkoztam a vére, mégis úgy tűnt, semmi sem működik. Minden akaraterőmmel megpróbáltam ezt legyőzni, de hasztalanul.

1977-ben, miután már sok évig otthon voltam Ausztráliában, elköltöztem egy másik városba, nem tudva arról, hogy Isten mit tartogat a számomra, és meglehetősen meglepődtem, amikor megnyílt az ajtó és belecsöppentem a szabadító szolgálatba. Graham Powell pásztor odajött

hozzám és felkért, csatlakozzam hozzá, amikor nőkért imádkozik. Imádkozott valakiért, aki csatlakozhatna hozzá, és az én nevem jutott az eszébe. Így kezdett el Isten engem tanítani, és itt hálát akarok adni Istennek Powell pásztor szolgálataért és mindazért, amire engem megtanított rajta keresztül.

Egy nap úgy adódott, hogy megemlítettem neki, rémálmodtól szenvedek, tehát Graham felajánlotta, hogy imádkozik értem. Elkezdett imádkozni a félelem szellemei ellen. Amikor imádkozott, semmit nem éreztem. Nem voltak megnyilvánulások, de Graham azt mondta, látott szellemeket távozni tőlem.

Három alkalommal imádkozott értem, és ezután magamra voltam utalva. Amikor buszon utaztam, gyakran kihasználtam ezeket a perceket arra, hogy távozást parancsoljak a félelem démonainak. Csendesen, suttogva parancsoltam nekik, hogy távozzanak Jézus nevében. Ez a hit gyakorlása volt, mivel semmit sem éreztem felkavarodni bennem, és nem volt semmi külső utalás arra, hogy ezek távoznának.

Kezdetben nem értettem, miért szükséges nap mint nap kitartóan parancsolni. Korábban csak annyit tudtam a szabadulásról, hogy néhány alkalommal láttam, amint előrehívtak embereket az oltárhoz, és olvastam erről. Az a gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy ezek elmennek az első parancsra, és utána az emberek teljesen szabadok.

De elmém nyitott volt az új dolgokra, amelyeket tanultam, és sok tanulnivalóm volt. Hit által folytattam a távozásra felszólító parancsot. Egy idő után észrevettem, hogy a rémálmok távolodnak tőlem. Két hét is eltelt nélkülük.

Gyakran felteszik a kérdést: „Honnan tudod, hogy megszabadultál?” Honnan tudod, hogy egészséges vagy, amikor orvoshoz mégy? Onnan, hogy megszűnnek a fájdalmaid és a tünetek. Láttam, hogy a „tünetek” ritkulnak és már nem voltak annyira erőszakosak, ebből tudtam, hogy Isten szabadít engem. Jó újra meg újra megállni, visszatekinteni és látni, milyen messze vitt el téged az Úr. Nagy változásokat fogsz látni.

Kitartó voltam és nem tartott sokáig azt megértenem, hogy nemcsak egy démont kell kiűzni, hanem sokat. Először ezt nem tudtam megérteni, de most már tudom a saját tapasztalataimból. Nem egymaguk jönnek belénk, hanem sokan. Egy egész kolóniát hoznak létre - akár egy területen is -, és démonokkal foglalkozol, nemcsak egy démonnal!

Állandóan parancsoltam hitben, bár nem éreztem semmit, mégis nyilvánvaló volt, hogy valami csodálatos dolog történik. Nem kimerülten ébredtem fel reggel. Csodálatos dolog volt jól aludni éjjel, miután éveken keresztül úgy keltem fel, mintha le sem feküdtem volna. Olyan három hónap elteltével a rémálmok megszűntek, és micsoda öröm töltötte be szívemet tudva, hogy a szabadulás ma is érvényes és valóságos! Csak annyit tehetek ehhez hozzá, hogy a vége felé néhányszor elkezdtem ásítozni. Ez volt az első külső jele annak, hogy démonok távoztak tőlem.

A Golgotán nyertük meg teljes megváltásunkat szellemünk, lelkünk és testünk számára. Ha hit által nyerünk üdvösséget, akkor a szabadulás is hit által van. Ez Jézus nagy parancsának része, amely a Márk 16:15-18-ban van leírva. Először prédikálni kell az evangéliumot (üdvösség), másodszor be kell merítkezni (vízkereszttség), a harmadik pedig a démonok kiűzése (szabadítás). Istennek az a vágya, hogy szabadnak lássa népét, és ez valósággá válhat. Isten nekünk adta az Ország kulcsait. A hit fordítja el a kulcsot. Azt tapasztaltam, hogy Isten a kezembe adta a kulcsot és ezt mondta: „Szabadítsd meg magad!” - nekem pedig fel kellett kelnem és használnom kellett azt.

Mivel annyira keveset tudtam a szabadulásról, elkezdtem kutatni az ígét nyitott elmével és sok ige megnyílt a számomra. A Szent Szellem életre keltette ezeket a szívemben, én pedig alkalmaztam hit által. Amint telt az idő, hitem növekedni kezdett és Isten elindított engem a más emberek felé végzett szabadító szolgálatban. A démonok valóságosak, és a szabadulás is az. Isten még mindig ott ül a trónon. A hit cselekedetekre bírja Istent, és a démonok menekülnek az Ő jelenléte elől.

